

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 32

Dimarts, 14 de novembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 24, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 24.1

Projecte de llei

de regulació dels drets d'usdefruit, ús i habitació (tram. 200-00003/06) (p. 4)

Projecte de llei

de transmissió a la Generalitat de Catalunya de la titularitat de les instal·lacions del sistema Ter-Llobregat (tram. 200-00019/06) (p. 10)

Proposició de llei

de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments (presa en consideració) (tram. 202-0001/06) (p. 15)

Proposició de llei

de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i d'aliments (presa en consideració) (tram. 202-00033/06) (retirada) (p. 16)

Proposició de llei

de modificació de l'article 17.1 de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (presa en consideració) (tram. 202-00048/06) (p. 20)

Proposicions de llei

de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya (tram. 202-00077/06) i de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya (tram. 202-00078/06) (p. 24)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern (tram. 252-00013/06) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social (tram. 300-00300/06) (p. 34)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 300-00310/06) (p. 39)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 3/1991, del 18 de març, de formació d'adults (tram. 300-00025/06) (p. 45)

→

Interpellació

al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut, especialment pel que fa al control sobre els aliments (tram. 300-00145/06) (p. 50)

Interpellació

al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals (tram. 300-00149/06) (p. 55)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a les infraestructures culturals (tram. 300-00157/06) (p. 57)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya (tram. 300-00200/06) (p. 65)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'innovació tecnològica (Tram. 300-00258/06) (p. 70)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la qualitat de les platges (tram. 300-00264/06) (p. 75)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la política mediambiental (Tram. 300-00272/06) (p. 78)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 24.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les conselleres de Justícia i de Benestar Social i el conseller de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de regulació dels drets d'usdefruit, ús i habitació. Tram. 200-00003/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text del dictamen: BOPC, 108).

2. Projecte de llei de transmissió a la Generalitat de Catalunya de la titularitat de les instal·lacions del sistema Ter-Llobregat. Tram. 200-00019/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text del dictamen: BOPC, 110).

3. Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments. Tram. 202-00011/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 3, 27).

4. Proposició de llei de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i d'aliments. Tram. 202-00033/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 8, 27).

5. Proposició de llei de modificació de l'article 17.1 de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana. Tram. 202-00048/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 21, 11).

6. Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya. Tram. 202-00077/06. Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 98, 22).

7. Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya. Tram. 202-00078/06. Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 98, 23).

8. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern. Tram. 252-00013/06. Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 105,72).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social. Tram. 300-00300/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica. Tram. 300-00310/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra

Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 3/1991, del 18 de març, de formació d'adults. Tram. 300-00025/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut, especialment pel que fa al control sobre els aliments. Tram. 300-00145/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals. Tram. 300-00149/06. Sra. Montserrat Duch i Plana, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a les infraestructures culturals. Tram. 300-00157/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. Tram. 300-00200/06. Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'innovació tecnològica. Tram. 300-00258/06. Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de les platges. Tram. 300-00264/06. Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la política mediambiental. Tram. 300-00272/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política universitària, amb especial referència a la recerca. Tram. 302-00051/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua, amb especial referència a la política de transvasaments. Tram. 302-00052/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa al transport. Tram. 302-00053/06. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'utilització i de control dels recursos provinents del Fons social europeu. Tram. 302-00054/06. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política hídrica. Tram. 302-00055/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament rural. Tram. 302-00056/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials. Tram. 302-00057/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística. Tram. 302-00058/06. Sr. Jaume Oliveras i Maristany, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la gestió hospitalària. Tram. 302-00060/06. Sra. M. Àngeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

28. Preguntes amb resposta oral.

29. Debat general sobre la gestió i el model de la formació ocupacional a Catalunya. Tram. 255-00005/06. Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V) i Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

El president

Senyores i senyors diputats, bon dia. Si els sembla, comencem la sessió. Els sembla bé? (*Pausa.*) Amb el vistiplau del conseller d'Agricultura, s'obre la sessió. La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades demà, a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de regulació dels drets d'usdefruit, ús i habitació (tram. 200-00003/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de regulació dels drets d'usdefruit, ús i habitació. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert. Té la paraula.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, em plau presentar tot seguit el Projecte de llei de regulació dels drets d'usdefruit, ús i habitació. Aquest Projecte de llei se situa en el marc del procés d'actualització del Dret civil català, en ús de les competències que l'article 149.1.8 de la Constitució i l'article 9.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del nostre dret privat. La tasca que ara s'escomet és la de continuar el desenvolupament i l'actualització de la normativa sobre dret patrimonial, que es troba regulada a la Compilació del Dret Civil de Catalunya i

en cinc lleis especials aprovades per aquest Parlament: quatre, a principis dels anys 90, que estan en procés de revisió, i una en aquesta sisena legislatura.

El Projecte de llei que avui els presento és el segon d'aquesta legislatura en matèria de Dret civil català i el primer sobre drets reials, i està previst que s'incorpori al Llibre de dret patrimonial del futur Codi Civil de Catalunya. La finalitat d'aquest Projecte de llei és l'adequació a la realitat catalana d'avui dels drets d'usdefruit, ús i habitació, i dotar-los d'una normativa molt més àmplia que l'actual continguda en la Compilació. Tant el dret d'usdefruit com el d'ús i el d'habitació són drets reials que atorguen al seu titular la posició i el gaudi temporal de coses alienes. Per tant, són drets limitatius de les facultats plenes que atorga el Dret de propietat, que es diferencien pels trets següents.

Pel que fa al títol constitutiu, encara que tots tres drets es poden crear en virtut de disposició legal o de negoci jurídic, els drets d'ús i d'habitació acostumen a constituir-se mitjançant disposició voluntària. Els drets d'usdefruit i d'ús poden tenir per objecte qualsevol tipus de béns. En canvi, el dret d'habitació només pot recaure sobre un immoble. Quant al contingut, l'usdefruit i l'ús abasten tant el dret d'usar un bé aliè com el de percebre els fruits, mentre que l'habitació està limitada a l'ús. Així s'ha dit que el dret d'ús no és més que un usdefruit restringit i, a l'ensem, el dret d'habitació és una forma particular de l'ús. Quant a la regulació concreta de l'usdefruit, cal remarcar les especificitats següents.

En primer lloc, el reconeixement de l'alienabilitat del dret. A diferència del Codi Civil, tant en el Dret romà com en les lleis de partida i en el Dret català, l'usdefruit era un dret intransmissible, ja que només s'admetia la possibilitat que cedís el dret a percebre els fruits però no el dret d'usdefruit, el titular del qual era l'usufructuari. En canvi, la nova normativa reconeix que el dret d'usdefruit és alienable per actes entre vius, a títol gratuït o a títol oneros. No obstant això i a causa de la importància que la transmissió pot tenir per al propietari, se li atribueix la possibilitat d'evitar-la mitjançant l'exercici del dret a redimir l'usdefruit, abonant a l'usufructuari el preu o el valor que es doni al Dret.

Segon: usdefruit de participacions en fons d'inversió. Es preveu, de manera expressa, aquesta modalitat, tenint en compte la importància que estan assolint els fons d'inversió en la nostra societat.

Cal remarcar la regulació específica dels mecanismes mitjançant els quals l'usufructuari pot fer efectiu el seu dret en l'usdefruit de participacions en fons d'inversió de caràcter acumulatiu. Actualment, quan a les gerències hi ha participacions en fons d'inversió de caràcter acumulatiu o de participació es plantegen uns conflictes greus, ja que l'usufructuari no pot fer seu cap rendiment fins a l'extinció del fons o de l'usdefruit. La nova regulació omple aquest buit legal i preveu una solució garantista dels drets dels usufructuaris i, en concret, s'atorga a l'usufructuari l'opció d'esperar l'extinció del fons o de l'usdefruit, o bé de demanar un rendiment cert de les participacions en el fons d'inversió, que s'estableix que serà l'equivalent a l'import de l'in-

terès legal del diner establert per l'anualitat transcorreguda, incrementat en dos punts, si el fons és mobiliari, i sense aquest increment, si el fons és immobiliari.

Tercer: usdefruit amb facultat de disposició. La possibilitat que l'usufructuari pugui disposar dels béns usufructuats es configura com una excepció de l'obligació de conservar la forma i la substància dels béns esmenats. Aquesta facultat s'ha de preveure en el títol constitutiu.

Quart: usdefruit de boscos i de plantes. Tant en l'usdefruit de boscos com en el de plantes, la regulació detallada dels drets de l'usufructuari ve delimitada per l'obligació de conservar la substància i pel manteniment del criteri objectiu del destí econòmic.

I, finalment, dret d'ús i d'habitació. Pel que fa als drets d'ús i d'habitació, es regulen de manera autònoma, si bé es preveu l'aplicació supletòria de la normativa de l'usdefruit. Ambdós drets es poden constituir per reserva en qualsevol negoci jurídic d'alienació que atorgui el propietari d'un bé, o per reducció del dret d'usdefruit. Quant al contingut, tant en l'ús com en l'habitació, el gaudi està restringit i condicionat per les necessitats de l'usuari o de l'habitant, i de les persones que convisin amb ells.

Per acabar, senyores i senyors diputats, els agraeixo les esmenes introduïdes, que milloren el text inicial, així com també el consens que hem assolit. I els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Passarem, ara, al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, al Projecte de llei de regulació dels drets d'usdefruit, ús i habitació que estem debatent, el Grup Popular va presentar-hi de l'ordre de més de quaranta esmenes—quaranta-tres—, que, en la nostra opinió, han millorat el text presentat pel Govern, en ser incorporades més d'una 30, bé directament, bé a través de les transaccions que vàrem treballar en la Ponència. Hem reservat, però, per la seva defensa en el Ple, les esmenes, senyor president, números 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11. I, si m'ho permet, faré conjuntament la defensa d'aquestes esmenes i el posicionament del nostre Grup.

L'esmena número 1, de supressió, al punt 4 de l'article, que regula el règim general aplicable als usdefruit, ús i habitació, pretén fer desaparèixer del text del Dictamen una veritable congelació del dret. Aquesta era una pràctica habitual dels anys 40, dels anys 50; se solia recollir, també, en les disposicions testamentàries allò de: «De acuerdo con el Código Civil vigente». El Grup Popular considera que recollir aquesta congelació del dret és un principi ben poc democràtic, perquè, justament, el legislador dipositari de la sobirania pot ade-

quar, ha d'adequar les lleis a les noves realitats. Per tant, estariem d'acord a suprimir, no només aquest apartat —«d'acord amb el Codi Civil vigent»—, sinó suprimir tot l'apartat 4, perquè, en definitiva, la supletorietat del Codi Civil està a bastament recollida al llarg de tota la Llei.

L'esmena número 4 del nostre Grup inclou un nou apartat a l'article 3, que, en la redacció transaccionada que li farem arribar, senyor president, recull que no es tingui el dret d'adquisició preferent en el supòsit d'execució forçosa, judicial, extrajudicial o administrativa. Estariem d'acord amb aquesta redacció, donat que, en el supòsit d'usdefruit universal, el dret d'adquisició preferent és d'una gran complexitat, perquè cal valorar cadascun dels béns que integren l'usdefruit i, per una altra banda, la venda d'usdefruit universal és quelcom de molt, molt infreqüent. En els casos d'execució forçosa, el Grup Popular aporta una solució d'índole pràctica. M'explicaré: si ja resulta ben difícil que s'embargui un usdefruit perquè, com vostès coneixen i per definició, és un dret de durada temporal, encara ho dificultem més si donem un dret d'adquisició preferent al propietari, de tal manera que l'únic que estariem fent és anar a una dilació processal, anar que s'allargués el procediment. Per tant, amb la nostra esmena apostem pel principi de llibertat de crèdit i per facilitar l'execució de les garanties, perquè ja sabem prou tots les enormes traves que tenen els creditors, en definitiva, per executar els seus crèdits.

Pel que fa a l'esmena número 6, del Grup Popular, retirariem el punt 2 perquè, certament, el contingut de la nostra esmena al seu punt 2 seria més pròpia de legislació fiscal, de matèria fiscal, que no pas d'estar incorporada a matèria civil. Mantindríem, però, el punt primer de la nostra esmena en el sentit que les despeses de conservació, manteniment, reparació i subministrament del bé usufructuat siguin a càrrec de l'usufructuari, mentre que les despeses que afecten a capital o a la propietat o bé a aquelles reparacions extraordinàries siguin a càrrec del nuproprietari.

Pel que fa a les esmenes números 7, 8, 9 i 10, les retirem perquè el seu objectiu ha estat ja incorporat en el text del Dictamen en aquest darrer tram de negociació i, per tant, ja serà objecte de votació en aquest Ple.

La qüestió més innovadora que incorpora el Projecte és en el seu títol cinquè, i ha fet que els treballs no hagin estat fàcils, perquè el que s'incorpora és, a més a més de l'usdefruit de diners, el de participacions en els fons d'inversió. El Parlament de Catalunya està abordant una regulació completament nova i el primer que voldria deixar clar, el primer que voldria dir és que el Grup Popular considera una opció, una decisió legislativa adequada regular en aquest Projecte de llei l'usdefruit que recau sobre fons de capitalització. I ho ha considerat així des de l'inici de la seva tramitació, tot i les dificultats que ens trobàvem en els tràmits de ponència, en els treballs que vàrem realitzar per cercar una resposta que permetés a l'usufructuari l'efectivitat del seu dret, perquè aquesta efectivitat en el dret de l'usufructuari no es contenia en el Projecte inicialment enviat pel Govern a aquesta cambra. I ho dic perquè el

Grup Popular ha mantingut aquesta tesi, que és una bona política legislativa incorporar des de l'inici, també, des de la seva tramitació.

Em sembla important centrar-me en el que és, com deia, el més important, la novetat més important que es conté en aquesta Llei: en el conflictiu –bé, més que conflictiu, laboriós– capítol cinquè. Perquè estem parlant d'un sistema d'estalvi que està en mans d'una societat gestora i que té com a única finalitat obtenir guanys, però aquests guanys reverteixen automàticament en el fons, de tal manera que l'únic que es té és una quota o participació en el fons. I, per tant, no se'ls escapa, senyores i senyors diputats –no se'ls escapa, deia–, la dificultat de regular una institució d'usdefruit sobre aquesta nova realitat. Per això, als treballs que vàrem realitzar se'ns varen plantejar nombroses dificultats.

Donat que estem regulant un usdefruit, el primer que calia aclarir és quelcom tan senzill, però a la vegada tan complex, com que si un fons de participació en dóna o no en dóna, de fruits, i determinar, si és que en dóna, quina és la seva naturalesa jurídica i quina és la naturalesa econòmica d'aquest fruit. Perquè, si és ben clar...; aquest problema se'ns va plantejar perquè, si és clar, i un ho veu claríssim, que els fruits naturals són, per exemple, les pomes i que els fruits civils són, claríssimament, els interessos, l'usdefruit sobre un fons de participació no en dóna, d'interessos –hi insisteixo–, el que pot donar com a màxim –i això només en un bon exercici–, el que pot donar és un increment en el valor del mateix fons.

I, això, ens va portar a determinar el següent problema, perquè estàvem en un esquema clàssic d'usdefruit en què la titularitat de les participacions en el fons d'inversió correspon en exclusiva al nuproprietari. Per tant, en exclusiva gaudeix, el nuproprietari, de la condició de partícip i és, per tant, en exclusiva el nuproprietari qui pot exigir el reemborsament total o parcial de les participacions, mentre que l'usufructuari té dret a uns rendiments que, com he dit, no es donen com a tals fruits, que només es poden donar mitjançant la desinversió; una desinversió que –hi insisteixo– només pot fer el nuproprietari. Havíem de resoldre, per tant, com l'usufructuari pot fer efectiu, pot cobrar, en definitiva, alguna pesseta del seu usdefruit si el nuproprietari es nega a desinvertir. Perquè, altrament, el que estàvem fent és ratificar la inoperància del dret d'usdefruit durant tota la seva vida, durant la vigència d'aquest dret, i aquest fet és difícilment compatible amb la mateixa naturalesa de la institució que estàvem regulant.

Per aquest motiu es va poder arribar a una redacció consensuada entre tots els grups parlamentaris del capítol cinquè, en què s'atorga a l'usufructuari l'opció d'esperar l'extinció del fons o de l'usdefruit, o bé de demanar el rendiment presumpte de la participació en el fons d'inversió, introduint una intel·ligent fórmula de valoració, en què el valor seria l'equivalent a l'interès legal del diner establert per a aquella anualitat transcorreguda, en què es demana el rescabament dels fruits, incrementat en dos punts. És a dir, s'aporta una solució que, si no és absolutament satisfactòria, sí que és una solució de mínims.

Perquè del que estem parlant no és de legislar en benefici de les entitats gestores, del que estem parlant és de protegir la part més dèbil; del que estem parlant és de la següent situació: estem parlant d'una situació en què un fill o una filla titular d'un fons li diu a la seva mare, al seu pare, que aquest fons és fantàstic, que dóna una rendibilitat extraordinària, sensacional, però pensem que els usufructuaris són, solen ser gent gran i, per tant, la part més dèbil, i el que respon immediatament és que el fons pot ser tot l'extraordinari que es vulgui, pot donar un rendiment fantàstic, però que el que es necessita són els diners per pagar el lloguer de casa seva.

Per tant, em sembla que hem trobat una bona solució en aquest títol cinquè que, com deia, és l'aportació més important que es fa en aquest Projecte de Llei. Solució que no hauríem pogut assolir sense el treball realitzat pel senyor Jaume Camps, la resta de ponents i, especialment també, pel treball realitzat pel lletrat senyor Pere Sol.

Per tant, senyor president, mantenim a votació les esmenes transaccionades que hem posat a disposició de la Mesa i retirem la resta, tot anunciant el vot favorable del Grup Popular a aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diu el preàmbul del Projecte de Llei –i ho cito literalment– que «Aquesta Llei té per objecte la regulació dels drets d'usdefruit, ús i habitació, en ús de la competència que resulta del article 149.1.8 de la Constitució i de l'article 9.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya», és a dir, de la competència exclusiva en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català. Perquè, efectivament, avui el Parlament, en aprovar previsiblement aquesta Llei i fer-ho, a més, per la unanimitat del conjunt de grups de la cambra, fa en primera instància un pas molt decisiu, endavant, amb una llei especial que integrarà el futur codi patrimonial i, encara més endavant, el futur codi civil de Catalunya, per tal, com deia la consellera en la presentació del Projecte, per tal de preservar la identitat de l'ordenament jurídic privat català, en aquest cas en un àmbit com el dels drets reals limitatius de domini, sobre el que el nostre dret civil disposa d'institucions pròpies però anacròniques i, segurament, escadusseres, que calia modificar per tal d'adequar-les a la realitat jurídica actual i que calia també ampliar, per tant, el seu règim jurídic actual, perquè, òbviament, no compta amb la regulació suficient i adequada per al tràfic jurídic modern, però també per a la moderna vida, en relació.

I, això, és molt important perquè algú pot pensar que aquesta és una llei més, que aquesta és una llei que respon a una dèria d'uns quants *ius* privatistes, d'una intenció d'alguns responsables rectors del Departament de Justícia o de membres d'aquesta cambra, d'experts,

d'operadors jurídics, també. Però, fonamentalment, el que avui anem a fer és un pas més perquè s'entengui per dret civil català el dret civil que s'aplica a Catalunya, tal com l'ha interpretat sempre la doctrina jurídica catalana, tal com s'ha reflectit, per exemple, històricament en resolucions tan importants com la del Primer Congrés Jurídic Català, de l'any 1936, o del Segon Congrés, de l'any 1970, o, fins i tot, del Congrés de Cultura Catalana.

I diem que és important, també, perquè, això no obstant, el Govern espanyol de manera reiterada –en els últims anys, no tan darrerament, però almenys durant aquests vint anys d'autogovern a Catalunya– ha recorregut lleis com la que avui anem a aprovar, lleis com la d'afiliacions, lleis com la de successió intestada, amb el pretext, amb l'únic pretext de la negació pura i simple de la competència de la Generalitat en matèria de dret civil. Una competència que avui invoca, d'entrada, en el preàmbul aquesta Llei amb bon criteri, i, per tant, des d'aquest punt de vista anem a fer avui un pas decisiu endavant.

Fet aquest brevíssim *ad cursus* inicial sobre el context i l'oportunitat, i la bondat de la Llei, que espero que sabran disculpar, com –de fet, ja ha estat explicat a bastament per la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula– el seu contingut, deixin-me dir-los que aquesta Llei regula, com s'ha dit, els drets reals de gaudi: l'usdefruit, que es pot definir com la facultat d'usar de les coses alienes amb l'obligació de conservar la seva forma i substància; l'ús, que dóna dret a percebre dels fruits o rendiments de la cosa aliena per atendre les necessitats de l'usuari, i el dret d'habitació, que dóna a qui té aquest dret la facultat d'ocupar en una casa aliena les peces o una peça necessària, també, per a la seva subsistència. Tots tres drets en la nostra regulació, fins ara, són coincidents en què atorguen el gaudi temporal de les coses d'altri. Però fins ara només, com s'ha dit, els usdefruits sobre els arbres i muntanyes disposaven d'una normativa detallada en tan sols quatre articles de la Compilació de dret civil de Catalunya.

També podríem establir algunes diferències a partir del que avui anem a aprovar, amb la regulació que avui sortirà d'aquest Parlament: quant a la Constitució, per exemple, l'ús de fruit podrà ser legal o voluntàriament, perquè l'ús i l'habitació no podrà constituir-se, lògicament, per disposició d'aquesta Llei; quant a l'objecte d'aquests tres drets, l'usdefruit i l'ús poden recaure sobre tota classe de béns, en canvi, l'habitació només sobre les edificacions, i quant al contingut –tercera característica del conjunt d'aquests drets–, l'usdefruit i l'ús comprenen tant l'*uti* com el fruit, mentre que l'habitació està limitada al primer.

Segurament l'aspecte més singular –que ja s'ha dit i vull reiterar-ho també–, més innovador, més rabiosament modern com diu el tòpic, és, sobretot perquè no hi ha paral·lisme possible ni tan sols amb el Codi civil ni amb la Compilació del dret civil de Navarra, que manté algun tipus de regulació sobre aquest extrem, és l'usdefruit de participacions en fons d'inversió, tenint en compte la importància creixent que aquest instrument financer té a l'actualitat i, segurament, tindrà en el futur. Amb la Llei –ja s'ha dit– s'intenta evitar de

manera inconvenient que l'usufructuari hagi d'esperar la desinversió dels fons d'inversió, a més de l'inconvenient que ja suposa, d'entrada, el fet de no poder disposar de recursos durant el període de la inversió.

La transacció, a la qual hem arribat a partir de les diferents esmenes presentades i, també, del nostre Grup Parlamentari en el delicat i important títol cinquè, atorga a l'usufructuari el dret d'opció entre esperar l'extinció del fons o de l'usdefruit o, alternativament, demanar la venda o el reemborsament de la participació en el fons d'inversió, igual a l'interès legal del diner d'aquell any, incrementat en dos punts. I tot això, evidentment, a través de l'exercici de la corresponent acció, amb l'única excepció, que ja s'ha dit, dels fons d'inversió garantits. Ens sembla que aquesta és una bona i adequada solució, enginyosa, a partir de les aportacions fetes per diferents grups i, també, lògicament, pel Departament de Justícia, que ben segur satisfà i satisfarà tothom.

I és per aquest motiu, precisament, que el nostre Grup Parlamentari ja anuncia d'entrada la retirada de l'esmena número 15 i anuncia, lògicament, el seu suport i vot favorable al Dictamen de la Comissió de Justícia.

Finalment voldria agrair, lògicament, com també ha fet la diputada que m'ha precedit, la feina del conjunt de ponents: el diputat Jaume Camps pel seu esforç en la recerca del consens, i, també, la bona tècnica legislativa en aquest projecte, del senyor Masllorens, la senyora Nadal, el senyor Ribó i especialment, també, els bons oficis del lletrat senyor Pere Sol.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, a vostè, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si algú de vostès vol treballar poc en aquesta cambra, que no s'adscrigui a la Comissió de Justícia. La Comissió de Justícia en aquests moments treballa més del 50% dels projectes de llei que entra el Govern a la cambra, si descomptem la Llei de pressupostos i la d'acompanyament. Per tant, és evident que hi ha una conselleria que està generant una gran activitat legislativa, i jo me n'enorgulleixo de poder-hi col·laborar, malgrat que, de vegades, tinguem desacords seriosos sobre el fons dels temes que es plantegen.

Avui tractem un apartat més del Codi civil català. I, aquí, jo voldria començar la meua intervenció amb un retret de fons al que inspira, en aquests moments, la tasca de la Conselleria. Del Codi civil català la Conselleria actual posa molt l'accent en els temes patrimonials i, segurament, deixen en un segon terme els temes personals. I voldria que, amb el mateix afany que està inspirant el Govern de Catalunya regular el Codi civil català en el patrimoni, el poséssim en els drets de les persones.

Tractem avui d'un dret –s'ha dit per part de la consellera–, d'un dret d'arrel romana i, jo diria, en versió molt catalana –els recomano que es passegin pels Munts, aquelles termes tan esplèndides de l'època romana, per veure com a Catalunya anava emmotllant una forma de viure que ens ha donat dret, amb abast a tot el que és la regulació de les relacions entre les persones–, i que el tractem, a més, en una doble vessant: el dret d'ús i el dret d'habitació, tots dos ben necessaris –per a nosaltres, el d'habitació encara més complex i necessari–, tal com es planteja en el Projecte que anem a aprovar.

Hem presentat un conjunt d'esmenes amb l'afany de millorar i donar aclariment a alguns dels articles, hem intentat clarificar temes que relacionen el Codi Civil amb altres lleis, com la LAU, com la Llei d'arrendaments urbans, o de possibilitar majors obertures en temes de lloguers o d'altres qüestions que afecten els valors, o l'acceptació, o els propis deutes. Hem de dir que hem trobat de nou una gran disponibilitat en l'acceptació d'esmenes –pràcticament, totes les esmenes que hem presentat han estat objecte d'acceptació o transacció en la ponència i en Comissió– i, fins i tot, jo diria –si cap dels ponents se m'ha d'enfadar, i subratllo la tasca de tots ells i totes elles– que hem après, amb aquest Projecte de Llei, en temes que, segurament, la gran majoria –per no dir la pràctica totalitat– de diputades i diputats ignoràvem; en qüestions que, fins i tot, de vegades, hem requerit l'ajut del que el diputat Jaume Camps en deia, «carinyosament»: «els savis, els savis» –mai ens va revelar, per descomptat, qui eren aquests savis que podien aconsellar-lo en l'acceptació o no acceptació d'alguna de les esmenes.

Nosaltres manteníem una esmena, la número 17, que retirem en aquests moments, senyor president, sobre el tema del retracte –és una pura discussió sobre si ha de ser durant un any o dos anys– i també ens volem pronunciar sobre el tema que, aparentment, queda més a l'aire en aquest Projecte, que és el dels Fons d'inversions. Estem coincidint amb el ponent del Grup Socialista en el tema del dubte competencial, però diria que, malgrat aquest dubte competencial, en el fons, estem d'acord que la Llei entri a regular-ho; és una necessitat i un avenç legislatiu que em sembla que enriquirà el Dret català.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. He entès que l'esmena 17 queda retirada. Moltes gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Sí, gràcies, senyor president. Crec que no és necessari que reproduïm el debat que hi ha hagut, ja, en ponència i en la Comissió, ni tampoc que defensem els arguments que ja, amb vehemència, ha explicat la senyora Nadal i, també, pel seu compte, els senyors Ridao i Ribó. En tot cas, nosaltres coincidim amb els altres grups que aquesta és una Llei oportuna, malgrat els desacords, també, amb la Conselleria i, algunes vega-

des, amb la mateixa senyora consellera –com ha assenyalat, també, el senyor Ribó–, però, en tot cas, era necessària i expositiva per continuar ampliant aquesta Compilació del Dret Civil. Per tant, en particular, en les qüestions d'usdefruit, ús i habitació, entenem que era especialment necessària l'actualització. Particularment, a més a més, tenint en compte que una bona part dels usufructuaris, avui, continuen sent-ho per intestats i, per tant, com també ha manifestat la senyora Nadal, pel que havíem de vetllar, sobretot, és perquè poguéssim defensar els drets de la part més dèbil quan hi ha usdefruit.

Nosaltres havíem presentat vint-i-quatre esmenes –i, també, no entraré en el detall, com, en algun cas, sí que ha fet la senyora Nadal–; el que sí que voldria dir és que hem trobat, també, una receptivitat per part del Departament i per part del Grup de la majoria –el senyor Camps–, i, per tant, anuncio, també ja, que retirarem les esmenes que manteníem. Creiem, també, que hi ha hagut un treball molt positiu en la Ponència –hi ha hagut algunes transaccions i acceptacions d'esmenes per part del Grup de la majoria–; el que sí que lamentem, en tot cas, és que el capítol més innovador que contenia aquesta Llei –aquest Projecte, fins ara– s'hagi hagut de veure, des del nostre punt de vista, amb unes certes presses, tenint en compte que plantejava algunes qüestions importants i que nosaltres teníem, inicialment –i ho mantenim–, en part, alguns dubtes competencials respecte a la capacitat de legislar el que són els usdefruits sobre fons d'inversió.

El senyor Camps, en un exercici pedagògic important, ens ha explicat, repetidament, que l'usdefruit tradicional català era, naturalment, sobre boscos, sobre plantes, etcètera, que era un usdefruit molt rural; ens ha posat diverses vegades l'exemple de les pomeres –que la senyora Nadal, avui, també ha utilitzat, en el sentit que quedava molt clar de qui havien de ser les pomes i de qui eren les pomeres–; per tant, això plantejava relativament pocs dubtes. Però, en canvi, quan entrem en un usdefruit tan delicat i tan innovador com és el dels fons d'inversió, les qüestions ja no són tan clares, perquè els beneficis són molt més difícils de quantificar i, sobretot, de quantificar per anualitats.

En tot cas –hi insistim–, nosaltres enteníem que es podia haver anat una mica més a poc a poc; entenem que, malgrat els esforços que s'han fet –i, molt particularment, voldria citar els del senyor Pere Sol, el lletrat de la ponència– per poder arribar a un text de consens i que fos clar; creiem que no han acabat de casar bé els interessos del nuproprietari i de l'usufructuari i que, per tant, les fórmules de valoració que s'estableixen, que són enormement subjectives, i la mateixa qüestió de les comissions bancàries no han quedat ben resoltes, però, malgrat tot, per tirar endavant la Llei, per no impedir que això prosperi, en qualsevol cas, senyor president, jo, com ja he dit, anuncio la retirada de les esmenes que havia mantingut fins ara el nostre Grup, però, tanmateix, demanem la votació separada de tot el Capítol V i anuncio que, en aquest Capítol en concret, el nostre Grup s'abstindrà.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del meu Grup, de Convergència i Unió, felicitar-nos d'aquest nou pas, un pas important, en el desenvolupament del Dret civil català. Dret civil català que no és aquell encotillat de la Compilació, sinó el que s'aplica a Catalunya i, per tant, un dret viu. Un dret viu que ens porta a actituds de coratge jurídic com el que hem estat comentant: aquesta Llei és molt important, però hi ha un punt –el Capítol cinquè– que regula una fórmula innovadora, que és l'usdefruit de Fons d'inversió. Aquest usdefruit de Fons d'inversió ens hi ha portat... Jo discrepo, molt amicalment, del senyor Masllorens, en el sentit que hi ha hagut una certa precipitació; precisament, vam parar la Ponència el mes de juny d'enguany i ens vam donar tres mesos de reflexió per poder dir, descansar, per poder drenar, perquè jo reconec –i jo demano als serveis de la cambra que a la meua intervenció, que serà molt curta, hi incloguin, directament, la íntegra intervenció de la senyora Nadal, que m'ha aixafat, rotundament, el discurs...

Per tant, jo demano que en el *Diari de Sessions* s'inclogui, com a paraules meves, les de la senyora Dolors Nadal en aquest punt. Per què? Perquè l'usdefruit...

El president

Si és la seva voluntat, així serà, senyor diputat.

El Sr. Camps i Rovira

...No, perquè així estalviaré, per economia processal, donar-los... Però deixi'm, perquè el senyor Armet, en baixar, em diu: «Manifesta els seus dubtes». Jo vull explicar-l'hi, si més no. Evidentment, quant a un usdefruit de fons d'inversió, quina és, en renda variable, la diferència que li toca a l'usufructuari? La diferència entre el valor al moment de l'adquisició de l'usdefruit i el moment de l'extinció. Per tant, difícilment podem complir allò de les pomes, de cada any, d'un rendiment anyal que es pugui detreure per part de l'usufructuari. Aquell rendiment periòdic, sense tocar la substància, que defineix l'usdefruit. I llavors diem: «No, no, vostè, l'usufructuari, esperi's a la cancel·lació de l'usdefruit i cobri llavors la diferència, si n'hi ha, del valor positiu de les participacions, des de la constitució fins a l'extinció».

Ara bé: amb què ens trobem? Que la societat evoluciona, i en aquell testament tan típic de dir «hereus» als fills i usufructuari al cònjuge *superstes* es troba que això és molt clar quan hi ha una casa, hi ha uns lloguers, hi ha un patrimoni, però no és gens clar quan –com s'escau, avui, a la Catalunya del segle XXI– a l'herència, el cabal relicté són fons d'inversió, de caràcter acumulatiu. I llavors diem: «Pactin!» –el pacte, el sagrat pacte del Dret català. I, si no pacten, jo els dono una fórmula perquè puguin escollir: o bé la fórmula de cobrar al final, que és la lògica, la jurídicament im-

política, o bé una fórmula ideativa, creativa, que té moltes dificultats en el caire jurídic, dintre la seva plena jurisdiccionalitat, però que és objecte de possible solució de mínims. Per què? Perquè aquí està: després dels savis, de què parlava el senyor Ribó amb tota la raó, ve la decisió política. I la decisió política d'aquesta cambra, amb el seu màxim consens, és dir: «Donem una fórmula», és a dir, «Pacti vostè»; dir: «Miri: quedi's amb la possible plusvàlua que representi la diferència entre el moment d'adquisició i el moment de cancel·lació, i, a mi, pagui'm –a mi, l'usufructuari–, com si fos una massa dinerària l'interès legal més dos punts, i, vostè, quedi's amb l'avantatge». És un pacte; és un pacte que assegura aquests mínims socials que nosaltres volíem a la Llei. Potser pot sorprendre, des de la pura pulcritud jurídic, sent absolutament jurídic, però és una possible solució.

He dit que no em volia allargar i així ho faré. Jo, quan el ponent de la majoria, més amb una llei civil, es troba amb el consens, amb l'ànim de col·laboració, amb la voluntat de consens que s'ha trobat amb la senyora Nadal, amb el senyor Ridao, amb el senyor Masllorens i amb el senyor Ribó, només pot felicitar-se'n. I, aquesta felicitació, l'he de fer molt explícita, evidentment, a la consellera de Justícia; no puc repetir els elogis que li ha fet el senyor Ribó, perquè els meus, potser, serien tan d'acord com els que ha fet ell, però serien més d'estar per casa.

Ara, jo vull estendre aquesta felicitació a la senyora Carme Virgili, a la senyora Urzaiz i als serveis que té vostè de la Direcció General –a la senyora Vendrell, bona amiga i exdiputada–, i agrair especialment als serveis de la cambra –i molt especialment, molt especialment, també, a la presidenta de la Comissió de Justícia, que ho ha portat amb celeritat processal extraordinària, com fa ella sempre–, però jo volia fer una menció destacada en aquest cas: sempre, la tasca del lletrat és important en una ponència. Home, en aquest cas, en Pere Sol, el senyor Pere Sol ha excel·lit en aquesta tasca, perquè ens ha ajudat molt i molt i ha aportat de la seva frondosa collita jurídica solucions creatives que tots hem aprofitat. Sé que aquests capítols d'agraïment sempre cansen la cambra i, per això, senyor president, no m'allargo més. I, agraint la votació de tots vostès, els dic que hem fet una bona Llei i estem molt d'acord amb aquesta disposició innovadora del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Farem la votació en tres blocs: primer, les esmenes transaccionals –que en demanarà la seva lectura; segon, el Capítol cinquè, separat, i, després, la resta de la Llei. Prego, per tant, que la senyora secretària primera faci lectura de les esmenes transaccionals signades per Convergència i Unió i el Grup Popular.

La secretària primera

Moltes gràcies, senyor president. «Els grups parlamentaris sotasignats acorden la transacció a l'esmena nú-

mero 6, del Grup Popular, consistent a suprimir l'apartat 4 de l'article 1 del text dictaminat per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana». Dos: «Els grups parlamentaris sotasignats acorden la transacció a l'esmena número 18, del Grup Parlamentari Popular, d'addició d'un nou apartat 3 a l'article 3. En tant que l'article 3 del text dictaminat per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ja té tres apartats, la transacció consistiria a addicionar un apartat 4 nou, que digui: "No es tindrà el dret d'adquisició preferent en els supòsits d'execució forçosa judicial, extrajudicial o administrativa, si el nu propietari ha estat degudament notificat del procediment."» Tres: «Els grups parlamentaris sotasignats acorden la transacció a l'esmena número 24, del Grup Parlamentari Popular, d'addició d'un nou article entre el 4 i el 5. La transacció consisteix en posar-lo entre els actuals articles 3 i 4 del text dictaminat per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, amb la inclusió únicament de l'apartat 1, dels dos que proposava l'esmena. El text diria el següent: "Article 4.bis, Despeses de l'usdefruit. Les despeses de conservació, manteniment, reparació ordinària i subministrament del bé usufruït són de càrrec de l'usufructuari. Les despeses de reparacions extraordinàries són de càrrec del nu propietari."»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària primera.

Passem, per tant, primer, a la votació d'aquestes esmenes transaccionals.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació el capítol cinquè.

Comença la votació.

Aquest capítol cinquè ha estat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.

I a continuació votem la resta d'articles, el preàmbul i el títol del Projecte de Llei.

Comença la votació.

La resta de la Llei ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Projecte de Llei de transmissió a la Generalitat de Catalunya de la titularitat de les instal·lacions del sistema Ter-Llobregat (tram. 200-00019/06)

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de transmissió a la Generalitat de Catalunya de la titularitat de les instal·lacions del sistema Ter-Llobregat. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Medi Ambient, l'honorable senyor Felip Puig. Té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, una visió freda i estrictament numèrica, o econòmica, o tècnica d'aquest Projecte de Llei parlaria de la transmissió de la titularitat d'una infraestructura hidràulica, d'una canonada d'un diàmetre important que travessa part de les comarques de Barcelona i que permet garantir l'abastament d'aigua a part dels municipis de l'entorn metropolità; parlaria també d'uns actius de 13.000 milions de pessetes i d'una operació de transmissió d'endeutament de més de 16.000 milions de pessetes. Però la veritat és que el Projecte de Llei que avui es presenta al Parlament, més enllà d'aquestes xifres, val la pena destacar que suposa la culminació d'un procés iniciat fa uns quants anys, i –cal dir-ho– la culminació satisfactòria d'aquest procés.

I és que la definició, l'establiment i la posada en marxa d'un servei regional d'abastament d'aigua ha estat un objectiu compartit per totes les forces polítiques d'aquesta cambra des del primer moment, i especialment a partir de la circumstància en què la Generalitat va tenir reconeguda la capacitat per autoorganitzar els seus serveis en matèria d'aigües. Calia, però, posar-se d'acord sobre la forma d'integrar en aquest Projecte de servei públic les diferents competències, les diverses obres i instal·lacions i, fins i tot, les sensibilitats plurals sobre la forma de donar resposta a una necessitat tan bàsica com evident, com és garantir al conjunt de les poblacions de les comarques de l'entorn de Barcelona un abastament d'aigua potable suficient en qualitat i en quantitat.

L'any 1990 es va donar un primer pas, amb una llei de consens, la Llei 4/1990, que va permetre la constitució de l'empresa, de l'ens Aigües Ter Llobregat, ens destinat alhora com un gestor públic empresarial amb plens criteris d'eficiència tècnica i econòmica, però també com una entitat de participació de les diverses administracions competents interessades en la consolidació, la millora i l'ampliació d'aquest servei.

Els anys següents, i fins a hores d'ara, han posat prou de manifest i cal reconèixer a tothom –a tothom: entitats municipalistes, ajuntaments, Generalitat– la col·laboració que hi han aportat, l'encert en la decisió i en l'elecció del model. Han estat, aquests anys, uns anys d'integració d'instal·lacions, d'incorporació de nous municipis al servei i de progressiva unificació de la xarxa. I també, com a conseqüència molt destacable, de progressiva harmonització tarifària, és a dir, de la repercussió equitativa dels costos d'aquesta fase del cicle de l'aigua en tot l'àmbit subministrat.

Mancava, però, un darrer pas, i ha estat novament una llei de consens, la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, la LOGTA –aprovada, com tots vostès saben, fa poc més d'un any, el mes de juliol de l'any passat–, l'instrument que ha permès donar aquest pas. Aquesta Llei va posar fi a la distinció inicial entre xarxa bàsica i les xarxes secundàries que encara funcionaven independentment, i això buscant, perseguint un triple objectiu, novament integrador: en primer lloc, per completar la definició d'un únic servei públic d'abastament en alta dins l'àmbit de les comarques de l'entorn de

Barcelona, amb un responsable també únic de la seva gestió; en segon lloc, assumir les instal·lacions que encara estaven gestionades per entitats locals, fonamentalment l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics, amb un efecte molt positiu de millora en la prestació del servei, en les economies d'escala generades, en l'establiment d'interlocutors comuns per a tots els ajuntaments abastits, i, en tercer lloc, perseguia assolir –i aquesta era una demanda social que venia de molt lluny– una veritable tarifa integrada de servei en alta, superant, per tant, les diferents tarifes i taxes desagregades que eren conseqüència de l'anterior fragmentació en la prestació del servei. És evident –i així ho hem valorat les diferents administracions que hem intervingut en el procés– que l'efecte immediat d'aquesta decisió ha estat un cert abaratiment dels costos que es traslladen als usuaris, fruit de la més gran eficiència en l'explotació.

A partir de l'acord que va permetre aprovar i aplicar la Llei, la Llei 4 de l'any 99, les coses han vingut, pràcticament, rodades. El Govern de la Generalitat i l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus van formalitzar un protocol que preveia un procés d'incorporació gradual de les instal·lacions metropolitanes i dels elements personals i materials del servei, amb les seves corresponents càrregues financeres i el seu règim de finançament específic. La gestió i el personal ja van ser traspassats a ATLL l'abril d'aquest any, i ara pertoca finalitzar el procés amb la transferència de les instal·lacions al nou gestor, un cop atorgades les autoritzacions legals preceptives per a l'assumpció de les obligacions financeres preexistents.

Aquest és, doncs, precisament, l'objecte del Projecte que ara debatem i que conté com a elements bàsics els següents. En primer lloc, la transmissió a la Generalitat de Catalunya de la titularitat de les instal·lacions i dels drets i obligacions de contingut econòmic i de qualsevol altra naturalesa vinculats a la prestació del servei públic. Les instal·lacions s'adscriuran a l'empresa pública Aigües Ter Llobregat com a gestor directe del servei, que haurà d'assumir les obligacions econòmiques derivades d'aquesta adscripció amb plena garantia del manteniment de l'equilibri econòmic del servei. En segon lloc, la garantia de suficiència de la tarifa del servei, que inclourà, en tot cas, els costos addicionals derivats de l'explotació i finançament de les instal·lacions transferides i la cobertura íntegra de les seves càrregues financeres. I, en tercer lloc, el Projecte contempla les autoritzacions d'endeutament preceptives, que han de permetre l'assumpció, per una empresa de la Generalitat, de les obligacions derivades dels préstecs preexistents, així com aportar les garanties bancàries exigibles.

El model triat, d'atenció de les obligacions del servei del deute amb càrrec a les tarifes del servei, ens situa, doncs, en una línia completament d'acord amb les directrius més recents en matèria de finançament del sector públic empresarial i, en particular, d'interiorització dels costos del cicle de l'aigua, segons recomana l'avui encara projecte de directiva comunitària del marc de l'aigua. En aquest cas –i crec que és de justícia presen-

tar-ho així a la cambra–, la cobertura íntegra dels costos del servei, inclòs el finançament, a través d'una tarifa equilibrada de prestació del servei, situarà tota aquesta operació en el marc dels projectes autofinancats, la qual cosa, d'acord amb la normativa del sistema europeu de comptes, allibera el sector públic de la Generalitat de qualsevol endeutament addicional per aquesta causa.

Vull agrair, per acabar, senyor president, les esmenes presentades pels diferents grups, la millora del text presentat en el tràmit del treball de la Ponència, així com la comprensió dels membres de la Ponència, de la Mesa del Parlament i de tota la cambra, per la tramitació pel procediment d'urgència d'aquest Projecte de Llei. Demano, doncs, el vot favorable d'aquesta cambra al Projecte presentat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Hi ha una esmena viva, que la té Esquerra Republicana de Catalunya, que, per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. El conseller que ens acaba de parlar s'ha autofelicitat que tot aquest tema de les Aigües Ter Llobregat ha anat molt bé, que tot s'ha arreglat... Però jo li he de recordar que aquest tema fa molts anys que dura, i encara hi han penjolls o hi han esfilagarses que encara estan per arreglar. I això és el que nosaltres intentem amb aquesta esmena.

Vostè ha de saber que el projecte de la portada d'aigües a Barcelona des del Ter –exactament, des de la presa del Pastoral– es va fer l'any 1956. De fet, es van acabar les obres el 58, i ho varen portar fins a Cardedeu. Al Ministeri d'Obres Públiques del general Franco, amb el general Vigón, varen fer una resolució en què varen dir: «Ens emportem l'aigua a Barcelona, però la conca del baix Ter la compensarem, hi farem regadius i tot allò necessari. I es farà...», exactament diu: «simultàneament». Aquesta Resolució la pot trobar en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, i és del 5 de setembre de l'any 1958. Doncs, del 58 fins ara, això encara no s'ha acabat. Per tant, no podem dir que tot funciona bé si hi ha uns senyors que..., si hi ha un deute.

De tal manera que aquest Parlament, amb una resolució, que és la 470 de la darrera legislatura, va acordar per unanimitat que s'estudiaria la compensació de la conca del Ter i que es farien totes aquelles obres que encara estan pendents de fer. Aleshores, nosaltres, quan veiem que es presenta aquesta Llei al Parlament, que, pel que diu vostè, és simplement una transferència d'una empresa pública al Govern de la Generalitat, i quan defineix els ingressos que ha de tenir aquesta empresa i diu que hi ha d'haver ingressos suficients per als costos d'explotació, per pagar els interessos del deute i per a les noves inversions, nosaltres diem: «Home,

però aquí falta una altra cosa», que és un deute pendent, una compensació, unes contraprestacions que encara s'han de fer a la conca del Ter.

Aleshores sembla que la filosofia actual –amb el Pla nacional hidrològic, per exemple, s'ha vist– hom diu que quan s'envia recursos hídrics d'una conca a una altra conca es pagarà un cànon ecològic, que parlen de 5 pessetes per metre cúbic; el que nosaltres sabem és que per *huevos* es va fer en temps del general Franco el transvasament del Ter al Llobregat i la compensació encara no s'ha fet –encara no s'ha fet. I nosaltres demanem qui pagarà aquesta compensació.

Aleshores, acaba de dir el conseller presentant-nos la Llei i ens diu: «Perquè això està d'acord amb les directives europees i el que garantim és que aquesta empresa serà autofinançada absolutament amb els ingressos que tindrà i, per tant, no serà cap càrrega per al Govern de la Generalitat.» Bé, doncs jo em pregunto, la compensació, el deute que queda pendent per donar les contraprestacions a la conca del Ter i especialment en el Baix Ter, que és allà on té els aqüífers més malament, que és allà on els regadius encara no s'han acabat, que és allà on hi ha una presa que està feta i que no funciona, la resclosa de Colomers, que està feta del temps de l'any 58 i encara no funciona, qui ho ha d'arreglar, tot això? Vostè em diu que el Govern de la Generalitat se'n desprèn ara del tema de l'aigua perquè s'ha d'autofinçar i que es paguin els costos que val el subministrament de l'aigua. Doncs, qui ens ho farà, això?

Jo, sembla que el representant de Convergència i Unió em va dir: «Home, si traguessis la paraula de cànon ambiental ho podríem provar, a veure, això, la compensació de les contraprestacions pendents a la conca del Ter, ho podríem posar.» Però després es veu que ho va demanar... Ell és del grup sobiranista de Convergència, però no té sobirania suficient i mana un funcionari de no sé on que és el que ha dit que això no. Bé, jo, com que soc sobiranista dels meus electors, jo no tinc mandat imperatiu, jo us poso a la vostra consciència aquest tema; això està aprovat amb una proposició no de llei. Quan l'Artur Mas era d'Obres Públiques es va comprometre a resoldre-ho. El senyor Felip Puig també va dir que fariem un pla hidrològic i ho arreglaríem. El que sabem és que la conca del Baix Ter està en deute, ha de cobrar les compensacions i les contraprestacions. Qui ho ha de pagar? Que no em vinguin a dir que ara aquí no és el moment, que això s'ha de posar en els pressupostos, que això, aquest «cuento» ja el sabem. Això no és una qüestió de defecte de forma, això és un problema de fons. La conca del riu Ter va donar el 40% del seu cabal hidrològic a la conca del Llobregat.

Senyors, això ho sap molt poca gent, perquè el conseller ha dit que havien arreglat els tubs, havien arreglat..., i que passava per les comarques de Barcelona, però no ha parlat ni de l'origen de l'aigua ni per allà on passa, i és que tothom se n'ha oblidat, d'això. Els que no se n'han oblidat és quan veuen que els seus aqüífers cada dia baixen de nivell piezomètric, que veuen que les coses no funcionen i que l'aigua és bruta. Aquests són. I que a la meua ciutat, perquè hi hagi un regalim d'aigua

en el parc que se'n diu de les Ribes del Ter, s'hi ha hagut de fer una petita presa perquè, si no, no hi hauria aigua.

Senyor alcalde, el Ter quan passa per Girona no porta aigua, i aleshores, aquí, això s'ha de resoldre. Aquí hi ha una qüestió pendent, i nosaltres demanem, senyor president, nosaltres demanem que votin a favor... (*Re-mor de veus.*)

El president

No m'esperava de vostè una altra actitud que demanar-ho.

El Sr. Ferrer i Gironès

Perquè, si no es vota a favor, que quedi moralment amb aquest deute, i el Baix Ter, que ho sàpiga tothom que se n'han oblidat d'ell. Fa trenta anys que li van treure el 40% de l'aigua i fa trenta anys que espera resoldre aquest problema.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

No passa res! Sobirania i progrés, que diuen. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a banda de fer estrictament el torn en contra, si ho permet la presidència, també m'agradaria posicionar el Grup de Convergència i Unió amb relació al conjunt d'aquesta iniciativa i circumscriure-la en el seu context. Estem bàsicament, senyor Ferrer i Gironès, davant d'una llei d'autorització d'endeutament. L'empresa pública ATLL ja existeix, ja hi és; simplement, s'incorpora unes determinades infraestructures, unes infraestructures que en el seu moment van ser finançades, construïdes i explotades per l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics. D'aquestes infraestructures, la més emblemàtica és la canonada de 2.40 d'Abrera, de la planta de tractament del Llobregat, fins a Sant Joan Despí al dipòsit de la Font Santa.

És una peça que, de manera aïllada, no tenia massa sentit, o tenia un sentit molt limitat, però integrada en un sistema complex esdevé una peça essencial, esdevé una peça de garantia, i pot ser extraordinàriament útil de cara al futur per consolidar la interconnectabilitat de la xarxa, sobretot de cara a la possibilitat que algun dia es dugui a terme algun tipus de transvasament, des del nord o des del sud. Per tant, estem davant d'una llei que simplement el que planteja és que l'empresa pública ATLL pugui assumir aquesta nova infraestructura assumint també totes les despeses de construcció i finançament sense que es posi en risc el seu equilibri i continuïtat.

És una llei, ja ho hauran vist, extraordinàriament senzilla, només té tres articles que m'agradaria comentar-los molt ràpidament. L'article primer fa aquesta autorització d'endeutament de 20.000 milions de pessetes, i també fa una habilitació oberta per, si és el cas, subro-

gar amb tots aquests compromisos o, que és l'opció que vol assumir Aigües Ter-Llobregat per renegociar o refinançar els crèdits i, per altra banda, per cancel·lar el *swap*.

L'article 2 és l'article al qual vostès han presentat aquesta esmena; és l'article, potser, més emblemàtic de la Llei i el que pretén és simplement definir una nova tarifa que no descapitalitzi la societat a l'hora d'assumir aquestes noves obligacions, a l'hora d'assumir aquestes infraestructures provinents de l'Entitat Metropolitana, i una tarifa que sigui suficient i equilibrada, que pugui fer front a les noves exigències del servei, i, per tant, pretén simplement donar garanties financeres als bancs. I està redactat aquest article en els termes i condicions que ha fixat el Banc Europeu d'Inversions per garantir allò que deia abans el conseller, l'autosuficiència tarifària, cobrir el cost d'explotació, la taxa de cobertura i les inversions necessàries, i aquí és on vostès introdueixen aquesta esmena, demanant que s'incorpori un cànon ambiental que pugui compensar els perjudicis de tota aquella gent que en el seu moment hi podríem estar d'acord amb el que deia vostè: un transvasament d'un 40% només es podia fer en una època diferent, en una època que existia una dictadura. Ara, en aquests moments, seria implantable.

Però escolti, senyor Ferrer i Gironès, els usuaris d'aquesta concessió, i ATLL també n'és un usuari, ja paguen el cànon de regulació, ja el paguen; i és un cànon de regulació que el fixa l'Agència Catalana de l'Aigua i que té l'obligació de repercutir en tots els usuaris els costos de construcció, manteniment i reparació, el personal, l'energia i el que és més important, les compensacions que per llei s'han aprovat com a contraprestació per als agreujats, i fóra aquí que hi hauria d'entrar allò que vostè assenyala, allò que vostè estableix. És un problema de com s'estableix aquest cànon, no de la tarifa, i aquesta és la diferència formal, escolti. Els sobiranistes el que han de ser és molt precisos a l'hora d'emprar els instruments, i en aquest cas no estem en una qüestió de sobirania; simplement, estem en una qüestió d'idoneïtat, i justament aquesta Llei que avui aprovarem no és l'instrument idoni per resoldre un problema amb el qual podem estar d'acord, ja l'hi hem expressat i, de fet, diverses resolucions d'aquests Parlament ja en parlen, ja ho diuen, però aquest d'avui no és l'instrument escaient. Per tant, no ens vingui a dir que és una qüestió de sobiranistes o no sobiranistes o si ens deixem influir pels tècnics o no, és una qüestió d'utilitzar els instruments de forma precisa i és el que farem en aquest cas. No és un problema de la tarifa, sinó que, en tot cas, fóra un problema d'aquest cànon de regulació.

Al llarg de la Llei també hem transaccionat amb el Partit Popular la possibilitat... –amb el Grup Popular, té raó el senyor Curto, el PPC–, hem tingut la possibilitat d'incorporar, de transaccionar una esmena en el sentit que tot allò que s'aprovi en aquesta Llei quedi reflectit en els pressupostos de la Generalitat. No hi ha hagut cap inconvenient a l'hora de plantejar-ho.

I en darrera instància, el darrer article, l'article 3, és el que parla de l'estructura de la tarifa. En aquests moments l'estructura de la tarifa d'Aigües Ter-Llobregat

té dues parts, una part és la quota fixa, la quota de servei que tots els usuaris paguen de manera permanent, independentment de les contingències, i l'altra són els cabals facturats, que, evidentment, té una càrrega d'estacionalitat. El que es pretén és incloure aquests 2.300 milions de pessetes anuals en funció d'aquest traspàs a les infraestructures, no com a quota contingent, sinó com a quota de servei, com a quota fixa que vagi més enllà de les contingències. I el més important, senyores i senyors diputats, senyor president, és que d'això que anem a fer avui, que és simplement un acte de racionalitat, els ciutadans no es veuran afectats negativament, justament al contrari, els ciutadans no pagaran més, perquè les dues tarifes, la tarifa originària d'ATLL i la tarifa metropolitana, s'integren, i la tarifa metropolitana baixa un 10%; per tant, hi ha un benefici, una situació positiva per al conjunt dels ciutadans.

Per tant, senyor president, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, evidentment, donarà suport al Dictamen i per aquesta raó que els deia, una raó estrictament formal, no podrem donar suport a l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Molt breument, aquest projecte de llei, de fet, estem –com deia el senyor conseller– davant d'una culminació que ell en deia satisfactòria d'un procés que s'havia iniciat feia uns quants anys i que es veia com a molt necessari. I també té raó que era un objectiu compartit per tots els grups i que, a més a més, els grups també compartim una altra cosa, que és aquest consens davant de la LOGTA, que va haver-hi el consens en el moment d'aprovar la Llei, si bé ara en aquests moments tenim algunes discrepàncies sobre si s'està aplicant amb la celeritat que a nosaltres ens agradaria o no. I aquesta celeritat o aquesta aplicació de la LOGTA fa que en alguns dels nostres rius encara no baixi l'aigua que hi hauria de baixar, com és el cas, per exemple, del Ter.

I ara, quan el senyor Ferrer i Gironès presenta o defensa l'esmena d'Esquerra Republicana, nosaltres coincidim amb ell en moltes de les coses que està defensant, que, per exemple, això de si el Ter quan passa per Girona no porta l'aigua que hauria de portar, però, en canvi, creiem que l'esmena aquesta no és aquí on s'hauria de plantejar. És cert que ja hi ha una proposició no de llei que defensa que hi ha d'haver-hi compensacions, i segurament aquestes compensacions s'haurien de regular en el moment en què reviséssim el Pla hidrològic de les conques internes, posar-ho aquí, dins d'aquest article 2, probablement no és el més convenient, perquè aquest article el que fa és establir els criteris amb els quals es revisarà la tarifa d'Aigües Ter-Llobregat a fi de fer front

tant a l'endeutament que s'assumeix, com a l'explotació de la infraestructura que es rep, com a les noves inversions que calguin. Per tant, nosaltres creiem que –com he dit– no és ben bé aquí on ha d'anar aquesta proposta i, per tant, ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, davant de la pregunta de: «sobirania o aigua?», aigua, no? Almenys aigua perquè passi pel riu Ter, al seu pas per Girona, i aigua perquè també arribi a Barcelona. Però davant d'aquest Projecte de Llei que se'ns planteja avui, al qual el Partit Popular, el Grup Popular, hem presentat tres esmenes, que finalment han estat transaccionades, voldria fer alguns breus comentaris.

En primer lloc, s'ha fet referència per part del conseller, en la seva presentació del que és la unificació del cicle de l'aigua, a la importància d'aquesta unificació i també d'aquest pas, un dels passos finals en tota aquesta unificació. Cal recordar que aquesta unificació, d'alguna manera, ha estat fruit no solament del Govern de la Generalitat i del Grup que li dona suport, encara que ho hagi de recordar, sinó de tots els grups de la cambra, que al llarg de la passada legislatura van veure fins a quatre avantprojectes del que era l'ordenació de l'aigua a Catalunya, presentats inicialment pel que era el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i, finalment, entre tots vam destinar-los al que era el Departament de Medi Ambient. S'ha fet ja referències al que és la transferència d'aquestes instal·lacions, de la titularitat i l'absorció de drets i també d'obligacions; ja tocava que aquest tema del tub 2,40, tot el que comporta, se solucionés, però entre d'altres aspectes també voldrem, voldríem nosaltres remarcar el que és el protocol entre diferents administracions, que finalment ha dut que es pugui presentar aquest Projecte de Llei aquí al Parlament.

Les tres esmenes que nosaltres vam presentar des del Grup Popular han estat transaccionades –ja s'hi ha fet referència–, en primer lloc pel que és l'apartat 1 d'aquest primer article, és a dir, la capacitat d'endeutar fins a un import màxim de 20.000 milions de pessetes s'ha d'incorporar als pressupostos de la Generalitat, amb un acord previ del Govern, i també, finalment, el que és l'entrada en vigor d'aquesta llei.

I pel que fa referència a l'esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, nosaltres no hi donarem suport. Estem d'acord, no amb el deute moral, senyor Ferrer i Gironès, amb el deute econòmic que tenen les comarques de Girona, i concretament tota la zona del baix Ter, però, coincidint amb la il·lustre diputada del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, creiem que allà on s'ha de fer aquesta referència, on, finalment, no solament aquest deute moral sinó econòmic, cal, d'alguna manera, transvasar-lo –parlant d'aigua...– és a través de la revisió del Pla de con-

ques internes de Catalunya. Una revisió de pla de conques internes de Catalunya que fa molt temps, i també amb resolucions d'aquest Parlament, que el Govern de la Generalitat ja havia d'haver portat i que encara no hem vist en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Nosaltres estem plenament d'acord amb el dictamen de la Comissió de Política Territorial, perquè creiem que el Projecte aquest de llei que avui estem debatent va en la línia d'allò que el nostre Grup sempre ha defensat, que és la connexió de totes les xarxes d'abastament d'aigua de Catalunya. Ara –com s'ha dit aquí reiteradament–, amb l'aplicació de la Llei del 99, amb aquesta nova normativa tot s'integra a la xarxa d'ATLL i hi ha, per tant, una explotació unitària. És a dir, l'empresa pública de la Generalitat Aigües Ter-Llobregat es converteix en un únic gestor de la xarxa regional d'abastament a Barcelona.

Voldria destacar –com ja s'ha fet, també– el fet que aquest Projecte de llei que avui debatem és fruit d'un acord entre les dues entitats, entre l'ATLL i l'Entitat Metropolitana, fruit d'un mutu acord que van signar amb un protocol de juliol de 1999. Per tant, estarem plenament d'acord amb el procés que s'ha fet i la racionalització que això suposa en el que és la xarxa d'abastament.

Sobre el tema de la tarifa no m'allargaré més del que ja han dit els diputats que m'han precedit, perquè el que suposa és la unificació de les dues tarifes en la d'ATLL, la tarifa que fins ara cobrava l'Entitat Metropolitana per finançar aquestes instal·lacions que avui es traspassen, aquesta tarifa de l'Entitat Metropolitana queda inclosa dins de la tarifa d'ATLL, que és el que ja s'ha explicat.

Per tant, en aquest sentit, l'esmena que avui ens presenta o que manté viva el Grup d'Esquerra Republicana en aquest article sobre la tarifació no ens sembla adient en aquest àmbit; creiem que aquesta esmena que presenta Esquerra intentant revisar el sistema de finançament i compensació a la conca del Ter dels cabals que cedeix a Barcelona des dels anys seixanta no té gaire lloc en aquest àmbit que estem debatent. Perquè això ja es finança per una altra via i està reglamentada per diversos decrets i lleis de finals dels anys cinquanta i, fins i tot, per una llei més recent, de l'any 1984, en la qual va participar directament l'actual diputat i llavors senador senyor Ferrer Gironès.

Per tant, ni que volguéssim entrar en aquesta qüestió, ni que volguéssim debatre ara si el cànon de compensació que se'ns proposa es pogués debatre en el marc d'aquest Projecte de llei, tampoc creiem que tindria massa sentit, ja que es proposa la incorporació del cànon ecològic que preveu l'avantprojecte del Pla hidrològic nacional, un Pla hidrològic nacional que està en fase d'estudi i que encara no s'ha provat, i en tot cas

que s'aprovéis no creiem que aquest tribut tinguéis caràcter retroactiu sobre transvasaments anteriors, com és el cas aquest del Ter.

De tota manera, com que estem d'acord amb el fons del que ha defensat amb tanta vehemència el senyor Ferrer Gironès i perquè creiem que el tema de la compensació a Girona pel transvasament del Ter s'ha de solucionar d'alguna manera i que, per tant, el retorn de cabals ecològics del riu Ter és una de les prioritats del nostre Grup, per aquest fet ens abstindrem en aquest punt.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Abans de passar a la votació esperarem mig minut perquè puguin entrar els diputats, que els he cridat fa molt poc. Un minut, té, senyor diputat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres mantenim aquesta esmena perquè els arguments que ens han donat són tan dispersos i contradictoris... Per exemple, Convergència i Unió diu que això va, hauria d'anar dins el cànon de regulació, cosa que és un cànon que calcula la pròpia Administració, per tant... L'altre, el del PP, ha dit que això hauria d'anar en el Pla hidrològic de conques internes. Iniciativa per Catalunya també diu: «el Pla de conques internes». I, en canvi, els socialistes me diuen que ja hi ha decrets que ho diuen.

Senyor president, vostè què faria en el meu lloc?

El president

Se li acaba el temps, senyor diputat, prego que...

El Sr. Ferrer i Gironès

Tots han dit coses diferents.

El president

Aquest és el pluralisme d'aquest Parlament, senyor diputat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Però, en qüestions jurídiques, senyor president, malament aniríem...

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

El posem a votació. Primer de tot posarem a votació l'esmena que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 65 en contra i 51 abstencions.

Crec que s'ha demanat per part d'Iniciativa per Catalunya - Verds una votació separada? No. Per tant, ara, doncs, votem la totalitat del text de la llei.

Comença la votació.

El text de la llei ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments (presa en consideració) (tram. 202-0001/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments. Té la paraula per presentar-la l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. *(Pausa.) (El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.)*

Sí, senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, si m'ho permet: com que el següent punt de l'ordre del dia és per una qüestió, vaja, que manté una substància i una identitat amb aquest punt que anem a substanciar, demanaríem que es pogués fer el debat conjuntament en ares, en aquest cas, a l'economia.

El president

D'acord, senyor diputat, així ho farem. Té primer la paraula, per presentar-la, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Aquest és un tema important d'aproximació del Parlament i de la seva legislació a la problemàtica social. Lamento que en aquest cas no hi hagi la consellera de Justícia, però és l'expressió de la crítica que jo li feia abans, que la Conselleria té massa preocupacions pels aspectes patrimonials del Codi civil i sovint menystenim o deixem en un segon pla els aspectes dels drets personals.

Aquesta Proposició de llei la va presentar ja en l'anterior legislatura el diputat Roc Fuentes i en aquest període de sessions es veu ara, quan hem reintroduït el tema per part del nostre Grup Parlamentari.

Nosaltres pretenem que el Parlament legisli per crear un fons de garantia de pensions en els casos de ruptura matrimonial, en tots els contemplats per la llei, fins i tot en unions estables de parella. Creiem que és una necessitat. Veuran, senyores i senyors diputats, que avui encara no posarem en marxa l'acció legislativa, però com a mínim haurem motivat que hi comencem a treballar. Aquesta problemàtica, la d'impagament de les pensions en els casos de ruptura matrimonial, afecta molt especialment les famílies amb necessitats econòmiques, les famílies amb fills menors dependents i, bàsicament, afecta les dones.

Saben vostès que avui la ruptura matrimonial es pot donar o bé per acord, mutu acord, o bé de forma contenciosa, però també en els casos de mutu acord hi pot haver, i hi ha, de fet, moltes situacions d'impagament de les pensions.

I ara sí que celebro que amb la presència de la consellera de Justícia puc continuar argumentant sobre quelcom que afecta les persones.

Aquestes ruptures –ho torno a dir– poden motivar situacions de necessitat, fins i tot quan hi ha hagut acord pactat entre les parts del trencament. Aleshores la pregunta a fer-nos és: qui ha d'intervenir quan es dona aquesta situació de necessitat? I aquí és on reclamem l'actuació dels poders públics. I jo vull dir, en honor a la veritat, que aquest estiu, si malament no ho recordo, cap a finals de juny –crec que era–, tenia una entrevista amb la consellera de Justícia –potser era entrat ja el juliol–, en la qual ella em proposava anar cap a un estudi sobre aquesta problemàtica.

Recordin, senyores i senyors diputats, que aquest va ser el mecanisme que vàrem seguir, encertadament, per pagar, per satisfer en el sentit econòmic, ni molt menys en moltes altres dimensions, a aquells que havien patit presó, que valia la pena saber abans de legislar quin era el volum de la problemàtica que ens ocupava. I val a dir que, amb un lleuger retard sobre el que calia fer, vàrem treballar ja amb el Govern i amb el Grup de la majoria possibles esborranys per superar aquesta situació. Amb això nosaltres ens donem avui per satisfets. Avui, en aquest debat de presa en consideració, nosaltres tenim un text, està a la consideració de totes les diputades i diputats, però és evident que per part nostra hem de subratllar el fet positiu que podríem donar sortida avui a aquest tema, si anem amb una proposició no de llei firmada pel màxim nombre de grups parlamentaris de la cambra en la qual mandatem al Govern que en set mesos ens doti de la informació necessària, amb estudis seriosos, sobre el volum d'aquesta problemàtica.

Això, sí, parlem de set mesos, i jo estic molt convençut que la presidenta de la Comissió de Justícia –que dona una marxa excel·lent a aquella Comissió–, una vegada més, s'hi posarà –evidentment, com diu el senyor Boda, a una marxa política, em refereixo, tant de bo també fos en altres dimensions–, s'hi posarà perquè aviat puguem aprovar la Proposició no de llei i no siguin set mesos, que, aprofitant que passa el Pisuerga i vénen les vacances, i el període de sessions, ens trobem ja passat l'estiu del 2001.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Procurant que la marxa sigui en tots els aspectes menys en el militar, suposo. *(Remor de veus.)*

Proposició de llei de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i d'aliments (presa en consideració) (tram. 202-00033/06) (retirada)

Té la paraula l'illustre diputat senyor Ridao, per proposar també aquest debat d'aquesta presa en consideració.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposició de llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que també té antecedents en aquesta cambra, perquè, de fet, és la tercera ocasió que el nostre Grup Parlamentari i també en altres ocasions en companyia del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Verds, té com a objectiu crear un fons de garantia a càrrec del Govern de la Generalitat amb la finalitat –com s'ha dit– d'afrontar el pagament de les pensions que s'originen com a conseqüència dels supòsits no només de ruptura matrimonial, ja sigui la nul·litat, la separació o el divorci, o també de la ruptura de les unions estables de parella, de les parelles de fet, i també d'aquelles famílies monoparentals en què sovint els menors són abandonats pels seus propis pares i acol·lits per altres familiars. I tot això, lògicament, en cas que la persona obligada al pagament no atengui la seva obligació puntualment.

Estem pensant, i vostès ho coneixen perfectament, en la problemàtica que s'origina amb l'impagament de les pensions que normalment afecten els fills i les dones i que en molts casos porta aquestes persones a una situació d'autèntica necessitat i, en molts casos, fins i tot d'indigència, i una situació, per tant, que no troba, en aquests moments, protecció i empara en els tribunals de justícia, no només perquè, d'una banda, la justícia presenta greus defectes de funcionament, una conseqüència que pateix tothom però especialment el col·lectiu que ens ocupa en la seva condició de justiciable, sinó perquè no només la justícia de vegades és lenta, és inoperant, és ineficaç, sinó que, a més a més, és cara i, per tant, és una circumstància, aquesta, que no afavoreix en absolut els qui pateixen el problema de la manca de pagament de pensions i aliments, que els porta a una dramàtica situació econòmica en molts casos.

De fet, un dels grans problemes és la situació de l'Administració de justícia, però l'altre també és la realitat social que estem vivint en aquests moments on s'arriba, malauradament, a uns nivells, a unes cotes d'incivisme que fa que molta gent en aquests moments estigui a la recerca autèntica de la fugida de les lleis de l'incompliment, en aquest cas del marc legal, un aspecte que no només té incidència en aquest tema de les pensions impagades, sinó que només cal veure la importància que avui en dia té l'economia submergida, que escapa del control dels creditors singulars preocupats, molt legítimament, per la satisfacció dels seus crèdits; exactament igual podríem parlar de la situació de les pensions que deriven dels supòsits de ruptura matrimonial o de la parella.

Una vegada, per tant, identificada aquesta penosa, per dir-ho d'alguna forma, realitat social, que porta a una

situació dramàtica per a molta gent i per a moltes famílies, el que ens proposem una vegada més és el disseny i creació d'aquest fons, la seva ubicació en l'estructura administrativa de la Generalitat, cridada a intervenir en aquesta matèria, en primer lloc, perquè el Govern de l'Estat no ho fa —el Govern de l'Estat no ho fa—, i això, val a dir-ho, i és el primer que fa que ens obligui, en aquest cas, a actuar alternativament. I dic que no ho fa, tot i les recomanacions fetes, per exemple, per l'assemblea parlamentària del Consell d'Europa, que ha estat desoïda de forma reiterada pels successius governs de l'Estat, i no només perquè ho diu aquesta resolució important, sinó que la mateixa Constitució, que, per cert, tan sagrada i immutable per alguns, estableix dintre dels principis rectors, de la seva política social i econòmica, o proclama de manera grandiloqüent i solemne la protecció integral dels fills d'acord amb el que preveuen, per cert, els tractats i instruments internacionals ratificats per l'Estat espanyol.

Bé, això és així. L'Estat no actua. La inacció de l'Estat obliga la Generalitat a fer alguna cosa, i no només perquè tenim un títol que ens habilita competencialment, sinó perquè des d'una perspectiva d'un país que vol la seva cohesió social, encara que sigui amb modes-tíssimes estructures d'estat del benestar, ha de disposar també dels instruments que permetin de superar totes les causes que poden comportar exclusió social, no unes sí i unes altres no, sinó evidentment totes. És a dir, aquest no pot ser un país normal des de la perspectiva de la cohesió social o del benestar, si, juntament amb l'atenció a la gent gran o a la gent que pateix algun tipus de disminució o discapacitat, o l'atenció precoç, o la gent que té dificultat per inserir-se en el món laboral no pot atendre, també, aquest país, les dificultats de moltes parelles amb fills menors o dependents i en molts casos també de les mateixes dones que depenen per poder subsistir del fet de rebre periòdicament i regularment la pensió que tenen assignada, per modesta que aquesta sigui.

Estem parlant, per tant, d'integrar en el nostre sistema de protecció social un programa que té difícil solució per altres vies —siguem-ne conscients—, ni que la justícia actuï amb més celeritat, amb més contundència, amb més eficàcia podrem superar aquest fet i, a més a més, hi ha una dada, jo crec, molt reveladora: els qui, una mica càndidament i ingènuament, em deien fa alguns anys en aquest mateix Parlament que la inclusió en el Codi penal de l'any 95 d'un tipus penal com el delictes d'abandonament de família contribuiria a dissuadir els infractors és evident que s'equivocava i, per tant, des d'aquest punt de vista, ni el marc legal penal ens ha ajudat en absolut i aquest és un problema que, a més a més d'esdevenir gairebé insoluble, com a tal problema que és, reclama, per tant, l'atenció del conjunt de poders públics perquè existeix un evident, evidentíssim interès social.

Deia que la inacció, en aquest cas del Govern de l'Estat, ens empeny a fer això. Fins ara l'argument o el pretext que s'havia adduït —i jo entenc que legítimament, per descomptat—, per part del Govern de la Generalitat és que no hi havia prou recursos, que hi havia un problema econòmic en el fons, però el que no estem dis-

posats, si m'ho permeten, a acceptar des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és que se'ns digui que no hi ha títol, que no hi ha competència per poder actuar en aquest sentit. Per una banda, hi ha la competència exclusiva en matèria d'assistència social, en matèria de joventut, en matèria de promoció de la dona; tenim les institucions pròpies de protecció i de tutela de menors, i, a més a més, tenim lleis i un marc legal, jo crec, molt idoni i molt avançat i modèlic, per exemple pel que fa relació a la protecció dels infants i adolescents, la dels menors desemparats i de l'adopció, o, per exemple, la que va venir a crear l'Institut Català de la Dona.

Per tant, un marc competencial i un corpus legislatiu que ha contribuït i ha de contribuir encara més en el futur, no només a operar el canvi de mentalitat dels ciutadans en relació amb el seu entorn familiar —podríem parlar del tema de la violència de gènere i d'altres afers—, però sobretot a fugir avui de declaracions més o menys paternalistes i a actuar d'una manera decidida, amb una gran visió de la realitat per part del conjunt de poders públics i també per part del Govern i l'Administració de la Generalitat.

Avui, el que ens resta, per tant, és una única peça, que és la creació d'aquest fons de pensions, que la Generalitat ajudi a cobrir les necessitats més peremptòries —no estem dient totes, sinó les més peremptòries— de les famílies sense recursos econòmics, que no reben puntualment la prestació econòmica a què tenen dret, i a més a més sense possibilitats reals, materials que l'Administració de justícia atengui la seva reclamació.

Nosaltres hem atès la possibilitat i l'oferta feta en aquest cas pel Govern, pel Departament de Justícia, i pel Grup Parlamentari de la majoria d'elaborar aquest estudi al qual feia menció el senyor Ribó abans. Ens sembla que l'analogia entre l'estudi elaborat per la prestació que han de rebre els expresos polítics seria adequada en aquest terreny. Som conscients de les dificultats tècniques i materials que tindrà aquest estudi: per una banda, els sistemes d'informació de la mateixa Administració de justícia són complicats —el seu accés, la seva codificació, la seva avaluació. Podríem plantejar altres possibilitats, segurament, com seria obrir un procés de demanda de les persones que estan en aquest tipus de situació perquè fessin arribar a l'Administració la seva situació concreta, és a dir, un procés d'uns quants mesos per emplenar una sol·licitud, un formulari a partir del qual poder fer un estudi, jo crec, molt més acurat de la realitat.

En definitiva, ja sigui un mode d'operar o un altre, ens sembla que la possibilitat de disposar d'un estudi previ per avaluar el nombre de beneficiaris i la quantia econòmica de què estem parlant és, doncs, una situació satisfactòria que, de fet, és molt més que el que hem tingut fins ara, que era una negativa sistemàtica a l'aprovació d'aquest fons de pensions. I, per tant, des d'aquest punt de vista el nostre Grup Parlamentari ja anuncia —com ha fet el senyor Ribó abans— que retiraria aquesta Proposició de llei que avui estem prenent en consideració en benefici de subscriure conjuntament

aquesta Proposició no de llei per tal que el Govern elabori aquest informe –com deia també el senyor Ribó– en un termini màxim de caducitat, per no dilatar excessivament aquest procés, de fins a set mesos.

Per tant, en aquests moments anuncio, senyor president, la seva retirada i la signatura d'aquesta iniciativa conjunta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, debatem, avui, la presa en consideració d'aquestes dues proposicions no de llei d'identificació contingut i amb un objectiu de creació d'un fons de garantia de pensions per a casos de ruptura matrimonial.

Aquesta proposta no és nova ni ens és aliena, senyor Ridao, ja que el nostre Partit no tan sols la va portar en els seus programes electorals, sinó que des del Ministeri de Treball i la Secretaria d'Estat d'Assumptes Socials va elaborar un ambiciós estudi i un ambiciós informe per tal que aquestes situacions de desequilibri que es produeixen tinguessin la seva solució, i a més, també, es va incloure dintre dels objectius del tercer Pla d'igualtat per a les dones i homes.

La creació d'aquest fons està basada en un seguit d'estudis, elaborats no solament pel Govern, sinó també per diferents associacions, que posen de manifest que realment aquesta és una situació que afecta de manera molt especial no tan sols les dones, les quals, en majoria, gairebé un 8% d'aquestes dones separades queden en una situació d'extrema pobresa, sinó que també afecta de manera important els menors quan els seus progenitors no compleixen els seus deures d'atenció.

No hem d'oblidar, tampoc, que estem parlant de situacions que neixen de relacions obligacionals que pertanyen exclusivament a l'àmbit del dret privat i que, per tant, la seva regulació és molt complexa. Els professionals de la justícia coneixem molt bé que els procediments judicials són tot un seguit d'actes jurídics que acaben normalment en una sentència que a vegades en aquestes situacions esdevé paper mullat, donada la dificultat de la seva aplicació. S'oblida també que darrere de tots aquests procediments hi ha persones que pateixen les conseqüències d'aquest incompliment de les sentències, i molt més quan ens referim a processos de separació, nullitat o divorci que afecten l'àmbit més íntim de les relacions personals.

En l'exposició de motius d'un d'aquests projectes es fa esment de la lentitud de l'Administració de justícia per donar una resposta efectiva a aquestes situacions, però hem de dir que el legislador no ha estat insensible a aquestes situacions i ha intentat corregir-les amb altres mitjans com, per exemple, la tipificació del delictes d'abandonament de família que va ser molt ben acollida en l'elaboració de l'actual Codi penal. També la nova Llei d'enjudiciament civil, que entrarà en vigor el

proper dia 8 de gener, estableix un conjunt de mesures executives, cautelars i específicament coercitives que sens dubte contribuiran a millorar i agilitar els tràmits d'enjudiciament i execució corresponents a la millora del compliment d'aquestes resolucions.

La creació d'aquest fons és, sens dubte, una més de les solucions a aportar davant aquestes greus situacions, i és indubtable que ajudaria a pal·liar situacions molt precàries, però entenem que el contingut d'aquestes, tal com es presenta avui, és insuficient i han de ser elaborades amb un estudi molt més concret i profund. Seria necessari impulsar un estudi que amb el conjunt de dades estadístiques ens permetés determinar quin és el nivell d'impagament real i les seves causes, verificar si les reclamacions han estat realment executades –perquè de tots és sabut que n'hi han moltes que no s'executen– i tenir un coneixement real de quines són les situacions d'insolvència. També caldria analitzar quins serien els criteris d'atorgament d'aquestes ajudes, quin import seria la quantia mínima o pensar que, en molts casos, aquestes situacions de pobresa extrema, els afectats s'acullen també a altre tipus d'ajudes familiars o pensions no contributives i, per tant, hauríem d'evitar la duplictat que moltes vegades els arriba per mitjà dels serveis d'assistència social. També caldria analitzar quina seria la durada d'aquestes prestacions, ja que en el cas de les pensions per aliments i per desequilibri econòmic que s'atorguen envers els procediments judicials, hi han mecanismes de revisió a través dels quals –amb procediments de modificació d'efectes–, davant d'un canvi de les circumstàncies, es poden modificar aquestes conceptes.

Després, hi ha un altre problema també important, que és quina seria la dotació econòmica necessària per aquest fons i les possibilitats de recobrament, ja que es fa difícil el pagament d'aquest recobrament amb insolvències fictícies que farien impossible repercutir-ho sobre el deutor quan ja quedat palès que per la via judicial i civil es fa difícil, i encara més si hi hagués un pagament subsidiari.

Per totes aquestes raons, nosaltres considerem que és important que tots els grups hagin arribat a aquest acord d'elaborar aquest informe i demanaríem –en tot cas, ja s'ha dit que es retiraran– la retirada d'aquestes proposicions de llei en benefici de l'elaboració d'aquest informe al qual nosaltres esperem donar el nostre suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com diríem en llenguatge col·loquial, «llàstima perquè la idea era bona», eh?, a nosaltres ens semblava una molt bona idea les que proposaven tant el Grup d'Iniciativa per Catalunya com d'Esquerra Republicana i, en tot cas, doncs, naturalment ells són els propietaris

d'aquestes iniciatives, han decidit retirar-les en funció d'aquesta Proposició no de llei, però hem de dir que ho lamentem; ho lamentem perquè, si més no, poder haver tractat aquestes proposicions hauria pogut servir per posar en evidència –com han dit ja alguns diputats i diputades– una problemàtica molt important, que sobretot em sembla especialment important pel fet que afecta sectors socials molt debilitats, i és per aquest motiu pel qual hauria estat especialment important que això ho haguéssim tractat.

Dit això, també anuncio que naturalment nosaltres hem signat ja la Proposició no de llei que s'ha presentat a tots els grups, perquè em sembla bé malgrat tot que fem alguna cosa –ja és hora de fer alguna cosa–, i és en aquest sentit, també, que, per no haver d'esperar força aquests set mesos a tenir la informació que pugui presentar-nos en aquest informe la mateixa Conselleria i a prendre decisions concretes en matèria pressupostària, convidarem tots els grups d'aquesta cambra a presentar una esmena ja en els propers pressupostos de cara a poder habilitar una partida perquè mentrestant puguem anar fent alguna qüestió concreta i no haguem d'esperar només els resultats dels informes. En tot cas, com ha dit el senyor Ridao, aquesta qüestió planteja, també –i veig que amb el reconeixement, a més a més, de tots els grups–, una vegada més el greu problema de la lentitud de la justícia i, en aquest cas, agreujat encara més –si es pot– pel fet que no solament la justícia és lenta sinó que a més a més després no sempre es poden fer complir les sentències, com s'acaba de posar de manifest, la qual cosa encara és més greu.

En el segon paràgraf d'aquesta Proposició no de llei que presentarem tots els grups es posa de manifest que s'han de tenir en compte les estadístiques judicials per elaborar aquest informe i que caldrà la col·laboració del Consell General del Poder Judicial. Nosaltres celebrem que per part de la Conselleria això es vegi amb bons ulls i per part, també, del Grup que dona suport al Govern, perquè, d'alguna manera, entenem que això serà un primer pas probablement per a aquell famós informe que no es fa i que de moment no aprofitem que es faci sobre la situació real de la justícia a Catalunya, de moment ho coneixerem ja en un dels seus àmbits i probablement si es comprova, com sembla que passarà, que aquesta col·laboració és possible i que s'obtenen les dades, probablement després això ens permetrà traslladar-ho a altres sectors i poder continuar treballant per veure en quina situació es troben altres expedients.

Dit tot això, per tant, el nostre Grup donarà suport a la Proposició no de llei que es presentarà alternativament a aquesta i –hi insisteixo– el que lamentem és la retirada que s'ha produït de les altres proposicions que estaven en l'ordre del dia d'avui.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, nosaltres hem estat solidaris i conscients que les iniciatives la paternitat de les quals correspon a Esquerra Republicana i al Grup d'Iniciativa - els Verds, havíem de tirar endavant, i ho defensem, doncs, molt simplement perquè ho tenim en el nostre programa electoral.

Calia introduir un marge, una cautela, de saber què valen les misses, vull dir, molt clarament, estem d'acord que les dificultats de convivència comporten elements i circumstàncies d'escalfament d'aquesta cursa social necessària que ha de tenir tot estat de benestar, i som conscients que les mesures de caire penal, com deia la senyora Carina Mejías, del delictes d'abandonament de família o la nova regulació de la Llei d'enjudiciament civil seran elements coercitius però que s'han manifestat com insuficients per solucionar un drama humà, un drama humà que va més enllà dels paràmetres jurídics; el drama, doncs, que moltes vegades la part desprotegida –que acostuma a ser la dona– en una parella en cas de divorci, de trencament o fins i tot també en les unions estables de parella, es troba a mercè de la voluntat libèrrima, dramàticament libèrrima, de l'altre, de la part rica de la parella per poder subsistir. Per tant, aquest fons de garantia de pensions és necessari; ara, cal veure i una mínima seriositat jurídica ens ha de fer veure que cal quantificar què representa.

El termini no és de dilació, el termini és estrictament per fer un treball jurídic seriós, estadístic, per poder-ho comprovar, i per això nosaltres hem presentat la Proposició no de llei que hem demanat, senyor president, que li faci lliurament, i hem demanat, no tan sols, la signatura dels grups parlamentaris afectats, que és, òbviament, el d'Esquerra Republicana i el d'Iniciativa - els Verds, sinó que hem volgut estendre aquest triumvirat democràtic, l'hem volgut estendre als altres dos grups de la cambra, que molt solidàriament s'hi han afegit.

I tampoc cal passar-nos, senyor Masllorens. Home, segurament seria bo que ja poguéssim solucionar sense esperar aquests set mesos, però un tema que lamentablement s'allarga fa anys no vindrà ara de set mesos ni és possible, com vostè pot comprendre, tècnicament que hi hagi una partida pressupostària per cobrir les necessitats d'una llei que encara no existeix i, per tant, doncs, haurem d'esperar segurament aquests set mesos. En tot cas, libèrrimament vostès poden presentar l'esmena que vulguin als pressupostos.

Bé, senyores i senyors diputats, amb tot això, felicitant-nos i agraïnt tant a Esquerra Republicana com a Iniciativa - els Verds que hagin volgut fer aquest estudi previ, que –repeteixo– no té cap ànim de dilació, sinó de contemplar seriosament les possibilitats i la quantificació d'aquest tema, nosaltres ens felicitem que la iniciativa pugui sortir endavant de la forma més ràpida possible i de nou, senyores i senyors diputats, els dono les gràcies.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació de l'article 17.1 de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (presa en consideració) (tram. 202-00048/06)

Per tant, retirades aquestes dues preses en consideració, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 17.1 de la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat... (*Veus de fons.*)

Aquí hi tinc apuntat –l'hi dic per si li pot ser d'orientació–...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, com que no s'han votat aquestes dues proposicions de llei, probablement, un o altre dels dos diputats que se n'havien d'encarregar –Martí Carnicer o Manel Nadal– els hem de reclutar ràpidament... Aquí tenim el senyor Martí Carnicer.

El president

Molt bé. El senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Primer que res, doncs, demanar disculpes, però aquest diputat esperava una votació que no s'ha produït, i aleshores, al senyal d'atenció de la votació, sabia que havia d'intervenir tot seguit.

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, per presentar aquesta Proposició de llei amb relació a una modificació de l'Estatut de l'empresa pública. Ens hem de remuntar a l'any 1985 per recordar l'última vegada que aquest Parlament ha parlat de l'empresa pública; va ser en el moment en què es va legislar a l'entorn d'aquesta qüestió d'una forma pionera per al conjunt de l'Estat espanyol i, sobretot, amb relació al que es refereix a les comunitats autònomes i a les seves empreses públiques. Quinze anys d'evolució de l'Administració pública, quinze anys d'evolució dels mecanismes d'acció del Govern han introduït canvis importants en aquest món; estem en un món de més complexitat, en un món que exigeix més rapidesa, que exigeix més proximitat, que exigeix incrementar l'eficiència i que exigeix, també, millorar l'especialització de les actuacions de l'Administració pública en el conjunt de la societat. I tot això ha comportat que, també, la mateixa estructura de l'Administració s'hagi reformat o s'estigui reformant i per la via *de facto* de la manera que veiem créixer el nombre d'empreses, veiem créixer el nombre d'entitats, veiem créixer el nombre d'unitats administratives separades del que és la pròpia Administració i la seva incidència en la societat, en el conjunt dels ciutadans.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Si no adequem la nostra legislació sobre aquest tema, si no fem, també, els canvis que la societat requereix,

estem construint una trama cada cop més fosca, una trama cada cop més complexa, una trama cada cop amb més problemes de transparència. I, segurament, una de les virtuts que hem d'aconseguir amb l'Administració és que la transparència i la participació del conjunt dels ciutadans en les tasques de l'Administració sigui cada cop un element de més preocupació, un element de més intensitat.

Senyores i senyors diputats, senyor president, voldria posar algun exemple amb relació a això. Per exemple, l'any 1992 el 20% de la inversió que efectuava la Generalitat estava fet per les empreses públiques i el 80% estava fet per la pròpia Administració de la Generalitat; per tant, era molt més transparent quina era l'actuació del Govern, era molt més clara per al conjunt de ciutadans on, des d'on es produïen, entre on es generaven les intervencions sobre el conjunt dels ciutadans, de la població.

En el pressupost que discutirem d'aquí a pocs dies, el pressupost de l'any que ve, el pressupost de l'any 2001, les proporcions s'han invertit: ara el 80% de les inversions es fan des de les empreses públiques, el 20% es fan des de l'Administració de la Generalitat. I això no ho podem fer sense..., o sigui, d'això, hem de deixar-ne constància i hem de tindre en compte que això també ha d'incidir en el paper que volem que l'Administració jugui. Un canvi d'aquesta magnitud –invertir les proporcions de 80 a 20 a 20 a 80– ens ha de portar, com a conseqüència, a reflexionar sobre si els mateixos mecanismes que eren vàlids quan estàvem 20 a 80 són vàlids avui que estem 80 a 20. Nosaltres pensem que no i aquest és el motiu de la nostra iniciativa.

Segurament, hauríem pogut esperar –i hauríem d'haver esperat– que el Govern hagués tingut algun tipus d'iniciativa en aquest camp, que el Govern hagués pres –com li correspon– la possibilitat de prendre, de fer una proposta en aquest Parlament sobre com regular aquests aspectes de participació, aquests aspectes de transparència de l'empresa pública catalana en relació a les seves actuacions. Dissortadament, hem de constatar que no n'ha pres cap –això és evident per a totes les senyores i senyors diputats–, però no solament no n'ha pres cap sinó que tampoc ha pres aquelles que estava obligat per llei a prendre. I aprofitant que acaba d'arribar el conseller d'Economia, podríem parlar del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances, per exemple, que era un d'aquells elements de participació en les empreses públiques que el Govern estava obligat a tirar endavant i que malgrat converses, malgrat promeses, malgrat propostes, malgrat acords d'unanimitat, no ha pres cap iniciativa i encara avui el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances està per formalitzar.

És per això, senyores i senyors diputats, que davant d'aquesta inactivitat del Govern en aquest camp, d'aquesta manca d'iniciatives sobre l'adequació de la pròpia estructura de l'Administració a les noves necessitats, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha presentat aquesta Proposició de llei; Proposició de llei que jo els agrairia que en el moment del seu debat no la prenguéssim en la seva literalitat; si la prenem en la seva literalitat ens equivocarem. Nosaltres hem fet una nova formulació dient que els consells d'administra-

ció..., la seva composició expressi la pluralitat del Parlament de Catalunya. Però no és tant aquesta literalitat –ho repeteixo– que ens preocupa sinó la reflexió sobre com donar més transparència, com donar més participació al conjunt dels ciutadans i també al conjunt de forces polítiques en el que ha de ser la gestió econòmica de les empreses públiques catalanes.

Podríem haver vingut aquí amb la llista dels diferents components que formen part dels consells d'administració de les empreses públiques i segurament li pujarien els colors a la cara a més d'un, però no hem volgut anar per la via aquesta més popular segurament sinó que hem volgut buscar una via més constructiva, una via de proposar-los, senyores i senyors diputats, senyor president, que reflexionem a l'entorn de com ha de ser el paper, el funcionament de l'empresa pública catalana en aquest nou context, un nou context que requereix més transparència i més participació.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. Ara, per fixar la seva posició, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, és tradició del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds donar llum verda, votar favorablement totes les preses en consideració, perquè d'aquesta manera es facilita la noble i importantíssima tasca de legislar més i, si és possible, millor. Ara també ho farem, perquè ens sembla que la presa en consideració que ens proposa l'illustre diputat senyor Carnicer és importantíssima i és adient per tots els arguments que ell ha donat.

No obstant, tinc una sèrie de preocupacions que em fan expressar la meua poca amistat al text que està redactat. És cert que l'illustre diputat ens ha dit que no hem de ser molt «tiquismiquis» en veure la literatura sinó l'esperit; el problema és que aquí es vota la literatura, perquè entre altres qüestions no sabem qui gestionarà aquest esperit tan ben intencionat que proposa el senyor Martí Carnicer, que jo hi estic d'acord.

I no estic d'acord amb el text –encara que no sigui el moment, ara–, perquè pot portar el perill –dic «pot portar el perill»– de la *lottizzazione*, fenomen o epifenomen italià que, com vostès molt bé saben, és la invasió de la política en totes les esferes de l'economia, de la societat, de la cultura, etcètera, etcètera. Òbviament, no és aquesta la intenció –ni molt menys– de la sintaxi que ens ha presentat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, però temps tindrem perquè efectivament encetem un debat en la direcció que precisament ell ens deia, és a dir, traslladar aquesta expressió del pluralisme a la societat, a la gent que estima la importantíssima tasca del que és públic i de la funció pública i de l'empresa pública, gent que tingui una capacitat solvent, amb proximitat al sector; en definitiva, temps tindrem per a tot això de cara a transformar aquesta literatura

que respon a les nobles i velles tradicions de la socialdemocràcia tradicional en una literatura de la socialdemocràcia més renovada.

En definitiva, per aquestes raons, doncs, és necessari el debat. El senyor Martí Carnicer ho deia també, que des de l'any 85 no parlem de l'empresa pública, amb totes les mutacions, canvis i transformacions d'aquesta. De manera que avui el que és important és donar llum verda –nosaltres ho farem– a aquesta importantíssima presa de posició, i temps tindrem per parlar-ne, per discutir i per trobar el consens que sigui possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la dinàmica de les funcions que va assumir la Generalitat ja a partir de l'any 80 i de vegades, fins i tot, la pròpia estructura de les competències i transferències rebudes va comportar, com en qualsevol administració pública moderna, la creació d'entitats amb personalitat jurídica pròpia, ja siguin empreses públiques o organismes autònoms, per tal de gestionar serveis públics, per tal de realitzar operacions econòmiques relacionades amb les funcions de la Generalitat fins al punt, fins a l'extrem de la proporció que citava el senyor Carnicer del 80% actualment.

Aquest fenomen, que de fet ja estava contemplat en l'Estatut i és propi, com deia, de qualsevol Administració moderna, havia de tenir una regulació pròpia que permetés un cert equilibri entre la necessària flexibilitat del funcionament d'aquest tipus d'organismes, d'entitats, si volem que siguin eficaços, i per l'altra, evidentment també, un ferm control des del poder públic encarnat per la Generalitat per tal que l'empresa pública, per tal que els organismes autònoms, evidentment, quedi molt clar que depenen sempre, en aquest cas, o estan sota l'imperi de la Generalitat.

Aquesta regulació específica està continguda en part en la Llei de finances de la Generalitat i definitivament en la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana, del 1985, que ara es vol reformar puntualment; una Llei, aquesta, que estableix –i que, d'això, la Proposició de llei socialista no en fa cap menció–, doncs, els principis rectors de la constitució, del patrimoni, de la contractació i del personal, però també inclou una regulació pel que fa als òrgans rectors d'aquest tipus d'entitats.

El que se'ns proposa avui, en síntesi, precisament parlant d'aquests òrgans rectors de les empreses públiques, és modificar el criteri de nomenament dels membres dels consells d'administració, de directors generals, de la presidència d'aquest tipus d'organisme, perquè es tingui en compte criteris de representativitat social i política i no respongui únicament al dictat, al criteri de vegades massa discrecional del Govern. I això és en essència, si m'ho permeten, allò que es proposa literal-

ment amb aquesta Proposició de llei. És a dir, sota aquella locució una mica eufemística del preàmbul de la Proposició de llei que, de fet, el mateix diputat Carnicer ja reconeixia que segurament no és la formulació més feliç, la més afortunada, aquella locució que diu: «...assolir un major grau de representativitat social...» —dels consells d'administració d'aquestes empreses públiques, s'entén—, està una problemàtica una mica més àmplia, més de fons, que és la de la creixent politització de l'Administració, i de l'Administració de la Generalitat també, que com demostren recents estudis..., per exemple un molt interessant i jo diria que paradigmàtic en aquest àmbit, el que va elaborar el professor Jordi Matas, en el sentit que hi ha una excessiva politització que pot arribar a comportar un grau de fidelitat i de dependència governamental que pot arribar a crear —i de fet ja hi ha en l'actualitat— una autèntica elit política amb una gran capacitat de decisió, desvinculada d'aquest Parlament i, evidentment, lliure del control polític d'aquesta cambra.

Per tant, amb caràcter general, hi coincidim i estem molt d'acord amb la necessitat d'establir mecanismes de major control democràtic dels alts càrrecs de la Generalitat i també dels representants i rectors de les empreses públiques, i evidentment sembla que aquesta és una necessitat, pel que acabo de dir, totalment ineludible.

Fins aquí, senyories, les diguem-ne coincidències filosòfiques, de fons, amb la Proposició de llei del Grup socialista, perquè quant a la solució proposada i coincidint també amb el que deia fa molt poc el diputat portaveu en aquesta qüestió del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, evidentment, tindríem alguna reserva i algun però; és a dir, ampliar l'espectre polític de la representació del consell d'administració és una possibilitat però no l'única possibilitat; de fet suposa, el que avui se'ns està plantejant, en la nostra opinió, abonar l'actual sistema institucional de Catalunya que no té prou mecanismes de control d'aquest tipus de càrrecs ni d'exigència de la seva responsabilitat, ni possibilitats reals de la seva revocació per part d'aquest Parlament, és a dir, estaríem consagrant, beneïnt, el sistema de quotes, la *lottizzazione* italiana a la qual alludia el senyor López Bulla i també la discrecionalitat dels nomenaments que, de fet, és el que ha ajudat a crear i a instal·lar en el nostre sistema polític una certa concepció patrimonial i hereditària de la política, de forma que quan un senyor o senyora plega de conseller passa automàticament a formar part d'un consell d'administració en molt casos d'una empresa pública o participada per la Generalitat de Catalunya i això entenem que és del tot incompatible amb els valors democràtics que defensem.

Per tant, el que s'imposa, en la nostra opinió, modestament, és d'aprofundir una mica més en els valors democràtics de les institucions i garantir la màxima eficiència i neutralitat dels alts càrrecs i també evidentment dels responsables de les empreses públiques, que han de servir el seu càrrec no només amb una certa vocació de neutralitat que se'ls suposa sinó també de respecte, tot sovint, a l'interès general, i això exigeix, sí, unes bones dosis de neutralitat política institucional però també la voluntat de consens necessària.

El que se'ns proposa, de fet, no va per aquí —és una petita modificació puntual que ve a esdevenir un autèntic pedaç— però tampoc volem ser titllats ni qualificats d'ingenus i de cànids en termes polítics, i per tant, òbviament, a pesar que l'actual situació monocolor en la pràctica totalitat d'empreses públiques de la Generalitat, doncs, és pitjor que el que avui se'ns proposa —per descomptat—, òbviament el nostre Grup Parlamentari donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei que si més no té un valor que és que incorpora un element jo diria molt clar d'aprofundiment en el control parlamentari, que no es configura, com volem creure, des d'una perspectiva repressora, des d'una perspectiva orientada només a la desestabilització del Govern, sinó —sí— des d'una perspectiva més aviat preventiva pròpia d'un sistema polític de col·laboració de poders, i no d'autèntica divisió de poders, modernament parlant.

Per tant, per això el nostre Grup Parlamentari anuncia el seu suport i vot favorable a la presa en consideració. Ara bé, la nostra proposta —que, de fet, ja està reflectida en una proposició de llei que espero que puguem substanciar d'aquí a poques setmanes en aquest Parlament—, la nostra opció, que entenem que és experimentada ja amb cert èxit en altres sistemes institucionals, és la del criteri d'avaluació prèvia de la idoneïtat de tot tipus d'alts càrrecs de la Generalitat, i també dels membres o representants d'aquestes empreses públiques i organismes autònoms, amb un tràmit de compareixença parlamentària, amb el ple coneixement parlamentari de la capacitació professional i tècnica, dels seus objectius, dels seus projectes i, fins i tot, de la seva solidesa política.

Per tant, per aquestes raons, senyor president, el nostre Grup donarà suport i donarà el seu vot a aquesta Proposició de llei, tot i considerar i valorar que, evidentment, la proposta és insuficient, és francament millorable i que el nostre Grup Parlamentari creu que té una altra iniciativa pendent que pot venir a solucionar de forma una mica més definitiva aquest problema que avui es planteja.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que, en el fons del que el senyor Martí Carnicer proposa, en nom del seu Grup, en aquesta Proposició de llei, hi estem relativament d'acord. El problema és la forma, i el problema és consolidar els temes. Intentaré explicar-me.

L'empresa pública, i com deia l'illustre diputat, ha crescut. I ho posava de manifest d'una manera molt palesa en el tema de les inversions que es gestionen a través de l'empresa pública i de les inversions que es gestionen a través del mateix Govern de la Generalitat, que passen d'un 20-80 a un 80-20. I, evidentment, això està

provocant que l'empresa pública, en nom d'una més eficient gestió, en nom d'un agilitzar els temes –després no sé si la gestió és més eficient o si els temes s'agilitzen tant–, vagi creixent, i en aquest créixer posa de manifest la necessitat –segurament la necessitat– d'un millor control parlamentari de la gestió i de l'adjudicació de recursos que fa l'empresa pública. I suposo que d'aquesta voluntat neix aquesta Proposició de llei, de dir: bé, una manera discutible –en podria ser una altra– és que el Parlament participi dintre dels consells d'administració de l'empresa pública.

I fins aquí jo crec que el tema té la seva lògica, però des del nostre Grup penso que la perspectiva no és aquesta, sinó que el problema és un altre. És necessària l'empresa pública? Perquè potser el que estem fent és fer créixer un monstre sobre el qual no hi ha cap necessitat. I, com és lògic, l'il·lustre diputat senyor López Bulla defensarà l'empresa pública; també és lògic que el Grup Popular no defensi tant l'empresa pública. (*Veus de fons.*) Què? (*Pausa.*) Una miqueta. Bé...

Aleshores, la pregunta continua sent aquesta: és necessària l'empresa pública?, és la manera adequada crear nous organismes que facin créixer, segons com, l'Administració, en nom d'una millor gestió i generant empresa pública? O no seria millor altres fórmules, que no farien necessari aquest estricte control, perquè no tindríem el monstre, el monstre que estem creant? I no voldria posar, en aquest monstre, exemples.

Per tant, votar a favor d'aquesta Proposició de llei, en el fons, implica reconèixer la necessitat de l'empresa pública, cosa que, per definició, el nostre Grup es nega a acceptar. Una altra cosa és si es proposa un debat sobre això, sobre la necessitat o no-necessitat de l'empresa pública, i si a partir d'aquí es proposen, en el cas que fos necessari, fórmules perquè aquesta sigui més transparent o perquè aquesta sigui més controlada pel Parlament.

Nosaltres, senyor president, per aquest argument, perquè no veiem la necessitat ni veiem..., la necessitat de continuar batejant l'empresa pública a base de més participació del Parlament, perquè és l'acceptació que aquesta vagi creixent, quan creiem exactament tot el contrari, anunciem el nostre vot contrari a la Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en síntesi, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ens proposa una redacció de l'article 17, apartat 1, de la Llei de l'Estatut de l'empresa pública, que bàsicament ve a dir que el Consell Executiu no podrà fer els nomenaments lliurement, ja que es proposa que la composició dels consells d'administració expressi la pluralitat del Parlament de Catalunya.

Deixant de banda que la proposta, com s'ha dit aquí, és una proposta limitada, és una proposta que, entre altres coses, tampoc determina com seran separats del seu càrrec els membres dels consells d'administració de les empreses públiques –aspecte que recull l'actual normativa; però, en tot cas, aquest és un aspecte menor–, el que nosaltres pensem és que les empreses públiques depenen del Govern, estan creades per complir finalitats i prestar serveis d'acord amb les competències del Govern, i, per tant, són responsabilitat del Govern, i és al Govern a qui correspon nomenar els seus directius.

Sovint, un determinat servei, com saben, es pot prestar a través de l'estructura administrativa dels departaments, o bé a través d'una empresa pública. Són alternatives, en tot cas, en el model gestió, però que al final, a la fi, depenen de la voluntat del Govern i depenen de les competències que assumeix el Govern.

Admetre que el Parlament participa en el nomenament dels directius de les empreses públiques és el mateix que admetre que pot participar en el nomenament dels directors generals i dels secretaris generals. Les empreses públiques formen part de l'executiu, i no del legislatiu, i, per tant, si es respecta la divisió de poders entre el legislatiu, l'executiu i el judicial, entenem que no es poden barrejar funcions. El Parlament té funcions legislatives i de control i impuls de l'acció de Govern, no té funcions executives; les empreses públiques són clarament instruments executius, i, per tant, un poder que no sigui l'executiu entenem que no pot interferir en elles. Aquesta, per un altre costat, és una pràctica habitual –com saben les il·lustres diputades i els il·lustres diputats– en el conjunt de les administracions públiques d'arreu del món, i especialment en els països de fortes arrels democràtiques: és el Govern qui marca la política, és el Govern a qui se li exigeix retre comptes i, a la vegada, a qui se li exigeixen responsabilitats.

El senyor Martí Carnicer, en un moment de la seua intervenció, ha dit: «Ecoltin, si presentéssim el llistat dels membres que formen part dels consells d'administració de les empreses públiques de Catalunya, la cara se'ls posaria roja.» Probablement, si presentéssim el llistat dels membres dels consells d'administració de les empreses públiques estatals quan el seu partit governava a l'Estat espanyol, segurament que la cara es posaria exactament del mateix color, perquè tenien la mateixa composició. Vostè ha dit: «Home, és que en aquests moments el 80% de la inversió pública es fa mitjançant empreses i no a través de la mateixa Administració»; també és cert que la inversió pública no representa més enllà del 10% de la despesa total dels pressupostos de la Generalitat. Per tant, estem parlant del 80% del 10%; vol dir que les empreses públiques gestionen el 8%, en tot cas, de la despesa total de la Generalitat, si parlem de xifres.

En tot cas, hauríem de parlar del model de gestió de l'Administració pública, podríem parlar-ne. De fet, d'alternatives, n'hi han, i diverses. No fa molts dies, el mateix Govern de la Generalitat va presentar als mitjans de comunicació una iniciativa que està treballant seriosament des de fa anys, o fa mesos, i que pensa aplicar en els propers exercicis pressupostaris: l'anome-

nat «Cat 21»; és una alternativa, també, buscant la millora en l'eficiència i amb els objectius de la mateixa Administració.

El nostre Grup entén que el model actual continua sent totalment vàlid, que garanteix la transparència en la gestió, que permet el corresponent control parlamentari i que és coherent amb una administració eficient.

Per tot aquests motius, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, passarem ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 17.1 de la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposicions de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya (tram. 202-00077/06) i de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya (tram. 202-00078/06)

A continuació tractarem el punt sisè de l'ordre del dia, que és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya. Atès que aquesta Proposició és presentada per tots els grups parlamentaris, per fixar la seva posició té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, l'illustre... *(El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.)* Sí, senyor Ridao?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, si m'ho permet... Exactament igual que hem fet amb dos altres punts de l'ordre del dia, donada la substància i la identitat entre aquest punt i el següent punt de l'ordre del dia, proposaríem el seu debat de forma acumulativa.

El president

Molt bé. El següent punt és la Llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica, i el primer, d'Enginyers Tècnics en Informàtica. Per tant, donada aquesta similitud, si els sembla, els podem tractar conjuntament. *(Pausa.)*

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquestes iniciatives parlamentàries de creació de corporacions de dret públic en l'àmbit dels col·legis professionals que avui debatem responen, bàsicament, als anhels d'uns col·lectius que dia rere dia —no se'ls escaparà— tenen més importància, no tan sols en el terreny econòmic, que és obvi, donats tots els sistemes de noves tecnologies, sinó també en qüestions que afecten la vida de les persones. És en aquest sentit que estímem convenient ressaltar la significació de la creació d'aquests col·legis, tant l'Oficial d'Enginyers en Informàtica com d'Enginyers Tècnics en Informàtica, ressaltant l'interès públic a protegir, oi? Naturalment, també pels fonaments que s'assenyalen a les respectives exposicions de motius, que de per si també són valors.

Però insisteixo que si bé a la legislació actual vigent sobre protecció de dades que desplega l'article 18.4 de la Constitució, que estableix que la llei limitarà l'ús de la informàtica per tal de garantir la intimitat dels ciutadans i el ple exercici dels seus drets, constitueix una normativa important i a ningú se li escapa en vista a la protecció de l'interès públic, no hi ha dubte que la creació d'aquestes corporacions públiques, si agruparan els professionals de la informàtica, donarà suport i permetrà, d'alguna manera, i facilitarà garantia i més seguretat a aquesta protecció. Creiem que l'especial significació d'aquest interès públic a protegir minimitza l'escull, que també haurem de veure amb la tramitació del projecte com millorem. Insisteixo, minimitza l'escull que inicialment representava el fet de la no-existència d'una normativa suficientment específica que regulés les professions amb què aquestes proposicions de llei fan avui un pas decisiu per ser col·legiades a Catalunya aquestes entitats.

Per tant, senyor president, tot saludant i felicitant els representants d'aquests col·lectius amb els quals el nostre Grup Parlamentari ha tingut sovintejats contactes, en especial amb el senyor Eduard Elias, nosaltres els anunciem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant d'un tema que m'afecta a mi directament en ser informàtica, i probablement l'única d'aquesta cambra, no? Es tracta de la presa en consideració d'un text que és una proposició no de llei en la qual ja els dic que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi no estem totalment d'acord amb els seus continguts. Però com que només estem davant d'una presa en consideració i, a més a més, conjunta, i el que comporta és una entrada en el mecanisme de debat parlamentari, perquè finalment esdevingui un text esmenat, corregit i enriquit amb les diverses aportacions, però, això sí,

que intenti complir amb les propostes de creació dels col·legis oficials d'enginyers i d'enginyeres en informàtica. I precisament per això, perquè impliqui els informàtics i les informàtiques sobretot catalanes, ja els avanço que el nostre Grup farà les esmenes pertinents per intentar que el nom d'ambdós col·legis sigui el d'Enginyeria i d'Informàtica, utilitzant llenguatge no sexista en honor a Ada Lovelace, la filla de Lord Byron, i sobretot amb l'esperança que promogui entre les noies catalanes el gust per l'estudi i el treball en el camp de la informàtica, que bona falta ens fa al país, com podeu observar de les estadístiques de les facultats d'informàtica del país, en les quals es veu que el nombre d'estudiants dones informàtiques és molt baix.

Existeixen actualment diverses associacions dels professionals del sector, com són ATI –l'Associació de Tècnics d'Informàtica–, ALI –l'Associació de Llicenciats en Informàtica–, l'AEIEC, l'Associació d'Enginyers Tècnics en Informàtica i alguna altra més. Aquestes associacions ja s'ocupen actualment de dinamitzar els professionals del sector mitjançant consells de formació, xerrades, intercanvi d'experiències, bosses de treball, etcètera. I seria, crec jo, indispensable que els futurs col·legis comptin amb totes elles per tirar endavant els seus objectius, per sumar els esforços i per complementar les seves activitats en comptes de fer-los la competència o intentar substituir-les.

La informàtica és una professió encara avui bastant desordenada. Moltes vegades s'utilitza el terme «informàtic» per descriure una persona que és només capaç de programar amb un llenguatge determinat. Només fa uns quinze o vint anys, molts observadors de la informàtica creien que la computació era una branca de l'enginyeria tècnica, de les matemàtiques o bé de la gestió empresarial, però no una matèria en si mateixa. Ara ja hi ha un ampli consens. No hem de persuadir a ningú que ens fan falta molts professionals ben formats i entrenats en informàtica i ens fan falta tant aquí a Catalunya com a tot el món.

És una de les professions que gaudirà encara de plena ocupació durant uns quants anys. Qualsevol persona amb gairebé qualsevol coneixement informàtic –evidentment, si és competent– pot aconseguir avui dia un lloc de treball. Estem en una situació econòmica en què treballadors informàtics poc competents poden canviar fàcilment de feina d'una empresa a l'altra. Passat ara ja l'efecte 2000, ens atrevim a dir que molts dels errors informàtics que es van corregir s'haurien evitat amb una major professionalitat, és a dir, amb gent més àmpliament formada en la matèria que ens ocupa. Només quan l'oferta superi la demanda, i per a això encara falta molt de temps, hi haurà una pressió real per diferenciar els bons professionals dels aficionats; desgraciadament, entretant, la plena ocupació, com ara la necessitat de la professionalitat. Creiem que la creació dels esmentats col·legis pot donar més reconeixement i un nou impuls a aquesta professió.

No es creguin, al nostre Grup li costa recolzar una iniciativa per a la creació de nous col·legis oficials. No som partidaris de la concepció clàssica d'un col·legi, però després d'haver-ne parlat amb les diferents associacions del sector, hem arribat a la conclusió que li

donaríem el nostre suport col·laborant amb això que el que es creï sigui una entitat moderna i no corporativista, que en cas de la seva creació compti amb fórmules obertes i elàstiques que puguin agrupar altres sectors; un col·legi que no neixi amb els mateixos errors que pateixen alguns dels actuals, que estan en crisi perquè encara regeixen i actuen com si fóssim al segle passat. És necessària la creació d'una entitat certificadora global catalana, certificadora de les habilitats i coneixements teòrics i curriculars dels professionals informàtics i diferent d'una identitat que el que faci sigui donar permisos oficials o actuï només com a ens fiscalitzador. Creiem que és important la creació d'un col·legi modern que, conjuntament amb les universitats, les empreses i associacions dels sectors, col·labori amb l'objectiu de formar bons professionals i que realment els aglutini el seu entorn.

El nostre Grup, com ja és de suposar, vist que la proposta és conjunta, dona suport a la presa en consideració a la proposta de llei per a la creació d'ambdós col·legis, d'enginyers i enginyeres d'informàtica, tot i que potser algun dia el que més s'escauria seria crear el col·legi de les tecnologies de la informació i comunicació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Molt breument, el nostre Grup donarà suport com a signatari que és de la presa en consideració d'aquestes dues proposicions de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya i del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya. Dos nous col·legis professionals que, com diu la pròpia exposició de motius, són del tot necessaris en un moment, en el moment actual, en què s'està produint un accelerat desenvolupament tècnic i també una creixent demanda social de professionals degudament i també sobradament preparats.

Amb la creació d'aquests dos col·legis, el Parlament de Catalunya dona un nou instrument de defensa dels interessos professionals dels enginyers en informàtica i també dels enginyers tècnics en informàtica, i alhora permet l'adequació de la tasca que desenvolupen aquests professionals als interessos dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari el passat mes d'abril, després d'algunes converses amb alguna associació que aplega, precisament, la majoria del col·lectiu que agrupa els enginyers i enginyers tècnics en informàtica, va presentar dues propostions de llei; de fet, el text de les que avui estem debatent és idèntic al que el nostre Grup Parlamentari va presentar inicialment i, de fet, les va acabar retirant en benefici d'aquest consens i d'aquesta iniciativa conjunta del conjunt de grups de la cambra avui mateix.

Nosaltres, de fet, en aquesta qüestió, encara que no hi ha cap informàtic en el meu Grup Parlamentari, de fet —això no és una declaració de principis, però no n'hi ha cap—, sí que, evidentment, ens sentim molt preocupats i, a més a més, molt vinculats a aquesta qüestió, entre altres coses perquè ja fa alguns anys que hi estem treballant i, de fet, les converses amb el sector ja es van iniciar en la passada legislatura. I sosteníem, contràriament al criteri de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques amb la qual vam parlar de manera reiterada i amb el mateix Departament de Justícia sosteníem que l'activitat informàtica, tant en el camp de la recerca com en el camp de la docència o el de la construcció de *hardware* i del seu disseny o també el dels sistemes operatius i els sistemes d'informació, no només ha estat reconeguda arreu a tot el món, pràcticament en el darrer quart de segle, sinó que, a més a més, a casa nostra és indiscutible, també, que s'ha avançat moltíssim tant en el que seria la definició de la professió com també en el perfil acadèmic dels estudis de preparació. De fet, aquest últim obstacle, el de la manca de definició clara del perfil acadèmic, era l'obstacle que adduïa, que invocava el Departament de Justícia per no donar llum verda a un projecte de llei de creació d'aquests dos col·legis professionals tal com el mateix col·lectiu demandava.

Tot això —enteníem— acompanyat d'altres raons que aconsellen i aconsellaven, també ja fa un parell d'anys, la creació d'aquests col·legis professionals, com els continus i ràpids avenços en la ciència informàtica, l'adequat control i utilització d'aquesta eina generalitzada en el món actual, reclamava la creació d'uns col·legis que poguessin no només agrupar aquest tipus de professionals, sinó regular, també, la seva ordenació, la seva representació i, en definitiva, també, la seva defensa. Tenint en compte, a més a més, que es tracta d'un sector, com tothom sap, l'activitat del qual pot afectar àmbits de la protecció de la privacitat, en virtut del que disposa la mateixa Llei orgànica de protecció de dades personals, i que en aquests moments també es veu assetjat per problemes molt seriosos d'intrusisme professional, per tant, nosaltres estem, evidentment, molt satisfets perquè finalment, a canvi de la retirada de les dues propostions no de llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i amb el vistiplau del conjunt dels grups de la Cambra i del mateix Govern de la Generalitat, avui puguem aprovar la creació d'aquests dos col·legis per tal de donar un reconeixement i impuls d'aquestes professions tècniques, però també dotant-les per fi d'una estructura i un aparell que sigui capaç de vetllar pels seus interessos amb les garanties que això

suposarà no només per al col·lectiu, sinó també pel conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Nosaltres també votarem favorablement, com no podia ser d'una altra manera, aquesta presa en consideració, considerant una mica —com la senyora Serra—, també, en el sentit que no som massa entusiastes de l'organització a través de col·legis oficials, més que res per l'experiència que tenim d'alguns d'ells, excessivament corporativistes i excessivament carrinclons, si em permeten l'expressió. Per a nosaltres, un col·legi, i així ho expressarem en les esmenes que puguem fer quan es discuteixi o quan s'obri el període d'esmenes, doncs, sobretot que l'adscripció a aquest col·legi no sigui obligatòria per exercir la professió, que sigui un col·legi molt més modern, dinamitzador d'aquesta professió, i sobretot, també, escoltant —com també ha dit la senyora Serra— les actuals associacions d'informàtica que hi ha en aquests moments, que fins aquests moments feien aquesta funció i que jo crec que l'han de continuar o, si més no, coordinar-se amb aquests col·legis oficials.

Com que s'ha dit moltes vegades que hi ha una necessitat en el nostre país, sobretot dels enginyers tècnics en informàtica, doncs, creiem que cal potenciar-los, aquest pot ser un mitjà per a la seva potenciació, i segur que també s'haurà de tenir en compte no només aquests enginyers tècnics, sinó que també haurem de veure si les persones que surten amb titulació de formació professional de cicles superiors, de quina manera, també, poden participar en aquest col·legi i de quina manera també poden ajudar perquè són dels sectors que es necessiten més i amb més quantitat.

Bé, per tot això ja en el període d'esmena hi farem els oportuns canvis en aquesta llei, però, en tot cas, perquè pugui ser allò que volem nosaltres, que sigui un veritable element dinamitzador de la professió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Tot i que hem fet el debat conjunt, la materialitat de cada una de les preses en consideració són diferents. Per tant, els proposo dues votacions d'aquest debat únic que hem fet.

Primer posarem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Informàtica de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat votada a favor per 120 diputats, cap en contra i 1 diputat s'ha abstingut.

La següent votació és de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Col·legi Oficial d'Enginyers en Informàtica de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat votada per la unanimitat dels presents.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern (tram. 252-00013/06)

El punt vuitè de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern. No havent-hi ningú per presentar-la, ni torn en contra, correspon ara fixar als seus grups el seu posicionament.

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la creació d'aquesta Comissió d'estudi que es proposa a la cambra és una decisió important; nosaltres, el nostre Grup la valora com una decisió realment important. Té antecedents en la cambra; recordin, vostès, els que eren de l'anterior legislatura, que la primera de l'any passat..., ja es va crear una comissió de característiques similars a la que avui es proposa, era la Comissió d'Estudi per a la Millora de l'Autogovern, i segurament perquè no devia ser el moment adequat per l'proximitat de les conteses electorals i per una proximitat també bastant evident de la finalització de la legislatura, aquella comissió no és que no pogués fer la feina, sinó que pràcticament no va començar a fer-la. I això ve a compte per donar la importància que deia d'aquesta comissió que a nosaltres, realment, ens sembla que pot ser un instrument molt útil.

Aquesta comissió d'estudi té com a finalitat, com totes les comissions d'estudis, de fer un informe, un informe al qual, a més a més, posem una data. Els quatre grups que hem coincidit a fer aquesta proposta, concretament, el Grup de Convergència i Unió, el Grup Socialista, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, vam convenir que seria interessant que hi hagués una data certa per acabar aquest informe, que és el darrer dia del mes de juny de l'any vinent.

I aquest informe ens permetrà moltes coses. No seria segurament ara, no és ara ni molt menys el moment –i seria contradictori que ho fes– d'iniciar el debat del que ha de ser aquest informe. Crec que ens equivocàrem si ara, avui, a l'exposició de cada grup, doncs, plantegéssim el debat de l'informe, lògicament. Crec que això està clar que no correspon en aquest moment. El que sí que és evident és que, d'aquest informe, en podem presumir algunes coses que ens han de ser útils –com deia fa un moment– per prendre posteriorment decisions per part de la cambra. Aquest informe segur que analitzarà els camins i els instruments per aprofundir l'autogovern, i segur que, des del plantejament de la relectura

de la mateixa Constitució i de l'Estatut fins a constatar els mecanismes de reforma que la mateixa Constitució i l'Estatut contemplin, per tant normalitzant aquests mecanismes, aquest informe segur que plantejarà vies d'aprofundiment –com deia– de l'autogovern.

I també en aquest informe podrem constatar diverses coses. Una d'elles és que la idea d'una única interpretació de la Constitució és inconstitucional. Això, ho diu el Tribunal Constitucional. El Tribunal Constitucional diu que la idea d'una única interpretació de la Constitució és inconstitucional –i aquesta és una dada realment important– i que depèn de la voluntat del legislador ordinari estatal optar per un o un altre model, però que hi ha opció possible i que, per tant, si hi ha voluntat es pot aplicar el que nosaltres creiem també que constatarem en aquest informe, que és que la Constitució quan estructura territorialment l'Estat ho fa fonamentalment sota el principi de l'heterogeneïtat i, per tant, de l'asimetria, reconeixent que hi han fets diferencials; i això comporta, també, tractaments diferencials, si no, no tindria cap sentit que la mateixa Constitució, quan estableix amb quins règims d'autonomia s'han d'anar dotant les diverses nacionalitats i regions que componen l'Estat espanyol, que s'estableix en l'article 2, faci referència expressa del mecanisme estatutari.

Per tant, processos singulars –Estatut - Constitució, Estatut - Constitució–; diferenciades. Si hagués volgut un sistema perfectament homogeni, hauria fet un plantejament de llei única i que cadascú s'adaptés a aquella llei. No, es va triar el mecanisme de l'asimetria, de l'heterogeneïtat, del procés singular estatutari, i cada estatut tenia opcions d'arribar a uns sostres determinats. I en el conjunt de la Constitució podem trobar diverses parts, diverses qüestions que assenyalen aquesta heterogeneïtat, començant –com diem– per l'article 2, continuant per l'article 3, amb el tema de llengua i cultura; per la disposició transitòria segona, amb les diverses maneres d'accedir-hi, a la d'autonomia, i tants i tants punts que podria haver-hi.

També és cert que a la Constitució hi ha elements d'homogeneïtat, que hi ha elements que tendeixen a l'homogeneïtat. I és aquí on constatarem que l'aplicació del nostre Estatut, que és un, també, dels objectius d'aquesta comissió: «Fer», diu la proposta, «una valoració de resultats d'aplicació d'Estatut d'autonomia», constatarem com a l'aplicació d'aquests estatuts –en aquest estatut nostre– hi ha hagut molts condicionaments que han reduït sensiblement l'expectativa estatutària que tenia en el seu moment. I aquesta reducció de l'expectativa estatutària ha estat concretada a través d'una munió important de lleis bàsiques de l'Estat i, fins i tot, a vegades, ja no de llei, sinó de normativa reglamentària o simple execució de l'Estat.

I aquí veurem com no tan sols, per tant, hi ha aquestes vuitanta lleis que nosaltres tenim localitzades, que han aplicat aquest esquema homogeneïtzador de la Constitució a través de les aprovacions de lleis bàsiques de l'Estat, sinó també de cent quaranta normes més que, segons el nostre parer, seria interessant analitzar-les sobre una òptica diferent.

Tot això què vol dir? Vol dir que realment el marc estatutari constitucional nostre, vigent, podria haver donat molt més del que ha donat, i, per tant, que si hagués acord polític, si hagués voluntat política, podria haver-hi encara molts marges d'aprofundiment de l'autogovern; això queda clar.

I també constatarem, com dèiem al començament, que si tot això no és possible, les normes que estem parlant, sigui de Constitució sigui de l'Estatut, preveuen mecanismes de reforma que, en tot cas, deia abans, el seu mateix ús està dins de la més estricta normalitat; dependrà d'acords polítics i d'acords socials que es puguin portar a la pràctica. Perquè les mateixes normes estableixen que no es poden fer sense grans majories: grans majories en aquest Parlament, grans majories en el Congrés i el Senat i, també, referèndums per part del poble de Catalunya. I això dependrà també del *timing* que les diverses forces polítiques vulguin donar en aquest darrer capítol, si fos necessari.

Evidentment, abans d'arribar aquí hi ha —com deia abans— molta feina a fer. Aquesta comissió ens pot ajudar a concretar i a localitzar aquesta feina a fer, a presentar moltes iniciatives de relectura de normes de l'Estatut que fins ara s'han fet i que permetin —com deia abans— l'aprofundiment de l'autogovern.

El nostre grup assistirà als treballs d'aquesta comissió, amb una voluntat molt i molt positiva, amb —si se'm permet la paraula— molt d'interès, i d'il·lusió, perquè realment en els seus treballs puguem arribar a concretar majories suficients que permetin de forma ràpida variar normes de l'Estatut que fins avui han estat limitatives del nostre autogovern.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi anuncia, com és lògic, el seu vot favorable a la Proposta de creació d'aquesta comissió, una proposta de la qual som co-signants. És resultat d'una iniciativa plantejada la primavera passada al si de la Comissió primera pels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds; una iniciativa que, amb el ritme frenètic que caracteritza la institució, arriba ara després d'algunes vicissituds, arriba ara a la consideració del Ple.

Per què creiem que és necessària i oportuna la posta en marxa d'aquesta comissió? Ara fa poc més d'un any van obtenir majoria electoral, les formacions polítiques que havien anat a les eleccions, amb una proposta de revisar, rellegir, les normes definidores de l'autogovern. Unes setmanes després, en l'acte de commemoració del vintè aniversari de l'aprovació de l'Estatut, va quedar clar que, juntament amb els avenços registrats, l'experiència de l'autogovern presentava insuficiències mani-

festes. El president del nostre Grup apuntava en aquella ocasió: «És una intuïció compartida que l'Estatut ha quedat desbordat per la dinàmica accelerada de final de segle. No és que l'Estatut hagi envellit prematurament, és la història que ha corregut més de pressa del que era previsible i l'Estatut i el marc constitucional en certa forma, també, hi han contribuït.»

Podem dir, per tant, que la revisió del marc legal de l'autogovern no és un exercici sobrer ni un exercici oportunista. Hi ha importants raons substantives que avalen ara aquest exercici d'avaluació. En el debat de la Comissió, de la Comissió primera, vaig tenir ocasió de dir que tota norma legal hauria d'incloure una data de caducitat o, si més no, una data de revisió obligada per a verificar si aquesta norma segueix ajustada a la realitat social que l'ha vist néixer; una norma que no passés aquesta ITV legislativa, aquesta periòdica ITV legislativa, pot fer molt més mal que un vehicle en males condicions.

Ens podem preguntar si això s'aplica també a les lleis constitucionals, i en el nostre cas a les estatutàries. No són aquestes normes que han de tenir més estabilitat? Les que han de mantenir-se immutables per assegurar l'ordre polític i social? Doncs, també les normes constitucionals i estatutàries necessiten igualment una revisió periòdica. La realitat social i política a què aquestes normes volen respondre no s'atura, evoluciona. La llei bona és la que és més capaç d'adequar-se de manera permanent a aquesta evolució. I en el cas de les normes que regulen l'autogovern català és clar que s'ha produït una evolució social i política imprevisible que està afectant la normativa vigent. No em referiré a les circumstàncies imprevisibles, ara fa vint anys, que dominen l'entorn econòmic, polític, social, tecnològic, en què es mou el nostre país. És cert, no obstant això, que les normes fonamentals que ordenen la comunitat política s'han de tractar amb precaució —no poden tractar-se de manera lleugera o frívola—, però aquesta precaució no s'ha de confondre amb una actitud conservadora. Aquestes actituds conservadores són, en realitat, les actituds més arriscades. Una actitud conservadora, integrista de les normes constitucionals estatutàries, és la que més les posa en perill d'obsolescència, d'allunyament de la realitat social, de pèrdua d'eficiència i, en última instància, de pèrdua de legitimitat. Qualsevol afeccionat a la història constitucional sap prou bé que les constitucions que més duren són justament les que més canvien.

La Constitució dels Estats Units, que vol ser la més antiga de les constitucions escrites actualment vigents, ha experimentat més de vint-i-cinc canvis al llarg de la seva història; de mitjana, un canvi o esmena cada vuit anys, aproximadament. Però és que, al costat d'aquestes reformes del text, el text constitucional, aquest text constitucional ha estat també objecte d'importantíssimes mutacions o relectures, com en diem nosaltres aquí, que n'han canviat la interpretació sense modificar-ne la lletra. Algunes d'aquestes mutacions han tingut enorme transcendència per a la vida social i econòmica d'aquell país.

Així doncs, les constitucions que més duren no són les que presumeixen —com deien algunes normes del fran-

quisme que els més vells d'aquesta cambra vam haver d'estudiar— de ser *permanentes e inalterables por su propia naturaleza*. De vegades, algunes invocacions d'integritat constitucional o estatutari que sentim avui dia ens recorden, probablement per ignorància dels qui les formulen, aquella immutabilitat tan estèril.

Hi ha, doncs, raons de fons que aconsellen aquest exercici d'avaluació del funcionament de l'autogovern i de les normes que l'enquadren; un exercici d'avaluació que, com es deia fa un moment, produirà recomanacions i iniciatives de reforma d'abast diferent, tant respecte de les competències, com ens acaben d'assenyalar, com també respecte de les institucions en què gestionem des de la Generalitat aquestes competències; una Generalitat entesa com el que és: Parlament, Govern, Administració i resta d'institucions. Competència sí, finançament també, però també les institucions.

Respecte de les competències, hem de tenir present que des del 78 ençà s'ha posat molt de manifest que la definició de polítiques econòmiques, socials, culturals és avui, més que mai, a tot arreu, un exercici de cogovern. Són molts els nivells d'intervenció que exigeix un bon servei a les necessitats socials: municipi, autonomia, Estat, Unió Europea. Una bona política científica necessita tots aquests nivells, una bona política agrària necessita tots aquests nivells, una bona política mediambiental necessita la intervenció de tots aquests nivells.

Què ens toca fer, doncs, en la revisió de l'autogovern? Ens toca assegurar, garantir que la Generalitat no queda marginada de la presa de decisions o de la definició de polítiques que afecten els interessos col·lectius dels catalans, tant quan aquestes qüestions es tracten a Madrid com quan es tracten a Brussel·les.

Però no haurem de parlar, com deia, solament de competències: haurem de parlar també de les institucions catalanes que han de gestionar-les. Què ens diu l'experiència d'aquests darrers vint anys? Les competències que tenim les hem gestionat de manera eficient?, amb la participació suficient de la ciutadania que exigeix la radicalitat democràtica? En què hem fallat? En quina mesura aquestes deficiències són resultat de la mala gestió dels titulars circumstancials o són l'efecte d'un disseny institucional inadequat? Per exemple, estan ben definides les relacions entre Generalitat i govern local? Són adequades les relacions entre el Parlament i l'executiu? Funciona adequadament la nostra Administració? Això ho haurà de fer també aquesta Comissió d'Avaluació.

Per raons d'economia processal, també creiem que és oportú fer això. Els grups d'aquesta cambra que comparteixen la voluntat de revisar l'autogovern podrien estar temptats de produir iniciatives, en aquesta direcció, fragmentàries i disperses. Aquesta proliferació podria ser molt ineficient. Hem pensat els signants que era millor intentar, des de bon principi, la concertació de les iniciatives i evitar la cursa entre grups a l'hora de presentar proposicions de reforma; potser competiríem per un rècord Guinness de proliferació parlamentària, de profusió parlamentària, a què alguns són afec-

nats, però no aniríem massa lluny. Ens convé estalviar temps i energia, amb coherència, amb la sensibilitat mediambiental que ens caracteritza a tots.

El nostre Grup entén, en conseqüència, que la Comissió que creem, si compta amb el suport de la majoria de la cambra —com espero—, no serà una escapatòria, no serà una maniobra dilatòria, i si compta amb una composició reduïda, si compta amb una presidència diligent, que creiem que hauria de correspondre als grups de l'oposició, i amb un calendari pautat, la Comissió podrà fer avançar un procés complex, però perfectament viable.

Unes consideracions finals per respondre a dues possibles objeccions. Primera objecció: «Aquesta eventual revisió és impossible, perquè no hi ha majories parlamentàries necessàries per fer-la aprovar.» Segona objecció: «Aquesta eventual revisió, no la reclama l'opinió pública.»

«La reforma és impossible, perquè no compta amb majoria parlamentària a les Corts de l'Estat, que és necessària no solament per reformar Constitució o Estatut, sinó també per aprovar lleis orgàniques o lleis ordinàries que afecten l'autogovern.» És cert que les manifestacions del Govern estatal i del Partit que el sustenta no exhibeixen un entusiasme extraordinari per adequar les normes bàsiques de finals dels anys setanta al segle XXI; potser és aquella posició conservadora a què m'he referit aquella que comporta més risc. Davant aquesta actitud resistencial, hem d'incomplir l'obligació —i insisteixo en la paraula «obligació»— d'anar afinant els instruments jurídics del nostre autogovern? Pensem que no: és deure d'aquest Parlament examinar el rendiment de les normes sobre les quals té la facultat d'intervenir, ja sigui legislant aquí, ja sigui prenent la iniciativa legislativa davant de les Corts de l'Estat. No es tracta de fer taula rasa del que comprovem que ha funcionat, però es tracta de procurar que vagi millor i que respongui millor al que són les necessitats d'avui.

La segona objecció —i acabo—: és la reforma de les normes de l'autogovern una prioritat social? Li interessa gaire, al ciutadà, aquesta reforma? No ens diuen les enquestes que aquesta qüestió no entra dintre de les preocupacions de la ciutadania?

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar al més aviat possible.

El Sr. Vallès i Casadevall

De seguida, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Vallès i Casadevall

Si plantegem la qüestió com una operació de tècnica legal o de virtuosisme institucional, és possible que no sigui un assumpte amb un gran atractiu popular. Però si entenem que l'autogovern no és un exercici solipsista,

sinó que va orientat a satisfer les necessitats de la societat; que l'exercici de l'autogovern té una finalitat, que és millorar les condicions de vida de la nostra societat i de procurar el desenvolupament individual i nacional del nostre país, aleshores sí que l'autogovern esdevé una preocupació, de vegades latent, de la nostra ciutadania. No anem a la ITV per quedar satisfets de com nosaltres mantenim el nostre vehicle, sinó que anem a la ITV perquè volem que aquest vehicle ens porti a algun lloc. I l'autogovern és això: un vehicle, un instrument que aquesta societat s'ha donat a si mateixa per arribar a algun lloc.

Aquestes són les raons fonamentals, senyor president, senyores i senyors diputats, que justifiquen la presentació d'aquesta proposta i la pretensió que hi ha al darrere d'aquesta proposta, d'enfortir l'autogovern. Des d'aquest punt de vista, sí que respon a la majoria social i és una exigència de la nostra responsabilitat com a legisladors. Per això, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi donarà suport a la creació d'aquesta Comissió, i ens alegraria molt que aquesta decisió fos presa per unanimitat de tots els membres de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, el diputat senyor Camp ens deia en la seva intervenció que no prejudgèssim quins són el contingut i el treball d'aquesta Comissió d'Estudi; de fet ha acabat prejudgant què farà, fins i tot ens ha donat el seu diagnòstic, i fins i tot la possible solució, centrada bàsicament en el tema de la relectura i, eventualment, reforma del marc institucional. De fet, em deslliura a mi de la possibilitat de parlar únicament de l'instrument, que és la Comissió d'Autogovern, i parlar, essencialment d'allò que és el motiu o els fonaments que inspiren el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per presentar avui, de forma conjunta, aquesta creació de la Comissió sobre l'Autogovern.

De fet, tinc també la temptació, d'entrada, de dir que l'origen d'aquesta Comissió és, evidentment, aquella Proposició no de llei que adduïa el diputat senyor Vallès, però també ho és, essencialment, la Resolució conjunta que el Grup Socialista, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, relativa a la millora i a l'actualització de l'autonomia política, van presentar en el darrer debat de política general, que incloïa de forma molt explícita l'horitzó d'una reforma estatutària, i no exclouia –i explícitament ho diu la lletra d'aquella Resolució– l'eventual reforma constitucional. I aquest és el punt de partida del nostre Grup Parlamentari, a partir del qual, lògicament, nosaltres hem signat aquesta possible creació de la Comissió d'Estudi.

I això és –agradí o no a alguns–, l'horitzó o la perspectiva de la reforma del marc institucional vigent, una conseqüència lògica del principi democràtic que ens dóna als catalans i a les catalanes la plena legitimitat, sempre, per decidir el règim polític que lliurement vulguem adoptar, a través de l'opinió, de l'expressió social majoritària, expressada en aquest Parlament, en aquesta cambra. I és també una conseqüència lògica que la nostra lleialtat, la del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i esperem que també del conjunt de grups proposants, no equival en cap cas ni a acceptar cap tipus de relaxament en l'exigència del seu desenvolupament –portem un any i mig amb un bloqueig sistemàtic en la Comissió Mixta de Traspassos pel que fa a la negociació de les competències i serveis pendents, i, per tant, això sí que és un incompliment del marc estatutari; és a dir, els mateixos que s'omplen la boca defensant el marc institucional són els primers a l'hora d'incomplir-lo–, i encara menys suposa o equival, aquesta lleialtat, a allò que alguns voldrien, és a dir, la petrificació i la fossilització absoluta d'un text, el de l'Estatut d'autonomia, adoptat –com la Constitució espanyola– en un context històric determinat i, evidentment, superat.

Perquè és clar que allò que es denomina..., no m'agrada l'expressió, però es denomina «el procés autonòmic», presenta en aquests moments una evident paralització. Primer, afectada per la involució inherent als successius pactes autonòmics des de l'any 81 ençà, 23F pel mig. En segon lloc, estrangulada per l'autèntica asfíxia financera que fa insostenible aquesta situació, encotillada per un marc competencial esquitit, que fins i tot nega, com he dit fa un moment, la possibilitat del traspàs de la llarga, llarguíssima..., més de seixanta competències i serveis pendents. I, a més a més, una autonomia política que discorre paral·lela a l'increment de la legislació bàsica, a una jurisprudència –diguem-ho, per què no?– constitucional inspirada, molt sovint, en dinàmiques centrífugadores. I encara hi podríem afegir i encara hi podem afegir l'inconvenient que suposa l'increment de les facultats de l'Estat, recentment, a través de lleis orgàniques, de lleis bàsiques, de competències concurrents, i, fins i tot, la invocació taumatúrgica de la planificació econòmica, com hem vist molt recentment a través d'aquest paquet de decrets llei que, per exemple, ha afectat la qüestió dels horaris comercials.

I tot això, a més a més, adobat amb constants apel·lacions al principi de subsidiarietat, al principi d'administració única, fins i tot, invocant el procés de construcció europea, i, és clar, mentrestant, paradoxalment, l'Estat no s'ha aprimat ni un gram en un cas, allò, diríem, de bulímia política descomunal, insòlit, precisament en un context en què a Europa s'estan produint tot tipus de processos de desagregació política, com a conseqüència precisament dels processos d'integració econòmica. Així, mentre que l'Estat no s'aprima, la Generalitat, a vint anys de la seva recuperació, és avui una autonomia bàsicament administrativa, desproveïda d'un poder polític i econòmic, residenciat cada dia més a la capital de l'Estat, i que hem d'anar pidolant, com fa molt pocs dies un alcalde d'una important –la més important– ciutat d'aquest país feia davant d'un impor-

tant sector econòmic i empresarial. I, a més a més, tot això barrejat amb un dèficit fiscal insuportable i una inversió pública sota mínims.

I l'únic que ens faltava a tot plegat, l'únic que ens faltava ara era aquesta ofensiva renacionalitzadora simbòlica espanyola que no respecta la diversitat, l'únic que ens faltava en aquests moments és aquesta bunquerització del règim del Partit Popular del senyor Aznar, que utilitza la Constitució i l'Estatut; això, sí: conveniment buit i «esquilmat», l'utilitza com a línia divisòria entre demòcrates i no demòcrates. De fet, de fet, fins i tot podríem entendre que això és perfectament explicable perquè qui arriba l'últim a un determinat estadi, el qui arriba l'últim –en aquest cas, a l'Estat de les autonomies– és el primer entestat a defensar l'actual *statu quo* i, efectivament, això és així perquè l'han concebut sempre –i encara més ara– com una autèntica autonomia trampa.

Però, sincerament, seria un diagnòstic, jo diria, limitat i parcial, si ens limitéssim a dir que la situació és la que és i no diguéssim que, evidentment, el problema no és només que l'Estat hagi renunciat a complir lleialment el seu pacte estatutari; el problema no és tan sols la fatigosa negociació de cada transferència que volem reclamar; el problema no és la invocació màgica esbiaixada de principis com el de solidaritat, coordinació i cooperació, que, de fet, ha reobert en els últims vint anys, *de facto*, el debat estatutari; el problema no és només aquesta contrareforma estatutària *de facto* a través d'una lectura clarament regressiva de l'Estatut d'Autonomia, creant un clima de tensió i de confrontació que, de fet, ha contribuït molt, senyor Vallès, que l'estima social de l'Estatut d'Autonomia, que aquesta necessitat socialment sentida de la reforma del marc institucional, doncs, sigui autènticament un valor, com un valor és qualsevol instrument que té, per al seu autogovern, aquest país.

El problema és, també, el conjunt de carències i el bloqueig de la gestió del Govern de Convergència i Unió i, també, la seva desorientació ideològica; sustentat en una majoria precària? Sí, però, sobretot, una desorientació que evidencia un partit i una coalició de Govern que, un dia, no descarta la reforma de l'Estatut, l'endemà ens parla de la possibilitat de reclamar el dret a l'autodeterminació i, finalment, ens acaba dient que això depèn d'un sastre que ens ha de fer el vestit més gran o més petit el dia de demà.

De fet, en definitiva, el que hi ha és la manca d'un horitzó –ni que sigui tàcit–, com tenen, per exemple, els bascos, a l'espera dels suposats efectes taumatúrgics que ha de suposar una negociació sobre la millora del finançament i de l'autogovern que a hores d'ara constatem –hom constata–, a mesos vista ja, que ha fracassat.

Aquesta proposta, per tant, està en la línia plantejada pel nostre Grup Parlamentari durant el debat de política general, una proposta d'acord programàtic i de Govern però també una aposta per un acord més ampli amb altres forces polítiques per tal de propiciar una autèntica alternativa a l'actual situació vint anys més tard del retorn de la Generalitat, a partir, com deia, de l'acord, al més ampli possible, per legislar i per con-

sensuar polítiques sobre temes essencials que afecten el benestar del ciutadà de Catalunya i, també, la millora del seu autogovern. I és per això que hem proposat, inequívocament, aquesta possibilitat de crear una Comissió, una Comissió que valori l'autogovern, però sempre sobre el punt de partida, sobre la base de la imperativa reforma del marc institucional, tant de l'Estatut i, eventualment, de la Constitució, també incorporant –per què no?– el debat sobre la millora del finançament per homologar el finançament de la Generalitat als recursos de què disposen les autonomies del sistema foral, parlar de la presència de Catalunya en els organismes de la Unió Europea, la seva representació en el conjunt de les Corts Generals i, també, l'aprofundiment democràtic. I, a més a més, ho hem fet no només perquè planteja, de manera inequívoca, la reforma del marc institucional; ho hem fet, també, perquè hi ha data de caducitat.

Per una vegada, ens posarem d'acord amb aquelles qüestions en què el conjunt de Grups polítics de la cambra tenen un acord i, en allò en què no hi ha acord, evidentment, cada Grup Parlamentari podrà emprendre la iniciativa partidària legítima i, a partir d'aquí, s'haurà acabat aquesta comèdia institucional que aquest sagrat consens és el que ha de moure, sempre, el conjunt d'iniciatives d'aquesta cambra i, per tant, a partir del 30 de juny –que és la data límit que té aquesta Comissió d'Autogovern–, evidentment, sabrem en què ens posem d'acord, si el conjunt de Grups de la cambra estan d'acord amb una qüestió, o no, i, a partir d'aquí, cada Grup actuarà lliurement i legítimament.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. La plana major de la política catalana, amb alguna singularíssima excepció, diumenge passat, escoltàvem el senyor Artur Mas, que deia que no rebutjaven un vestit nou per a l'autogovern de Catalunya. El cap de llista del PSC - Ciutadans pel Canvi, a les darreres eleccions autonòmiques, Pasqual Maragall, defensa l'elaboració d'una carta autonòmica. Esquerra Republicana –per boca del seu secretari general, Josep-Lluís Carod-Rovira–, planteja obertament la reforma de l'Estatut. Nosaltres plantejem un acord nacional per a l'autogovern i ara tenim al davant una mesura, que serà aprovada per la majoria de la cambra, per tractar –en fase d'estudi–, serenament, de totes aquestes qüestions.

Ens podem omplir la boca de qualificatius i desqualificacions sobre com a quants serveix l'actual Estatut. Nosaltres sempre hem estat partidaris de considerar-ho en el marc de l'ordenament constitucional i creiem que els anacronismes actuals no són tant en el text de l'Estatut com a l'aplicació de la Constitució i del mateix Estatut i en les definicions que hi ha a la Constitució, que encotillen l'autogovern.

A l'Europa actual, moltes de les competències i formulacions de què disposem són anacròniques –i em refereixo a textos legals i a praxis des del punt de vista del dret comparat o de la ciència política. No vull entrar en l'anacronisme de la ideologia o de l'ideologisme d'alguns que encara estan en el «Santiago y cierra España». Em refereixo al que són els textos, la seva praxis, l'evolució de la societat moderna, la nova formació d'una embrionària federació europea; les tecnologies, els canvis en tots els sistemes productius i de relació social ens estan deixant desfasats els textos que avui serveixen per regular l'autogovern.

Aquesta Comissió d'estudi és una ocasió bastant necessària perquè, si pel davant tenim dos o tres anys de legislatura –normalment, tres–, seria bo que, a ritme d'estudi, en un termini –com ja s'hi han referit altres oradors–, poguéssim dilucidar de debò què és el que tenim i què és el que ens manca.

Jo faria un prec a totes les diputades i diputats que, quan impulséssim aquesta Comissió d'estudi, aparquéssim la càrrega partidista que cadascú hi voldria posar per veure quants vots guanya a les properes eleccions. Hi ha qui ha practicat, al nostre entendre, de forma absolutament irresponsable, el partidisme per solucionar problemes nacionals –vegeu Euskadi. I, sortosament, a Catalunya som molt lluny d'anar amb un plantejament similar perquè seria amplíssimament rebutjat per la ciutadania. No s'ho val, un guany partidista, frenar, torpedinar o endarrerir la consideració serena, d'estudi, sobre el que ens manca respecte a l'autogovern. I nosaltres voldríem que, a l'inici, els treballs d'aquesta Comissió, fossin presidits per aquest esperit de buscar, si més no sobre el paper, què és el que podem posar en marxa a Catalunya per actualitzar el nostre autogovern.

Les diputades i els diputats d'aquesta cambra coneixen, com nosaltres, els milers i milers d'epígrafs que s'han publicat en català, en castellà, en anglès, en francès, sobre el que estem parlant. De tractadistes, en sobren; estudis, n'hi ha a dojo. Fa molt poc, s'ha publicat de nou l'*Informe sobre les autonomies*, presentat en el Senat, on es diu que això està aturat. No es diu des d'una cambra, des d'un partit, en sentit ni autonòmic ni d'enfrontament nacionalista; amb un reguitzell d'experts al darrere, es diu, des de màximes instàncies de l'Estat, que això està aturat. Doncs, parlem-ne! Ho torno a dir: d'estudis, experts, materials, ens en sobren, o, millor dit, tant de bo en sobressin, si els féssim cas, com a mínim, del gruix que travessa tots aquests estudis.

En el debat de política general, el PSC - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i el nostre Grup Parlamentari vàrem intentar, en un primer punt de la resolució conjunta, posar-ho ja en marxa. Ha estat el Grup de Convergència i Unió qui, amb una voluntat d'afegir-se, ha provocat que arribéssim avui a aquesta proposta. Jo voldria que la voluntat fos per a l'estudi i la voluntat fos per aplicar les conseqüències de l'estudi; que definís, d'una vegada per totes, què és el que cal per a l'autogovern.

Senyores i senyors diputats, tenim en marxa una esplèndida Comissió sobre l'organització territorial: una sèrie d'experts, a partir d'una proposta de la Conselleria que presideix el senyor Duran i Lleida, està estudiant com ha de ser la configuració territorial de Catalunya i, molt aviat, disposarem del seu dictamen. Aleshores, la paraula serà per a nosaltres: haurem de decidir què fem, d'aquest estudi. Hi ha unes converses –una mica aturades per processos congressuals però que espero que aviat es reprenguin– sobre el tema del finançament autonòmic: també tenen data possible de principis del proper període de sessions. I ara parlem de l'autogovern amb data de 30 de juny del 2001. Teca important: tres qüestions. Una, que afecta de ple l'edifici de l'Administració i, també, una llacuna que portem pendent, que és la Llei electoral; l'altra, que afecta de ple el tema que sempre surt als debats sobre els cabals per a l'autogovern i, ara, el marc de l'autogovern.

Segons l'Estatut, calen tres voluntats per millorar l'autogovern: la d'aquest Parlament, la de les Corts Generals i la del poble de Catalunya. Doncs, bé, aquí hi ha amplíssima majoria –és de suposar que també hi és en el poble de Catalunya–; doncs, a què esperem? No s'hi val que continuem dient que és culpa d'aquell o de l'altre; ara és culpa nostra, ara és responsabilitat de tots nosaltres i, més, després de vint anys d'experiència sobre l'autogovern. Per tant, jo convido que, aquest «nosaltres», el traduïm en un consens amplíssim per no haver de lamentar, com es feia al principi, aquella mena de maniobra, purament i simplement, fantasmagòrica que es va fer a la legislatura anterior.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat i votació, novament en el Ple, d'una Proposta de resolució per crear una Comissió d'estudi per a l'aprofundiment del nostre autogovern fa imprescindible recordar que, ja la passada legislatura, va ser creada, per acord del Ple de 24 de març de l'any 99, una Comissió amb la finalitat d'estudiar la millora del nostre autogovern. Aquesta Comissió, a la qual s'han referit altres Grups Parlamentaris, va batre tots els rècords de sinistralitat parlamentària. Els seus treballs varen tenir una durada temporal que suma poc més d'una hora i mitja. Per què va passar això? En opinió del Grup Popular, aquesta situació es va crear per una raó: els complexos amb què va abordar el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialistes la creació d'aquesta Comissió; varen demostrar que no sabien ben bé per què es creava la Comissió enfront d'una Esquerra Republicana sòlida en els seus plantejaments, una Esquerra Republicana coherent amb les seves formulacions sobiranistes que estaven en la base de la seva proposta. Com ha demostrat novament en la intervenció d'Es-

guerra Republicana, el plantejament sobiranista torna a estar en la proposta de creació d'aquesta Comissió que avui se'ns planteja.

A aquests complexos o interessos de què feia esment, i que van motivar el destí de la Comissió de l'Autogovern la passada legislatura, no era aliè el fet que es plantejés la creació d'aquesta Comissió en una situació preelectoral, en una situació clarament preelectoral sense especulació possible, perquè realment estàvem exhaurint el mandat de la cinquena legislatura.

Hem de recordar, de les intervencions que es van produir aleshores, en els plens dels dies 10 de març i 24 de març de l'any 99, i també de les intervencions que s'han produït avui –hi insisteixo–, que la creació d'aquestes comissions penja de la proposta sobiranista feta pel Grup d'Esquerra Republicana.

Felicitava, jo mateixa, el Grup d'Esquerra en aquell moment i, sincerament, els he de tornar a felicitar, perquè s'ha repetit avui novament, en el plantejament que s'ha fet –i aquesta vegada no només pel Grup d'Esquerra Republicana sinó per la resta de grups– que l'Estatut és una eina vella, que l'Estatut és una eina antiquada, que l'Estatut és una eina insuficient, que a més a més és una eina curta, que és imperativa la reforma del marc constitucional i estatutari. S'ha dit, i això ha estat recollit també pel Grup de Convergència i Unió, també pel Grup socialista. Perquè si la Comissió que varem crear la passada..., que *varen* –que *varen*– crear la passada legislatura penjava d'un compromís, d'un compromís que naixia per intentar escapolar una votació... En portes d'unes eleccions es va intentar escapolar la votació d'una proposta de resolució inicial feta pel Grup d'Esquerra Republicana que pretenia utilitzar el 152 de la Constitució en forma –deien– de pas universal per tal buidar l'estat de competències que són pròpies de la sobirania i no pas d'un sistema d'organització territorial com és l'estat de les autonomies. I si aquella Comissió penjava d'aquesta proposta d'Esquerra Republicana, la creació de la Comissió d'avui penja també novament, com s'ha esmentat, d'una proposta feta per Esquerra, feta també pel Grup socialista i feta per Iniciativa per Catalunya.

Al respecte voldria dir, perquè sempre ens fan la cantarella que el Grup Popular, el Partit Popular, el Govern del Partit Popular sacralitza la Constitució..., doncs, ho dic clarament: la Constitució és una obra humana i com a tal obra humana és perfectible, la qual cosa no vol dir que hàgim de deixar la Constitució i l'Estatut «a l'albur» d'interessos partidistes, «a l'albur» de proximitats de celebració d'eleccions o «a l'albur» de proximitats de celebració de congressos. Perquè vull insistir que autonomia no és sobirania en el nostre sistema constitucional i estatutari; perquè ho sabem tots, ho saben tot els grups de la cambra, que hi ha competències que formen part dels atributs de la sobirania i no formen part dels atributs de l'autonomia. I això està en el nostre sistema constitucional i està en el nostre sistema estatutari (*remor de veus*), perquè autonomia fa referència a un poder prefixat; qüestió diferent és que el Grup socialista, qüestió diferent és que el Grup de Convergència i Unió facin ara una tombarella i passin d'un plantejament per aprofundir el nostre autogovern,

passin d'un plantejament autonomista a un plantejament clarament sobiranista.

És davant d'això que quan se'ns va presentar per a la nostra signatura la proposta de creació d'aquesta Comissió, nosaltres crèiem –i avui se'ns ha refermat– que el títol de la creació d'aquesta Comissió era simplement un eufemisme. Nosaltres varem demanar que s'abandonés aquest plantejament d'anar a una reforma legislativa per entrar en un debat sobre les possibilitats reals d'aprofundir en el nostre autogovern en el marc que ens dóna la Constitució i l'Estatut, en definitiva, entrar en un debat de com s'havien administrat, de com s'havien gestionat, de com s'havien aprofitat les competències que ens donen la Constitució i l'Estatut, perquè si en una única cosa estem d'acord en els plantejaments que s'han fet fins ara en aquesta cambra és en el fet que l'Estatut d'autonomia ha estat una eina clarament desaproveitada en els darrers vint anys de Govern de Convergència i Unió.

Perquè quan parlem de competències no desenvolupades surt ràpidament, doncs, algun membre del Govern i ens diu: «sí, sí, només la Llei electoral» –que, escolti'm, déu n'hi do, eh?, perquè estem parlant d'una llei de desenvolupament estatutari–, ens diuen: «sí, sí, només la Llei electoral». Doncs miri, no, no. Què me'n diuen de l'article 9, apartat 20, de l'Estatut, sobre mercats de valors? Hi tenim competència; vint anys, no hem fet res. Què me'n diuen, de l'article 9, apartat 22, de l'Estatut, règim de les cambres de comerç, indústria i navegació catalanes? No hem fet res. Què me'n diuen, de l'article 9, apartat 30, de l'Estatut, sobre publicitat? No hem fet res. Què me'n diuen, de l'article 10, punt 1, apartat 4, de l'Estatut, sobre assegurances? No hem fet res. Què me'n diuen, de l'article 10, punt 1, apartat 5, de l'Estatut, sobre règim de mineria. No hem fet res. Què me'n diuen, de l'article 10, punt 1, apartat 2, de l'Estatut, sobre contractes i concessions administratives en àmbits de competència de la Generalitat, desenvolupant legislació bàsica? No hem fet res. Què me'n diuen, de l'article 10.1, apartat 7, de l'Estatut, d'ordenació del sector pesquer? Què me'n diuen, de desenvolupar la llei estatal d'indústria?

(*Remor de veus.*)

Sento allò que quan es transcriu en els butlletins se'n diu «remor de veus», però em sembla que és quelcom prou important per posar-s'hi en lloc de dedicar-se a fer remor. Perquè vull recordar que en tots aquests títols competencials, el Govern pot desenvolupar legislativament. Ens trobem, en termes generals, amb autèntiques competències concurrents –competències concurrents– entre l'Estat i la Generalitat, però el Govern ha optat per aplicar legislació de l'estat i desenvolupar només aspectes puntuals a través de normes de rang reglamentari, per exemple en matèria sancionadora, en matèria d'organització dels serveis d'inspecció, etcètera, i aquesta és una realitat... (*Remor de veus*), aquesta és la realitat d'una manca d'utilització de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

I els deia que la proposta d'aquesta Comissió d'avui té un penjador com tenia un penjador la proposta de creació de la Comissió la passada legislatura; però en té un

altre, de penjador. El Grup de Convergència i Unió va votar amb el Grup Popular la Resolució 241/6 en el debat de política general on es recull el compromís que el Parlament millorarà l'autogovern en el marc de la Constitució i l'Estatut d'autonomia tot desenvolupant i exercint totes i cadascuna de les competències que han estat assumides. El que els demanem, senyors de la majoria, el que demanem al Govern de la Generalitat, és que compleixi amb l'Estatut i que compleixin un mandat del Parlament de Catalunya recentment aprovat.

És per això, senyor president, senyores i senyors diputats, que el Grup Parlamentari Popular votarà en contra d'aquesta proposta de creació d'una comissió per elaborar un informe en què es faci una valoració dels resultats de l'aplicació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i d'altres disposicions reguladores de l'autogovern, perquè, com dèiem, el títol d'aquesta Comissió –tal com es desprèn de totes les intervencions que s'han produït– és senzillament un eufemisme darrere del qual el que s'amaga és la voluntat d'anar a una reforma de la Constitució i de l'Estatut, que –hi insisteixo– el Grup Popular no sacralitza, però els recomano que llegeixin alguna recent conferència i veuran que l'opinió de molta, molta gent és que, amb el marc que ens ha permès tenir el nivell més alt d'autonomia del nostre país en tota la nostra història, no s'hi pot jugar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Passem ara a la votació de la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 116 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social (tram. 300-00300/06)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social; la presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... *(Remor de veus.)* M'espero un moment?

El president

Sí, esperi's un segon, sí. Ja l'avisaré, eh?, esperi's un moment.

(Remor de veus.)

Prego al senyors diputats que si han d'intercanviar-se opinions polítiques ho facin fora de l'hemicicle. I si no són polítiques, ni a fora de l'hemicicle.

Esperi's un segon, senyora Geli. Pot començar.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una interpellació, de fet, al Consell Executiu que sembla que contestarà la consellera Irene Rigau, del Departament de Benestar Social, però nosaltres volíem establir aquí –en realitat, des del Departament de Benestar Social– una de les prioritats que al nostre entendre després d'un any d'aquesta legislatura no semblen ésser un dels punts més importants a discutir.

El Grup socialista està preocupat per la invisibilitat de l'envelliment a casa nostra. Pensem que en un món com el nostre on hi ha un excés de mitificació de l'autonomia personal, de la independència, de la llibertat, de gairebé pensar que mai serem persones grans, aquest hauria de ser un debat molt important. Per tant, també volem parlar de filosofia i de cultura davant del que nosaltres volem dir una de les prioritats del Departament, del conseller, del Consell Executiu: sobre els reptes davant de l'envelliment; volem parlar d'acció política òbviament, de filosofia, contribuir a establir una cultura diferent, a dir que l'augment de l'esperança de vida és un dels èxits més importants de la nostra societat, no un problema. Una altra cosa és parlar de la falta de persones joves, de nens; una altra cosa és parlar que necessitem augmentar la població activa; una altra cosa és parlar de la viabilitat del sistema de pensions.

Per tant, avui, aquí, volem parlar d'aquests temes. Massa sovint, l'envelliment s'associa a despesa, a despesa sanitària, a impossibilitat de tirar endavant l'estat del benestar. Doncs no, l'envelliment genera riquesa, riquesa humana, riquesa i possibilitat de jaciments d'ocupació, i això és així.

De qui parlem? Mireu, parlem d'aquest milió, més d'un milió de persones catalanes que tenen més de 65 anys; parlem de gairebé mig milió de persones que tenen més de 75 anys; parlem de més de vuitanta mil persones que tenen més de vuitanta anys; parlem de trenta mil persones grans que viuen amb 40.000 pessetes al mes; parlem, encara, de quatre mil persones grans que viuen amb 25.000 pessetes al mes; parlem de gairebé cent cinquanta mil persones que tenen trastorns de conducta i cognitius i que necessiten que reflexionem sobre moltes coses.

Quin debat volem portar avui aquí? Un debat d'idees i que han d'anar amb l'acció política, que serà la Moció que nosaltres presentem. Volem parlar de participació de la gent gran en la vida col·lectiva, de més participació; volem parlar d'aprendre a envellir; volem parlar de dret a envellir a casa; volem parlar de diners suficients per viure; volem parlar de retardar la dependència; volem parlar, òbviament, de serveis, de serveis sociosanitaris, de com som capaços d'integrar els serveis sanitaris i els serveis socials per fer suport a domicili, perquè la família tingui serveis de suport a la dependència i que la carrega a les dones especialment, i una culpabi-

lització invisible en aquesta societat a les dones cuidadores, que quan no poden se senten culpables.

El 75% de les persones grans amb dependència a Catalunya i a Espanya –i això ho corroboren estudis– són la família, però són en general dones amb una família en transició, amb una família extensa que no existeix i que confonem l'amor a la família amb haver de ser el principal cuidador. Volem parlar de qualitat de serveis. El cas de Reus està sota judici; no volem ser qui ha de decidir si hi va haver baixa qualitat, però, en tot cas, sí que volem plantejar quins mecanismes tenim establerts per garantir la qualitat dels serveis a les residències, als centres de dia, etcètera. Volem parlar d'alternatives a la casa, per tant, d'habitatges amb suport, de manca de residències i de qualitat, de centres de dia, de residències d'estades temporals. Volem parlar de diners, volem parlar de l'Estat i de Catalunya perquè aquest any esperàvem sentir de la consellera del nou Consell Executiu un debat en profunditat respecte als reptes de l'envelliment i, finalment, en no escoltar-ho suficientment, el Grup Socialista ho ha portat a debat.

I què plantegem? Avui volem aixecar l'ambició respecte a aquest tema i, a més a més, en un moment en què s'estan discutint els pressupostos de l'Estat i on aviat començarem les negociacions per parlar del pacte de Toledo. Hem de revisar les pensions; hem de fer una aposta decidida per incrementar les pensions baixes. He parlat de 40.000 pessetes, de 25.000 pessetes, de pensions de viduïtat que són molt baixes. Aquest ha de ser un pacte d'Estat, un pacte de tots els agents, però, paral·lelament a això, el conseller Rius aquesta setmana deia: «Hem de revisar la cartera de serveis sanitaris i ningú s'hi ha atrevit durant els últims anys.» D'acord, conseller Rius, però per què no diu que hem de revisar la cartera de drets socials? Perquè imputem al sistema sanitari deficiències del sistema de protecció social; per tant, a nivell d'Estat hem de revisar i segurament hem de legislar, i això no vol dir trencar el poder autonòmic. Hem de legislar una llei de bases mínima de drets socials, sobretot per a les persones amb dependència, que garanteixi, igual que han fet els alemanys en època conservadora, els francesos, els holandesos, els danesos, legíslant la protecció social per a aquestes persones, amb diners i amb recursos. I molt més del concret: hem d'arribar a un acord de revisar i ho vam portar a aquest plenari, revisar els plans de finançament per a l'envelliment o per al serveis socials, per tant, els dos plans finalistes que hi han a nivell d'Estat per a Catalunya, per a totes les comunitats autònomes, el Plan concertado i el Plan gerontològic. Aquí ens hi trobaran.

Aquesta és una proposta a nivell, evidentment, d'Estat i, conseller Rius, a nosaltres ens trobarà al seu costat si vol revisar la cartera de prestacions sanitàries, però si al costat revisem la cartera de prestacions socials i si decidim quin és el PIB que volem gastar en sanitat i quin és el PIB que volem gastar en protecció social, l'hi dic perquè aquesta setmana vostè va fer declaracions en un diari, el diari *Médico*, i nosaltres li vam agafar la paraula. A nivell de Catalunya: incrementar la participació, generar una cultura que les persones grans, en aquesta línia divisòria que algun dia haurem de revisar d'això que en diem jubilació, que hem d'incentivar escenaris

perquè la gent pugui participar amb independència que no tingui un treball productiu en una societat que prima el treball productiu. I he dit que l'envelliment és un dels grans èxits, la possibilitat d'envellir és un dels grans èxits de la societat catalana, espanyola, en general. Per tant, fomentar la participació activa en la presa de decisions en la comunitat, en la possibilitat de la formació universitària de la gent gran, en l'educació, en la cultura, en el lleure, en l'esport, en el debat sobre la mobilitat.

Segon, hem de definir a Catalunya, perquè segurament tenim més experiència, alguns drets per a les persones grans amb dependència, i si n'hem d'escollir un, lligat amb el dret d'envellir a casa, ha de ser el suport a domicili. Per tant, nosaltres estem disposats a aportar a la Moció un debat simple per a Catalunya, que seria la reconversió d'un programa que va ser un dels programes pioners a Europa, un dels programes pioners a l'Estat, que era el programa «Vida als anys». Aquest programa, que és un programa sociosanitari, ha d'esdevenir el veritable programa planificador, gestor, i que gestioni els serveis sociosanitaris per a les persones grans.

I, per acabar aquest primer torn, hem repensat molt com podríem millorar les garanties de qualitat dels serveis. Pensem que és hora que a Catalunya es creï la figura del defensor de la gent gran; aquesta també va ser una resolució de l'últim congrés de la gent gran; aquesta era una proposta que vàrem fer nosaltres quan jo mateixa vaig interpel·lar l'aleshores conseller Comas en aquesta cambra, en el debat monogràfic que vam fer de política social. Entenem que hem de crear una figura lligada probablement a la Sindicatura de Greuges que permeti establir un contacte que faci visible la possibilitat als ciutadans, individualment, de dir el que pensen sobre l'envelliment i de generar un ens independent de garanties de qualitat.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre-li, té la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Bé, com molt bé sap la il·lustre diputada, el mes de maig vaig comparèixer amb molt de gust a la Comissió de Política Social per explicar quines eren les prioritats del Departament de Benestar Social. La interpellació que se'ns feia era també sobre les prioritats del Departament. Permeti'm que jo li parli de les prioritats i també que em circumscriui ara, o en el torn següent, en atenció a la gent gran.

Des que vaig venir a la Comissió tinc el gust de poder-li comentar –i a tots vostès– els avenços que hem fet en els enuncisats que vam fer. Tal com vam dir, la nostra línia de treball és avançar en una societat de l'acolliment i en aquest model de societat hi tenim uns punts importants: els relatius a la cohesió social, els de la promoció de la convivència, de cooperació, d'integració social i laboral. Però permeti'm que comenci a comentar alguns ja fets i realitats amb relació als que vaig anun-

ciar. Vaig anunciar que aplicaríem models d'atenció que personalitzessin els serveis i això és molt important per a la gent gran, és precisament el que estem fent. En aquesta mateixa línia, un dels models assistencials a revisar –i molt important– és l'atenció a la gent gran en el món rural; hi estem treballant i estic ben segura que properament podrem comunicar-los-ho.

Ens vam comprometre, també, a avaluar el Pla d'actuació social vigent i a elaborar un nou pla d'actuació social. Ens vam comprometre a avançar en l'ordenació normativa dels serveis socials, i vostè sap perfectament que el Reglament marc d'atenció primària està en discussió a les entitats municipalistes i aviat es portarà a la seva aprovació. Ens vam comprometre a revisar l'actual model de col·laboració amb els ens locals i vostè sap que els convenis han rebut enguany un increment molt important. Però ens vam comprometre, també, i així ho vam anunciar, a estendre el programa «Viure en família»; aquest és un dels punts que vostè reclamava i el qual ja es va veure a la compareixença el que avui també direm aquí, la plena coincidència en el seu enfocament: el dret a envellir a casa ha de ser una garantia; el dret a poder ser atès a casa ha de ser una garantia, i per això el programa «Viure en família» està pensat perquè això es pugui portar a terme.

Està pensat per donar respostes integrals a les necessitats de les persones grans fent possible romandre al seu entorn, i crec que és bo recordar que aquest programa té tres nivells de suport: un adreçat a la pròpia família; aquí cal destacar la importància que té el programa de cuidar el cuidador, que té aspectes formatius i aspectes d'autoajuda, però també una modalitat nova que permet envellir a casa és la disposició d'estades de respir, les persones que poden descansar a l'entorn familiar perquè és atesa en un lloc fora de la casa la persona gran. Però també les prestacions econòmiques que al respecte es donen, que poden anar de 9.000 a 40.000 pessetes. Pensi que enguany hi hem destinat més de 1.100 milions; per tant, aquesta és la línia de creixement que ens ha permès passar de 3.500 famílies a 4.200. Estem convençuts que aquesta és la línia que cal continuar i que penso que pel que vostè ha exposat hi ha total coincidència.

Però també, entre altres aspectes –i no em vull circumscriure només a la gent gran, però els anirem comentant– vam anunciar que faríem el pla integral de persones amb disminució física, i el mes de juny el Govern el va aprovar. Així mateix, vam anunciar que bastaria tot el territori l'atenció precoç, i a les tres comarques que ens faltaven també hi hem arribat. Ara bé, parlant també de la gent gran i totalment coincident que l'allargament de la vida presenta noves oportunitats i nous reptes i massa vegades ho parlem des de la banda de necessitat i no de noves oportunitats, cal dir que tots els programes adreçats a la gent gran tenen dos grans àmbits d'actuació: la gent gran activa i la gent gran amb necessitats de dependència. Per a la gent gran activa són molts els actes que es fan i les actuacions; aquí podem comentar-ho i a la tarda també sortirà, ben segur, en l'àmbit de la formació permanent, com es dona suport

a les aules de formació de la gent gran, com es dona suport a la vida associativa de la gent gran i a totes les seves entitats.

Però també és veritat que en aquest model de societat de l'acolliment, que les prioritats del Departament –tal com vostè em preguntava i vaig anunciar a la compareixença– eren també, per a nosaltres, avançar en l'avaluació de la renda mínima d'inserció i adequar-la a les noves necessitats. I aquí, també, s'està treballant en la línia de preveure que determinats col·lectius tinguin unes determinades prestacions diferenciades: les famílies amb menors de setze anys, les famílies amb fills disminuïts, les famílies monoparentals. És per tot això que pensem que realment les prioritats que vam anunciar les hem anat complint.

I les hem anat complint perquè l'enfocament global de suport a la família i l'enfocament global de societat de l'acolliment abasta els diferents col·lectius i, evidentment, donar suport a la família pel que fa a la gent gran és donar suport, també, lògicament, a tota l'entitat, i tota la institució familiar també ha estat ben suportada perquè aquest any la convocatòria d'ajuts a les famílies ha tingut una gran acceptació: vint-i-cinc mil famílies hauran rebut l'ajut que depassarà els 1.600 milions de pessetes. Ens vam comprometre, també, a crear l'Observatori de la infància i l'adolescència aquest ja està en via de decret per ser aprovat en el Govern. És per tot això que jo penso que podem dir perfectament que les prioritats que vam anunciar s'estan realitzant. També vam dir que lluitaríem contra l'exclusió social, i ens vam comprometre a dinamitzar tot el tema relatiu –que estava pendent– a l'entorn del barri de la Mina, i hem creat el Consorci, l'hem constituït, hem aconseguit ampliar la seva constitució inicial i hem aconseguit també que proposés el projecte.

A partir d'aquí, jo sé que vostè s'ha centrat més en els temes de gent gran, però recordo que la interpellació estava feta sobre les prioritats globals del Departament. Ara bé, ens trobarem totalment d'acord a dir que aquest és un debat que ha de continuar creixent; lògicament, l'esperança de vida no ha de ser vista com un problema, encara que sí com un repte, però també, com he dit, com unes noves oportunitats. El dret a envellir a casa és el dret que pensem que hem de reconèixer a través del programa «Viure en família», i, certament, el tema de la dependència és un tema plantejat, és un tema que hem d'estudiar, que nosaltres l'estem estudiant amb un grup de treball; sabem que per la seva importància cal una reflexió profunda, i aquí estem.

Lògicament, també s'ha citat la part sociosanitària. És evident que una part de l'envelliment té connotacions i aspectes sanitaris. Per això estem treballant conjuntament amb el Departament de Sanitat; per això podrem explicar i aportar un model d'organització conjunta dels dos departaments, per avançar en una resposta en aquest àmbit.

Però també ens preocupa la qualitat dels serveis, és evident. I hem apujat els indicadors de qualitat. Estem sotmetent totes les residències a una avaluació de control,

i és aquí que l'obsessió —perquè ha de ser una obsessió— per la qualitat ens trobarà per donar una millor garantia de servei a les persones.

I hem fet un esforç molt important, i l'estem fent, per créixer en residències, per créixer en places —i amb molt de gust més endavant, si cal, hi insistiré. Vam sortir amb un compromís d'avançar i créixer amb una oferta de set mil places. Podem comentar com està aquest compromís i com l'hem anat aplicant.

El repte de l'envelliment, sens dubte, té molts vessants. Aquests dies mateix, aquí a Barcelona, s'estan celebrant —i hi han estat tots vostès invitats, els de la Política Social— unes jornades sobre l'atenció domiciliària a casa. Aquestes jornades posen de manifest que és una preocupació de tot l'Estat, perquè aquestes jornades s'estan realitzant a partir de les conclusions d'un grup de treball mixt entre totes les comunitats autònomes de l'Estat i amb participació de les entitats municipalistes. Així hem volgut acollir aquests dies aquestes jornades, per demostrar que a Catalunya és un objectiu prioritari poder atendre la gent a casa.

Sabem que cal un replantejament econòmic, perquè sabem quins són els costos i quines són les dimensions d'aquesta operació. Però tots sabem que hem de tendir a propostes més de nivell europeu i que estem molt per sota dels indicadors que caldria tenir per donar una bona cobertura.

Ens han parlat també d'altres programes, que amb molt de gust podré respondre en l'altre torn.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. En torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyora consellera, amb cordialitat, jo ahir vaig trucar al seu cap de gabinet dient-li que parlaria explícitament de vellesa, tot i que és cert que la interpellació sortia molt genèrica. I, en tot cas, les interpellacions serveixen precisament perquè l'oposició pugui interpel·lar del que vulgui el Govern, i, per tant, les respostes del Govern no tenen per què ser preparades.

Però jo li plantejava..., i veig que el problema és que nosaltres entenem que el responsable, en tot cas, el titular d'una Conselleria de Benestar Social, de la qual penja una Direcció General de Vellesa, ha de tenir una visió molt més global. No es pot limitar estrictament a uns quants serveis en què vostè a última hora de la seva intervenció ens ha dit que, si ho comparem amb estàndards europeus, estem molt lluny de la cobertura. Vostès fa vint anys que governen.

I, per tant, nosaltres li plantejàvem propostes ambiciosos, perquè estem d'acord amb els increments, honorable consellera —només faltaria—, però és que aquí el debat és amb molta més profunditat, és un debat de participació. Vostè em diu: «aules de la gent gran». Els han preguntat, a la gent gran, si en tot cas no volen anar a la universitat a cobrir la baixa natalitat i, per tant, la

baixa demografia? Això és el que plantegem. Algú els ho ha preguntat? Quin percentatge de persones grans i com adequem aquest tema? He posat aquest tema, però podria explicar-li altres espais de la vida col·lectiva.

Per tant, el primer debat és un debat de cultura, de filosofia, i també d'organització del Govern. Nosaltres ens ho hem pensat molt, amb els diputats que porten aquests temes; la companya Pilar Malla. Ben segur que si nosaltres podem governar qui porti «vellesa» tindrà al cap tot. Evidentment, cada departament tindrà la seva pròpia responsabilitat.

Segon, consellera, li hem plantejat temes d'Estat. Curiosament, l'estat del benestar es sustenta en marcs legislatius sòlids. La LOGSE, la Llei general de sanitat, els debats sobre pensions, els acords sobre pensions han configurat un determinat model de l'estat del benestar a l'Estat espanyol i, conseqüentment, a Catalunya. Les lleis de serveis socials són de competència autonòmica, consellera. Doncs, miri, potser ara hem reconsiderat que necessitem una llei de bases a nivell d'Estat o, en tot cas, legislar. I li plantejàvem què pensava vostè: si legislar a Catalunya una llei de bases de protecció social, tenint en compte que una part d'aquests diners... I per això li parlàvem de models de finançament.

No li he volgut baixar al detall —ja hi baixarem, honorable consellera— de com ho fem, de passar de la teoria d'envellir a casa a, realment, tenir suport. El 75% de les persones dependents, molts d'ells dementats, estan en mans de dones de seixanta anys; aquesta és la realitat d'avui en dia. Amb suports minsos, consellera. I no podem esperar més. Tenim poc temps perquè aquesta família que encara té aquests cuidadors, que els hem de cuidar, pugui tenir un suport molt més important i continuar estimant, continuar estant-hi al costat, però amb una responsabilitat pública molt major. És això el que plantegem. I tenim pocs anys. Jo diria que ja hem perdut alguns anys. Com passem d'un servei d'atenció a domicili que només dóna cobertura...? Diu la senyora Pilar Malla —que hi entén molt més que jo— que no és veritat ni tan sols l'1,7 que vostès plantegen a les seves memòries, 1,7 de cada cent persones majors de seixanta-cinc anys. Com passem als estàndards europeus del 4 o del 8% d'algun tipus de suport a domicili? Com ho fem per crear quinze mil places de residències? Amb vuit anys? Amb vint anys? Com ho fem? Doncs, posem-nos d'acord.

Nosaltres li plantegem acords des de l'oposició, acords de sostre alt, d'anar junts a l'Estat a plantejar revisions. En aquests pressupostos, el Partit Socialista Obrer Espanyol hi està d'acord, honorable consellera, en aquests pressupostos, plantejar a nivell d'Estat com financem la protecció social a les persones grans i com revisem el model, entre altres coses, per fer-lo molt més humanitzat.

Per tant, aquests són els debats; uns debats en què o jo m'he explicat malament o, en tot cas, em sembla que no hem trobat, consellera..., i espero —això continuarà..., podem entrar cada quinze dies una interpellació d'aquest estil de prioritats, eh? I ho farem. Per tant, nosaltres plantejarem..., no plantejarem aquí debats de petits increments, que ja els plantejarem en el debat de

pressupostos i en el debat d'esmenes a l'estat de la despesa; si hem de fer un casal d'avis aquí o una residència allà, això ja ho plantejarem. Nosaltres plantejem que ens queda poc temps; probablement, hi insisteixo, hem perdut alguns anys per aixecar el sostre del debat davant d'això que en deia jo –i aquí acabo– «els reptes davant de l'envelliment».

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Moltes gràcies. Certament, senyora diputada, jo crec que la interpellació estava presentada tal com jo l'he anunciat. És veritat que m'han dit avui que hi havia hagut aquesta telefonada; jo, de totes maneres, tinc per costum procurar preparar-me les coses, per respecte a la cambra, per respecte a tots vostès. Si vostè té ganes de parlar de l'envelliment, amb molt de gust en parlarem. Jo de cap manera he volgut minimitzar el tema de l'envelliment; el que sí que l'he volgut circumscriure a les prioritats globals del Departament, perquè les polítiques de protecció social, en definitiva, estan fetes de subsistemes, i el que hem de garantir és que entre aquests subsistemes hi hagi coherència.

Per nosaltres és evident, i jo crec que els fets ho demostren..., jo no crec..., si s'ha perdut o no s'ha perdut temps. El que sí que li puc dir –perquè crec que no– és que aquesta és una prioritat permanent en el Departament de Benestar, com ho és també en el Departament de Sanitat. I quan li he explicat –si bé fragmentàriament, perquè ho he volgut circumscriure en els diferents àmbits de política del Departament– que va des de l'atenció domiciliària fins al fet residencial, i passant del residencial purament assistencial a l'àmbit sociosanitari, he volgut ja assenyalar en quins temes havíem avançat.

Lògicament, si vostè vol conèixer mitjançant una interpellació com hem anat avançant en les prioritats del Departament que vaig anunciar el mes de maig, en aquests sis mesos, m'ha semblat oportú poder donar demostració clara que allò que vam anunciar ho vam fer.

Si vostè vol un debat més a fons i parlem de com ens hem de corresponsabilitzar per atendre la gent gran, del fet de l'envelliment i del fet que les situacions familiars han canviat perquè la dona s'ha incorporat al món del treball, perquè l'allargament de la vida canvia el perfil, evidentment que ens hi trobarà, perquè aquí hi som. Hi som des de molts sentits: des de veure com amb la resta d'administracions hem de compartir aquest repte i com, des de la nostra Administració, podem ampliar els serveis.

Què ens interessa, en definitiva? Que la gent pugui envellir amb dignitat i que aquest envelliment amb dignitat es pugui fer de diverses maneres. Quan cal residència assistencial, s'han de preveure equipaments. Quan estem ja donant resposta a aquest punt, n'apareixen d'altres. És lògic –és lògic–, i, a més, nosaltres som conscients que aquest té un gran debat de finançament

darrere, perquè tots els temes de la dependència estan creant un nou model; un nou model que, de ben segur, haurà d'anar vinculat als temes de la Seguretat Social, un nou model de prestacions que haurà de ser estudiat molt més a fons.

Ara bé, quan vostè diu: «Que els han escoltat, a la gent gran?», escolti, és evident. Nosaltres tenim molts consells de participació de la gent gran, estem molt en contacte amb la gent gran. I una gran preocupació de la gent gran és també tenir vies d'activitat, vies on ells puguin representar-se i puguin desenvolupar-se quan estan en períodes autònoms, i amb dignitat.

Evidentment que el fet..., potser sí que jo he citat les aules de la gent gran, perquè crec que és una gran manifestació de com és el conjunt dels sistemes, com he dit, que poden també garantir una bona millora d'atenció, d'atenció cultural o d'atenció... Però bé, el que més ens preocupa és donar les respostes a les necessitats que l'envelliment, quan crea pèrdua d'autonomia, genera.

I és aquí que el programa «Viure en família» jo crec que dona resposta en aquesta línia. Una altra cosa és saber si, de les 4.200 famílies a què estem arribant, hem d'arribar a més. Ens hem proposat arribar a més, i ens hem proposat que hi hagi tota una cadena de recursos: des que puguis rebre a casa fins que hagi d'estar assistit, però, bé, també que puguis ésser assistit a casa amb moltes més garanties.

Aquí, l'atenció domiciliària, és ben cert... –ahir mateix..., vostè citava la diputada Malla; ella mateixa era ahir present en aquestes jornades–, s'és conscient a nivell de l'Estat que cal replantejar el finançament dels serveis socials. Són tots els serveis socials que cal que siguin replantejats en aquesta línia i puguem garantir que totes les classes socials hi puguin accedir amb criteris de corresponsabilitat.

És per aquí que, lògicament, ens trobaran oberts a debats d'aquests tipus i a parlar dels estàndards i els nivells de protecció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i Relacions Institucionals, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i el conseller de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 300-00310/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana i, per exposar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Aquesta interpellació, de fet, té una història gairebé més antiga que aquesta legislatura perquè la preocupació amb relació a aquest tema ve de lluny i diverses entitats i plataformes han convocat, sovint, els Grups Parlamentaris per saber el seu parer i què passava amb tota aquesta qüestió.

I el que ha passat és que s'ha anunciat que, properament, es presentarà un decret pel qual es regularà tota aquesta qüestió i un mapa d'energia eòlica a Catalunya, que, de ben segur, doncs, el Govern deu estar-ne molt orgullós i cofoi, però, en qualsevol cas, des dels Grups que fa temps que hi hem participat i ens hi hem compromès d'alguna manera, ens hauria agradat saber-ne alguna més, perquè no tenim la certesa que el document que se'ns va explicar aquí, al Parlament, acabí sent el document que hi anirà.

És evident que en aquests moments tothom coincideix que l'energia nuclear com a font d'energia és una font cada cop més discutida, menys segura i menys rendible, econòmicament, tot i que aquí també podríem dir allò que el negoci ja està fet. Per tant, és evident que cal anar a buscar una substitució, a més a més, tenint en compte que, avui, un percentatge molt alt de l'energia elèctrica que es genera a Catalunya és d'origen nuclear –la majoria– i que, en canvi, l'eòlica no arriba ni al 0,3%. Hi ha un percentatge important, també, de cogeneració d'energia hidràulica, d'energia tèrmica clàssica, etcètera. L'any 97, es produeixen a Catalunya més de 80.000 tones de residus radioactius, amb el corresponent problema que això implica.

Crec que també hi ha coincidència política quan parlem de la contaminació que provoquen les centrals tèrmiques i les quantitats de CO_2 , SO_2 que emanen cap a l'atmosfera, generació de gasos, doncs, i, com a conseqüència, efecte hivernacle.

Hi ha, també, una total coincidència que l'energia eòlica és una de les alternatives importants com a font d'energia per als propers temps. No comporta ni la contaminació ni el risc de les nuclears; tampoc té punt de comparació amb les centrals tèrmiques, quant a contaminació ambiental, i, per tant, el balanç, sembla que sigui claríssimament favorable a la implantació, cada cop més gran, de l'energia eòlica. Si, a més, hi afegim la gestió dels residus que generen les anteriors fonts d'energia citades, la comparació ja és absolutament incontestable.

Perquè hi hagi energia eòlica cal vent, i, en aquest sentit, jo voldria aquí fer públiques algunes reflexions extretes d'un informe elaborat per tècnics de diversos departaments de la Generalitat de Catalunya –concre-

tament, Medi Ambient i Cultura, com a mínim. Aquest informe diu: «L'energia eòlica està evolucionant ràpidament i avui hi ha projectes a Catalunya que inclouen aerogeneradors que triplicuen la potència dels aerogeneradors convencionals i gairebé dupliquen l'alçada, cosa que els permet aprofitar energèticament el vent en zones on l'atles eòlic indicava valors no rendibles». Primera dada i molt important, i, atès que això és una interpellació, honorable conseller, voldria conèixer el seu parer, el parer del seu Govern, amb relació a aquesta qüestió. «A causa de l'holografia complexa del nostre país», continua l'informe, «les dades de vent no són encara prou ben conegudes i varien força entre dos punts propers; per la qual cosa, només són realment vàlides les dades mesurades per a cada cas». Aquest, també, és un factor important a tenir en compte de cara al futur.

Continua l'Informe: «A través d'una recerca bibliogràfica de consultes a experts, actualment s'estima que els emplaçaments eòlicament rendibles corresponen a aquells amb velocitats mitjanes anuals mesurades a 40 metres sobre el nivell del sòl, de 6 metres per segon i un nombre d'hores de vent anual de 2.000 hores; en zones costaneres, la velocitat mitjana es redueix a 5,5 metres per segon». Per tant, conclusió: cal recalculer el potencial eòlic energètic de Catalunya i, per tant, aquesta és una qüestió prèvia a qualsevol decret que es pugui fer, entenem.

És clar, també, que l'energia eòlica, tot i tenir avantatges molt importants, també té algun inconvenient. Inconvenient que, segurament, es pot resoldre, però que, si es deixa tal com està, esdevé un inconvenient cada cop més gran. En aquest sentit, és especialment important destacar la incompatibilitat d'instal·lar parcs eòlics a determinades zones que tenen un alt valor i interès natural i cultural. Tampoc podem obviar –i moltes vegades ho sembla– que les centrals eòliques no deixen de ser instal·lacions industrials, instal·lacions que provoquen impactes ambientals importants. En aquest sentit, és especialment remarcable els quilòmetres de línia elèctrica, els grans transformadors que cal desplegar, o els quilòmetres de nous camins que cal obrir.

Un altre element que voldríem posar, també, damunt de la taula, avui –és un altre factor que s'ha barrejat amb tot aquest embolic–; és, precisament, el pessim finançament de la gran majoria d'ajuntaments catalans, sobretot d'aquells que pertanyen al medi més rural, de manera que el que ha passat ha estat que en determinats llocs on es pretenia instal·lar parcs eòlics, s'ha vist oportunitat de negoci i de font d'ingressos en llocs que, tradicionalment, no han tingut mai cap mena d'oportunitat. I, dissortadament, s'ha barrejat la defensa dels valors actuals en el legítim interès d'ajuntaments de pobles petits de comarques, amb nivell de renda baix, amb la defensa de l'energia eòlica, o, millor dit, amb la defensa dels resultats econòmics que la possible instal·lació d'un parc eòlic podria reportar a determinats ajuntaments. Per tant, un veritable embolic. A més a més, és un embolic que, a hores d'ara, és de difícil solució, si algú no hi posa remei.

Es desprèn, doncs, del que hem dit fins ara i de l'actuació del Govern de la Generalitat fins al moment, per nosaltres, tres greuges importants. Primer: no haver potenciat fins ara l'energia eòlica amb plans seriosos i racionals d'implantació –anem molt endarrerits en aquesta qüestió. És evident que la instal·lació d'aquesta energia ha de respondre a la iniciativa empresarial privada, però també ho és que, només a partir de l'impuls públic i de l'ordenació per part del sector públic, això serà possible. Torno a l'Informe i en remarco especialment aquest paràgraf; diu l'Informe: «A la llum tan sols de les sol·licituds que a data d'avui s'han presentat al Departament de Medi Ambient, la potencia eòlica situada a la zona compatible ja ultrapassa els 700 megawatts, i, a la zona condicionada, els 500».

És clar que, en aquest mapa d'implantació, els objectius previstos en el Pla director de parcs eòlics 1997-2010 poden assolir-se sobrerament i, fins i tot, superar-se. Això, sense comptar amb els projectes més recents que s'estan tramitant al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme i els que, presumiblement, sorgiran a la zona compatible. El Govern de la Generalitat s'hauria de comprometre, doncs, a prioritzar i facilitar la implantació ràpida d'aquests 700 a la zona compatible i començar a iniciar les evolucions d'impacte ambiental. Aquest, penso que és un aspecte clau de l'informe esmentat, informe que, d'altra banda, en aquesta línia comparteixen d'altres organismes, institucions científiques i ambientalistes i que, en tot cas, posa molts dubtes sobre com haurà de ser aquest decret que ens han de presentar, espero que ben aviat.

Segona qüestió: la pèssima política que s'ha fet a l'hora de declarar determinades zones del nostre territori com a parcs naturals i zones d'especial interès natural. Zones que necessiten una especial protecció i, per tant, necessiten, també, una dotació pressupostària adequada. Cal dir que els pressupostos de tots aquests anys han estat absolutament mínims, sota mínims, pel que fa referència a la gestió dels parcs naturals. Jo voldria recordar que, l'any 96, el Grup Parlamentari d'Esquerra presentava una moció en aquesta cambra per la qual es votava favorablement la declaració de parc natural per a les muntanyes de Prades –la tinc aquí. Avui, les muntanyes de Prades encara no són parc natural –del 96 al 2000; ben aviat, 2001.

Tercera qüestió –tercer greuge que es desprèn de tota aquesta qüestió: la poca atenció als municipis petits fa que aquests s'hagin d'espavilar i, moltes vegades, aferrar-se a allò que poden. Sincerament, crec que els menys culpables en tota aquesta qüestió són els ajuntaments, que fan, en moltes ocasions, molt més del que poden. Però és lamentable que aquí l'Administració catalana no hagi actuat amb més visió estratègica de la jugada. Cal iniciar una política de compensacions a ajuntaments afectats per zona d'exclusió. Permeti'm citar, també, una altra vegada, la solució que plantejava l'informe redactat per diversos tècnics del Departament –també de diversos departaments de la Generalitat–: «Una estratègia més justa i correcta», deia l'Informe, «seria la de gravar amb un impost finalista el kilowatt no verd, aquell menys net i menys renovable, i revertir aquests diners als municipis afectats pel PEIN o altres

mesures de producció del patrimoni natural per a actuacions de desenvolupament sostenible».

És evident que aquesta mesura és doblement interessant. En primer lloc, perquè alleugereix el dèficit de possibilitats de desenvolupament d'aquelles zones d'interès natural i, d'altra banda, perquè empeny les empreses productores d'energia a invertir en fonts de producció més netes i renovables –evidentment, entre elles, l'eòlica. És important, també, tenir present els béns culturals. El patrimoni cultural, com el patrimoni natural, són valors propis del país que de cap manera es poden malmetre. Als valors ecològics i geològics de determinades zones, se'ls ha d'afegir valors paisatgístics, històrics, culturals, arqueològics i emocionals. Hi ha zones on hi ha presentats projectes de parcs eòlics que, de fet, haurien de convertir-se en veritables museus a l'aire lliure. Són la història viva, encara, d'aquesta país.

El procediment en tota aquesta qüestió ha estat especialment nefast. En no haver-hi directrius, s'ha començat a especular: a hores d'ara, s'han pagat, ja, veritables fortunes per terrenys que, segurament, tenen un gran valor natural o cultural, però que de cap manera el tenien econòmic o urbanístic. I, quan s'ha començat l'especulació, això ja no ho para ningú. Els rumors, les acusacions són cada cop més el que determina les dinàmiques de relació entre persones, entre administracions i administrats, i, finalment, entre pobles i territoris. Vet aquí que fem cap a la darrera part del conflicte: les empreses inversores, que, al final, seran les que faran negoci, i, en aquest terreny, tampoc s'han fet bé les coses. I la pregunta que es fa avui una gran part de la societat catalana és òbvia: qui fa negoci, avui, a costa de l'energia eòlica i de malbaratar espais d'alt valor natural i cultural del nostre país?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Benach i Pascual

Em limito, doncs, a traslladar aquesta pregunta que es fa la societat catalana, gran part de la societat catalana, avui, en aquesta cambra, a l'honorable conseller. En qualsevol cas, en la part següent tindrem ocasió, si al conseller li sembla bé, de plantejar algunes solucions que, per nosaltres, són absolutament lògiques, coherents i racionals, i que caldria que es comencessin a aplicar ja mateix.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per correspondre, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, el senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, deixin-me que, en primer lloc, faci unes reflexions per centrar i emmarcar quina és l'aposta que, al voltant de les energies renovables, el Govern de Catalunya creu –creiem– que hem de fer en aquesta legislatura.

Vull dir, d'entrada i amb tota claredat, que estem disposats a fer un important pas endavant en el foment de les energies renovables. I aquesta serà una aposta ferma del Govern, perquè volem, en aquesta legislatura, establir les bases per a la implantació al nostre país de diverses fonts d'energies netes. Per moltes raons, però, casualment, ahir, començava a L'Haija, a Holanda, la Conferència dels països signants del conveni de canvi climàtic. Com tots vostès saben, aquesta és un raó de molt pes, una raó molt potent. Creiem, per tant, que cal fer el pas cap a l'energia eòlica perquè aquesta pot fer un paper, pot jugar un paper fonamental en aquest punt. Després –n'estem convençuts– vindran altres energies; fins i tot és necessari que ja hi comencem a treballar de forma paral·lela, i ho estem fent.

Probablement l'energia solar serà el segon repte per a un futur amb més energia neta, però l'aposta per l'energia eòlica cal fer-la des de ja mateix i d'una forma decidida.

Considerem, doncs, que en aquests moments l'energia eòlica és, d'alguna manera, prioritària, perquè ha arribat tant a un grau d'important maduresa tecnològica com de competitivitat, i avui l'energia eòlica és altament viable. Per tant, hem de veure en l'energia eòlica un primer pas molt important cap a la substitució d'unes energies fòssils que a més de ser importades, amb la càrrega de dependència que generen, són energies brutes, contaminants i que creen una dependència que en determinats casos pot ser negativa no només per al medi ambient o la salut de les persones, sinó –com observem– per a la mateixa marxa de l'economia. Encetar, doncs, un procés de substitució per energia neta produïda a partir de recursos naturals propis s'hauria de veure –la veiem, nosaltres– com una decisió si més no assenyalada.

El vent és òbviament un d'aquest recursos que altres països, com Holanda, Alemanya, Dinamarca i molts altres, amb un estàndard ambiental certament elevat, no dubten avui ja d'aprofitar. La cimera de Kyoto, de l'any 97, ja reclamava una aposta decidida per les energies renovables. Doncs bé, l'energia eòlica és una energia que no contribueix al canvi climàtic i tampoc a l'efecte hivernacle, i creiem que amb aquesta aposta Catalunya pot i podrà ser pionera a Espanya, també, i té opcions, i les tindrà, de ser-ho a Europa, amb la reducció del 8% d'emissions de diòxid de carboni, tal com es va comprometre la Unió Europea.

Per això, crec, creiem que el Govern de Catalunya ha d'afavorir aquesta font d'energia; per això volem que l'energia eòlica representi un percentatge significatiu de la producció d'electricitat a Catalunya: situar-nos l'any 2010 en uns 1.000 megawatts de potència instal·lada d'origen eòlic significa fomentar un nombre elevat de parcs eòlics. Quan això sigui possible voldrà dir

que altres projectes avui basats en combustibles fòssils no seran necessaris. I això és bo perquè, com deia abans, ens redueix també una font important de dependència energètica. No volem, no seria desitjable i no voldríem fer el ridícul de recloure l'energia eòlica a un estatus testimonial. L'objectiu d'un 12 o inclús d'un 22% de la factura elèctrica de Catalunya ha de ser un mínim assolible, però evidentment no podem aspirar a aquesta xifra sense buscar els llocs més adequats, els llocs més idonis per plantar els molins de vent; energia neta, energia eòlica vol dir això: molins de vent, aerogeneradors.

Dit això, és evident que hi ha alguns temes que cal tenir en compte, i els tindrem en compte. Per exemple, caldrà establir el marc regulador que permeti que la instal·lació dels parcs eòlics incorpori criteris de compatibilització amb la conservació dels valors naturals. El mapa d'implantació de l'energia eòlica a Catalunya, que presentarem als grups parlamentaris la setmana vinent –la setmana vinent– i que, tal com els explico en la carta que he signat divendres passat i que espero que hagin rebut, es tramitarà com a decret, respondrà a aquesta finalitat; volem que respongui a aquesta finalitat.

Nosaltres, el Govern, el Departament de Medi Ambient, el Departament d'Indústria volem que la instal·lació dels parcs eòlics sigui plenament compatible amb la conservació dels valors naturals. Ja ho he dit en alguna altra ocasió: això, creiem, és tècnicament possible i, a més, exigirem que sigui així. Existeix el coneixement sobre quina és la incidència d'un parc eòlic sobre el territori i sobre la biodiversitat, però existeix també, i sobretot, la resposta tècnica per evitar-ho o per minimitzar-ho.

D'entrada –molt de vostès ja ho coneixen, però ho repeteixo–, el mapa d'implantació de l'energia eòlica a Catalunya delimitarà el territori entre zones amb diferent grau de compatibilitat: compatibilitat plena, allà on són les zones d'implantació recomanada d'energia eòlica; compatibilitat o zones d'implantació condicionada, dependrà dels estudis i de l'evolució d'impacte ambiental, i zones de compatibilitat nul·la i, per tant, excloses d'implantació d'energia eòlica. Cal i caldrà que fem un esforç per fer una escala de prioritats a partir dels problemes reals. En aquest sentit s'ha de dir que el canvi climàtic és una amenaça molt més greu i molt més irreversible per als nostres espais naturals que no pas el que es pugui derivar en algun cas de la implantació d'algun parc eòlic.

El principal problema, doncs, que volem i que hem d'abordar avui és el canvi climàtic. A l'hora de parlar o discutir determinats temes, hauríem de ser suficientment generosos per fer un esforç de priorització. I això és el que volem fer. El principal problema per als nostres espais naturals, ho repeteixo, doncs, no és la possible –que n'hi haurà, condicionada– implantació de parcs eòlics, sinó la realitat profunda i preocupant del canvi climàtic global i sobretot dels seus efectes.

L'objectiu del Departament de Medi Ambient, el darrer objectiu, el més important, és el desenvolupament sostenible de Catalunya. Aquest creiem que ha de ser el nostre objectiu essencial i a partir del qual cal prioritzar

les propostes i les polítiques, i aquest objectiu l'hem de fer compatible amb la conservació dels valors naturals, sempre, però, des d'una concepció moderna, oberta, operativa, progressista d'aquesta conservació i no des d'una concepció que confon a vegades conservació amb el no fer res, és a dir, conservadorisme.

No es pot afirmar amb la facilitat que es fa per part d'alguns grups que un parc edic atempta contra la conservació dels valors naturals, de sortida. És evident que un parc edic té un impacte sobre el medi –qualsevol activitat en té–, el que cal és analitzar-ne la compatibilitat, i hi ha condicions tecnològiques avui que fan viables els parc edics en espais amb valors naturals. És cert que n'hi ha que són més fràgils, i aquests evidentment els exclourem, però no hi ha res que demostrï l'agressió pretesa dels parcs edics a la natura en termes generals, en principi. Sí que és cert, però, que els parc edics poden alterar la contemplació del paisatge, i que hi hagi persones que no els agradi veure'ls a la línia de l'horitzó, però confondre els gustos personals amb un atemptat a la natura creiem que és una certa exageració i un actitud contrària a la sostenibilitat. Cal afirmar-ho sense reserves: molts arguments que avui es fan servir en contra dels parc edics són, en el fons, antiecològics, encara que els pugui defensar gent que es manifesta ecologista.

Els parcs edics i els espais naturals no són, per tant, en principi, i segons els nostres criteris, incompatibles; el que sí que és incompatible és defensar l'energia edica en abstracte i a l'hora de la veritat oposar-se a tots els projectes de parcs edics. Que declarem que un espai és compatible amb la implantació de l'energia edica no vol dir que qualsevol projecte de parc edic s'hi pugui fer. El projecte s'haurà d'analitzar i veure si s'adequa a les condicions pròpies del lloc i s'inclou totes les mesures necessàries per garantir la compatibilitat; és el mateix que passa amb el sòl urbanitzable: que s'hi puguin construir edificis no significa que qualsevol projecte d'edificació es pugui fer automàticament; cal comprovar sempre la seva idoneïtat prèviament.

I vull recordar que un parc natural, per definició, per definició de la llei que els regula, «ha de fer compatible la conservació dels seus valors naturals» –ho cito textualment– «amb l'aprofitament ordenat dels seus recursos». Que ningú no entengui, doncs, que un parc natural és allò que no és. Aquesta és la definició que en va donar, a més, aquesta cambra, el Parlament: «ha de fer compatible la conservació dels valors naturals amb l'aprofitament ordenat dels seus recursos.» En conseqüència, nosaltres creiem que l'aprofitament ordenat del vent és legalment possible en un parc natural sempre que la norma de protecció específica de cada parc no estableixi el contrari. I avui tots els parcs naturals existents, creats i aprovats per llei no permeten i no preveuen l'energia edica en el seu interior.

El mapa d'implantació edica no perjudica el que diran les normes de creació, però, de futur i dels futurs parcs. De totes maneres, partim de la base que si ambientalment pot ser compatible també podria ser-ho normativament. I en aquest punt volem..., i estarem per evitar la demagògia fàcil: que es puguin fer parcs edics en espais naturals i fins i tot, per què no, en parcs naturals no vol dir que es puguin omplir amb parcs fins a la seva

saturació; vol dir simplement que se'n poden fer mentre es conservin els valors naturals protegits i s'estableixin, consegüentment, els mecanismes per vetllar-ho.

Amb això, crec, ja hauria de quedar quina és la posició del Govern i del Departament, i ja ho he dit abans...

El president

Conseller, hauria de...

El conseller de Medi Ambient

Vaig acabant, president.

El president

Gràcies.

El conseller de Medi Ambient

...malgrat les possibilitats de minimitzar l'impacte local, hi haurà zones de Catalunya on no s'hauran d'implantar parcs edics, perquè comprometen i comprometen irreversiblement valors naturals o culturals. Per tant, també vull deixar-ho clar, repetir-ho: hi ha zones de Catalunya on no es podran projectar parcs edics. Destriar de forma definitiva quins són uns i altres és una tasca que caldrà realitzar i que realitzarem des del diàleg.

Nosaltres –ja ho he dit en repetides ocasions– estem plenament oberts a aquest diàleg; ho volem demostrar, ho estem demostrant. Durant els darrers mesos s'han mantingut contactes amb ajuntaments, consells comarcals, empreses promotores, grups socials interessats, grups polítics, per presentar-los els criteris, que són els vam comentar el mes de febrer o març i que mantindrem. Un cop escoltades les opinions, molt d'aquests criteris s'han aplicat sobre les condicions del territori i estaran presents al mapa d'implantació que se sotmetrà –se sotmetrà– a informació pública. El consens, per tant, serà per a nosaltres un objectiu prioritari.

Aquest és el que jo crec que emmarca la nostra actuació, i atès que se m'ha acabat el temps, senyor president, senyor diputat, em reservo la resposta a qüestions concretes que vostè m'ha plantejat per al segon torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Benach, té vostè la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Llàstima, perquè hauria estat bé poder contrastar algunes de les seves respostes, però suposo que, com que no té la certesa absoluta ni la seguretat que aquestes respostes siguin prou clares, no tindrem ocasió de continuar el debat. I és una veritable llàstima perquè, en definitiva, la seva intervenció ha estat una veritable provocació, conseller; és a dir, aquí no està parlant amb un grup ecologista, aquí està

parlant amb un grup parlamentari, que és molt diferent. Els grups ecologistes tenen la seva actuació, que cadascú sabrà què hi fa i què hi deixa de fer, però els grups parlamentaris en tenen tota una altra, i vostè no ha tingut ni el respecte ni la consideració deguda a un grup parlamentari amb alguna de les frases que ha dit.

Per tant, permeti'm, honorable conseller, que a part de reiterar-li les qüestions que li he plantejat i que vostè d'alguna manera, doncs, ha volgut esquivar, li reboti algunes de les coses que ha dit, no? Vostè diu: «els llocs més adequats», i els llocs més adequats qui els determina? Els determinen criteris científics que no només contemplen valors naturals sinó també valors paisatgístics, culturals, i quan parlem de natura no només parlem d'arbres o de paisatge, també parlem de fauna, cosa que vostè ha obviat suposo que conscientment? Parlem de tot això o parlem de qui és propietari del terreny? No ho sé; la pregunta és la que està al carrer en aquests moments.

Vostè parlava del que ens va explicar el mes de febrer: espais naturals amb consciència plena, condicionada o nul·la. La nul·la són els parcs naturals, en definitiva, els parcs naturals que en aquests moments, doncs..., hi ha un munt d'espais que tenen demanats parcs èdics que haurien de ser parcs naturals i no en són, i no en són encara. Quan ho seran? Quan tinguin la instal·lació èdica feta o després? Aquí hi ha un altre dubte que no han aclarit mai, vostès.

Les condicions que plantejaven almenys a la reunió que vam tenir el mes de febrer. És clar; concretament vostè parlava de..., si vostè parlava de demagògia..., i un dels quadres que ens va passar deia: «Com protegir? Solució fàcil: espai amb algun valor a protegir igual a espai sense energia èdica.» Home, francament, si això no és demagògia, doncs déu n'hi do!

I vostè ha parlat del canvi climàtic global. Deixi'm plantejar-li una altra cosa. Ha parlat d'uns objectius a nivell de l'energia èdica d'aconseguir energia elèctrica a partir de l'energia èdica, però quan vostès parlen d'aconseguir aquests objectius no estan parlant ni estan plantejant què és el que anirà baixant. És a dir, escolti, energia nuclear; en aquests moments, canvi climàtic global: energia nuclear, d'entrada. Què s'està fent perquè l'energia nuclear cada vegada tingui menys pes? Evidentment que no és competència del seu Govern, desgraciadament, però el que és obvi és que aquí hi ha una actuació molt gran a fer i aquí no s'està fent. Altres fonts d'energia també contaminants: què s'està fent?

És a dir, quines seran les prioritats quan comenci l'energia èdica a abocar energia elèctrica a la xarxa? Doncs, això també és un dubte que sempre ens queda al damunt de la taula, perquè en els plans que s'ha presentat fins ara mai s'ha esmentat quina seria aquesta condició.

Per tant, aquesta interpellació, que tenia bàsicament l'interès de conèixer per on anirien els trets..., perquè en definitiva nosaltres també vam fer un cert pacte en un cert moment de no portar cap tema d'aquests aquí al Parlament, perquè creïem, doncs, que s'havia d'intentar treballar a partir del consens. Al final, aquest pacte, evidentment, els Grups Parlamentaris, doncs, no l'han

mantingut, entre altres coses perquè jo entenc que el primer que no l'ha mantingut és el mateix Govern, perquè en definitiva totes aquelles promeses que determinats diputats, que estan seguts avui aquí, van fer davant de determinats ajuntaments, de determinades plataformes, de determinades persones, prèvies a les eleccions, això sí, doncs, avui d'aquestes promeses que es van fer en el seu moment no se'n recorda absolutament ningú. I el que sí que ha passat és que per la via dels fets consumats es va donant per fet tot un seguit de coses.

Algunes de les frases que avui vostè ha dit aquí, senyor conseller, són: l'anunci definitiu que «això ja està cuit», que «no hi ha res a fer» i que, en definitiva, instal·laran parcs èdics en espais d'interès natural, instal·laran parcs èdics on els hi vagi bé; la qual cosa, francament, em decep profundament, entre altres coses perquè no es pot fer el discurs de la Conferència de països signants de canvi climàtic, ni de la cimera de Kyoto, quan el que s'està fent és una política mediambiental absolutament insostenible.

És cert que l'energia èdica és prioritària i viable, és cert que hi ha països com Holanda, Dinamarca, Alemanya que han fet veritables avenços en aquest terreny, però també és cert que aquests països, en aquesta mateixa política, no s'han carregat ni un sol espai natural, ni un de sol. Amb el plantejament que vostès fan, estan malmetent una part molt important del que és el nostre patrimoni natural, que també és país, honorable conseller, que també és país i sembla que a vegades vostè ho oblidia.

I la sensació que jo tinc, avui i aquí, la resumiria amb una frase del poeta Miquel Martí i Pol, honorable conseller: «Si parlo de la mort és perquè em moro».

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En torn de rèplica, senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores, senyors diputats, senyor diputat, lamento que en les meves referències a entitats o moviments ecologistes vostè s'hagi sentit alludit. No era precisament la meua destinació les referències que he fet a determinats plantejaments d'algunes –algunes–, sortosament, algunes entitats. No ho era. També li haig de reconèixer que potser jo, inconscientment, estava condicionat, atenent que, casualment, l'endemà que vàrem tenir la reunió d'informació amb els grups parlamentaris, casualment, literalment l'ordre del dia de la reunió i les meves paraules exactes estaven en mans d'una entitat ecologista absolutament contrària i oposada a qualsevol plantejament èdic. He dit que «segurament jo era el que estava condicionat», i potser això s'ha deixat traslluir en les meves paraules, però que quedi clar que les meves referències a les entitats ecologistes, alguns plantejaments ecologistes, no anaven referides ni a vostè ni al seu Grup Parlamentari.

El que sí que vull manifestar i reafirmar és: En primer lloc –perquè vostè ha fet algunes presumpcions o alguns interrogants que jo li vull desvetllar–, els criteris exposats en la reunió que vàrem mantenir fa uns mesos

són els criteris que han guiat i que estan guiant la proposta que, avui, si no hagués estat –i ho dic sincerament– per aquesta interpellació amb caràcter d'urgència que se'ns va presentar –vàrem creure el conseller d'Indústria i jo mateix que era millor posposar-ho una setmana, per no convocar els grups parlamentaris el mateix dia que hi havia una interpellació urgent–, ens ha fet posposar una setmana la presentació d'aquests criteris.

Per tant, mantenim els criteris, els exposarem la setmana vinent. Els exposarem de nou, a vostès, als grups parlamentaris, ho sotmetrem a informació pública, demanarem les aportacions, les alegacions, les observacions, de totes les entitats, de tots els ciutadans, de totes les empreses, de tots els ajuntaments, de tots els consells comarcals, per acabar de configurar el document que definitivament volem acabar aprovant com el mapa d'implantació eòlica; document, a més, que creiem que hauria de ser també tramitat –i així ho proposarem al Govern– com un pla territorial sectorial.

En els parcs naturals existents, a la mateixa Llei de creació d'aquests parcs no es contempla, no es preveu, no es permet, no es permetrà, la implantació de l'energia eòlica. Però òbviament cada parc tindrà el seu tràmit i la seva tramitació legislativa, i això, ho anirà determinant aquesta mateixa cambra amb els estudis pertinents, per veure si en els futurs parcs naturals, que –ho torno a repetir– tenen com a última determinació fer compatible aquest aprofitament dels recursos naturals amb la conservació dels seus valors naturals, es pot preveure o no.

Vostè ha parlat que no tenim nous parcs naturals. La veritat és que, dels quatre que ja tenim en projecte, hem presentat el Parc Natural dels Ports, Ports de Tortosa-Beseit i, si tot va bé, després a primers d'any, el 2001, presentarem els projectes de Prades, de Montsant i, al llarg del 2001-2002, el projecte de l'alt Pirineu, complint amb un compromís que era crear dins d'aquesta legislatura, com a mínim, quatre nous parcs naturals a Catalunya.

Vostè m'ha fet alguna pregunta que té algun interrogant o algun dubte de com vetllarem els valors naturals, culturals, paisatgístics, arquitectònics. El mapa eòlic contindrà una zonificació territorial, un decret de tramitació i una base de dades de vulnerabilitat eòlica que caldrà complir escrupolosament en tot projecte de parc eòlic.

Aquesta base de dades contindrà dos tipus o dues menses de bases de dades. Les de valors naturals i culturals, objecte de protecció prioritària en la implantació d'infraestructures d'aprofitament d'energia eòlica, que són: jaciments arqueològics i paleontològics d'especial rellevància; conjunts amb pintures rupestres de Catalunya; sepulcres megalítics a determinades comarques; béns culturals d'interès nacional en les categories de monuments històrics, conjunts històrics, jardins històrics i llocs històrics de Catalunya; boscos inclosos al catàleg de forest pública, d'utilitat pública; connexions biològiques, ocells i aus amenaçades, altres vertebrats amenaçats, rutes migratòries; punts d'interès geològic.

I, també, les bases de delimitació de les diferents figures de protecció del territori per raó dels seus valors naturals: el Pla d'Espais d'Interès Natural, el PEIN; els espais naturals de protecció especial: parcs nacionals, paratges naturals d'interès nacional, parcs naturals, reserves naturals i altres espais assimilables; espais proposats pel Govern de Catalunya a la Comissió Europea com a Xarxa Natura 2000; hàbitats d'interès comunitari, que amb l'avaluació realitzada per la Comissió Europea de la proposta catalana d'espais per a la Xarxa Natura 2000, s'incorporin amb posterioritat; reserves nacionals de caça; zones d'especial protecció per les aus, la ZEPA; zones humides d'interès internacional. Tota aquesta base de dades, de disset factors o variables a tenir en compte, estaran regulades i obligatòriament contemplades en cadascun dels projectes que es presentin.

Finalment dir que no creiem que s'hagi ni de menysprear ni de desconsiderar que algunes propostes o possibilitats de finançament de determinades comunitats locals, puguin provenir també de l'aprofitament del seus valors i recursos naturals, com així ho intentarem fer amb alguns projectes d'espais naturals a protegir. Creiem que la conservació no ha de ser sinònim de no-aprofitament i de no-generació d'oportunitats, de riquesa i de dinamització, i els parcs eòlics poden donar compliment també a aquest plantejament.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Medi Ambient

Vaig acabant. I és veritat, hi ha molts projectes presentats i n'hi hauran més; viables, bastants menys. I en qualsevol dels casos a les zones excloses no n'hi hauran, a les condicionades s'avaluarà l'impacte ambiental i a les zones lliures es tramitarà amb l'autorització ambiental, i la llicència energètica, amb la llicència municipal corresponent.

Crec, doncs, que contemplant també un cànon de compensació per aquells municipis que la preservació dels seus valors faci incompatible la implantació de parcs eòlics en el seu municipi, avançarem també amb mesures complementàries i compensatòries. Avui, ningú fa negoci malbaratant el patrimoni natural amb l'energia eòlica, i esperem que amb aquest mapa eòlic, que ben aviat els hi presentarem –la setmana vinent–, ningú en el futur farà negoci malbaratant els valors naturals de Catalunya.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 3/1991, del 18 de març, de formació d'adults (tram. 300-00025/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 3/1991, de 18 de març, de formació d'adults. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya – Verds, i per exposar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, avui ens agradaria poder tenir un debat amb vostè sobre l'aplicació de la Llei 3/1991, de la formació d'adults. En definitiva, què estan fent en els últims temps i, bàsicament també des de que vostè es consellera, sobre aquest tema de l'educació de les persones adultes?

A mi m'agradaria parlar una mica de quin és el que, des del nostre punt de vista, vostès han fet i no han fet i què han fet malament. I sobretot, també, discutir una mica quin és el model que nosaltres voldríem posar sobre la taula, a part d'alguns incompliments que plantejaríem aquí, i a veure algunes preguntes; si vostè ens podria donar resposta concreta sense entrar en grans temes, sinó en coses concretes.

Miri, quant a la relació dels temes, a partir de l'aprovació de la Llei l'abril del 94, es va promulgar el Decret de creació de centres de formació d'adults, en què s'establia un termini de cinc anys per adequar les escoles d'educació de persones adultes de Catalunya. Del 94 al 99 són, en total, doncs, només se n'han construït em sembla que són trenta-sis o trenta-vuit centres creats, només en aquest terme, en aquest període. I aquest seria, potser, ja, un dels primers incompliments per tal de fer tota la planificació dels centres d'educació per a les persones adultes.

Fins ara, nosaltres hem fet una crítica molt clara al Departament de Benestar Social, sobretot quan estava governat pel senyor Comas, que creïem nosaltres i n'estàvem convençuts que s'intentava utilitzar les escoles d'adults com a instrument de penetració partidista als barris perifèrics i a barris amb més mancances, fer-los jugar un paper assistencial que ha desprestigià sovint l'educació de les persones adultes. Fins ara això ha succeït, per ara encara no ha canviat.

Vostè, senyora consellera, té l'oportunitat de fer-ho, i posar una mica de claredat a tota aquesta situació que nosaltres creïem que era excessivament opaca i, sobretot, partidista. Però, en tot cas, això és un fet passat, trist, però que en tot cas encara es manté i que hauríem de trobar-hi la solució.

Des del nostre punt de vista, la Direcció General de Formació d'Adults és ineficaç i exerceix una política més d'aparador que una política concreta, amb grans projectes, amb la seva cobertura publicitària quan els convé, sovint al marge de les escoles. Els posaré un exemple perquè això no sigui una definició gratuïta i puguin pensar que critiquem per criticar: es va crear el Consell Assessor de Formació d'Adults, obert als sin-

dicats, municipis, universitats, associacions vinculades al sector, i aquest organisme està totalment infrautilitzat.

Es convoca un cop o dos a l'any –quan es fa– i sols vol guardar una mica la forma participativa –una mica d'aparador sense que veritablement faci la funció que se li va donar d'assessor, a tot l'entramat de l'educació de les persones adultes, o programes de televisió que han plantejat ara per obtenir el graduat escolar a distància. Per cert, a més, al Canal 33, a un quart de deu del matí –un horari que s'hauria de parlar si és adequat o no és adequat–, sense cap relació amb les escoles, sense tota la qüestió presencial, que evidentment ens sembla que és un element importantíssim.

S'han portat a terme programes d'alfabetització en català utilitzant com a professorat persones voluntàries amb lliurament de títols honorífics al Palau de la Música –algú sabrà per què, i quin és l'objectiu final d'aquesta situació–, i titulacions de graduat escolar i de graduat de secundària, propis de Benestar Social, al marge dels ensenyaments; així podríem portar títols de primera i de segona categoria –ja sé que és una opinió potser nostra, però en tot cas la titulació és la mateixa, en canvi la donen dos departaments i pot semblar que un més important que l'altre.

El mapa de la formació bàsica d'adults continua sent un avantprojecte, fins que no es converteixi en una realitat, malgrat que vostès diuen que l'utilitzen per a la seva planificació –malament, si encara no l'hem aprovat del tot i vostès ho utilitzen com a avantprojecte: aquí hi ha una cosa que no funciona després de dos anys sense publicar-lo de forma definitiva–, o subvencions a entitats privades per a educació compensatòria, etcètera.

Projectes, des del nostre punt de vista, que no obeeixen a un plantejament global i coherent de l'educació de les persones adultes, i per tant, des del nostre punt de vista, perden efectivitat i només s'utilitzen amb benefici polític. Són mesures aïllades i no es relacionen entre si, i aquest és una greu handicap per a aquestes persones i per a aquesta educació.

En definitiva, hi ha una manca, des del nostre punt de vista, de voluntat política de garantir el dret a l'educació al llarg de tota la vida, element clau i essencial des del nostre punt de vista.

Totes aquestes són situacions que nosaltres hem detectat i que es van mantenint. Sap a més a més –ho sabem– que nosaltres estem totalment convençuts que ha d'haver-hi un retorn de les competències de l'àmbit instrumental i bàsic de l'educació de les persones adultes al Departament d'Ensenyament, i, evidentment, reconèixer la seva especificitat.

Però, és clar, ara estem en una situació bastant complicada. Hi ha una resolució del Parlament que s'havia de fer un estudi per veure si això calia o no calia. S'havia de presentar el 8 d'octubre, i la consellera va demanar una ampliació, no sé fins quan; estem a 14 de novembre i l'ampliació continua. Que després de tant de temps i de tants estudis, encara hàgim de demanar ampliacions, senyora consellera, no ens sembla massa seriosa, aquesta situació. Però, en tot cas, cadascú té el

seu ritme, suposo que potser va estar una mica influïda per l'últim Congrés de Convergència Democràtica, que uns van més a poc a poc i els altres més de pressa. El que haurien d'evitar és que no reculéssim, que això seria perillós, no? I tal com està ara, em dóna aquesta sensació.

Però, ahora, també recordi que va aprovar una resolució per a la integració del Cos de Mestres de les Institucions Penitenciàries al Cos de Mestres d'Ensenyament. El compliment de la Resolució és el 3 de novembre. No sabem res, encara. Però, miri, també vàrem aprovar una resolució, la 176/VI, que també deia que els mestres d'adults també s'integrarien a Ensenyament. Una certa contradicció. Què passa? No hi ha resposta? El Govern no diu res? Per un cantó diem que s'ha de fer una comissió d'estudi, però per l'altre aprovem en un dels dies, bé, des del nostre punt de vista, «bons dies» del Partit Popular –per a vostè, segur, «mals dies»–, doncs, que ens vam permetre tirar endavant aquesta Resolució. Però vostès no han dit res.

En què quedem? Si hi ha un mandat del Parlament perquè es passin a Ensenyament, per què no ho porten a terme? I es queden amb l'anterior. En tot cas, això deu ser una qüestió..., potser fins i tots els lletrats hi haurien de dir alguna cosa, però ja hi estem acostumats. Ens sembla que a Portlligat va passar exactament el mateix, no? En tot cas, l'incompliment del Govern d'un mandat, evidentment, del Parlament de Catalunya. Espero que ens pugui donar respostes de totes aquestes qüestions. Potser són massa preguntes, però, en tot cas, sí que voldríem respostes, no només nosaltres i aquest hemicicle, sinó també les persones que estan relacionades amb el sector.

Nosaltres creiem que, de totes totes, ha de passar a Ensenyament, si ens creiem veritablement la funció que ha de tenir l'educació de les persones adultes, perquè es recupera el valor educatiu que s'ha perdut a Benestar Social i, a més a més, permet resoldre tot un seguit de qüestions administratives referents als centres i al professorat, que estan pendants des de fa molts anys. I aquest és un dels elements claus que nosaltres volíem plantejar aquí. Perquè hi ha un deslligament constant entre aquests tres peus, doncs, en què es basa la formació, l'ensenyament de les persones adultes, no?: l'ensenyament instrumental i bàsic; l'ensenyament o la formació ocupacional, lligat a Treball, i la formació sociocultural, lligada a Cultura i una mica també als ajuntaments, no? Això no existeix, aquest lligam no existeix i, evidentment, no podem fer una planificació; tinguin en compte una unitat que representa l'educació de les persones adultes, i això és un element negatiu.

O, fins i tot, quan la Direcció General de Formació d'Adults va endegar la campanya d'alfabetització en català, ho va fer al marge de les escoles, amb personal voluntari, i va justificar aquest fet, des del nostre punt de vista totalment injustificable, limitant la definició de l'ensenyament reglat a aquell ensenyament..., fixi's el que vostès varen dir: limitaven la definició de l'ensenyament reglat a aquell ensenyament que condueix a l'obtenció d'una titulació. Així, els nivells instrumentals queden exclosos i poden ésser impartits, també, per persones alienes al servei de la formació d'adults, i això

és un error, és un error. L'alfabetització també és un element important, i és base per a l'ensenyament instrumental i bàsic de les persones adultes, perquè així poden continuar els seus estudis, si ho creuen convenient.

Per això nosaltres pensem que hi ha d'haver un altre model de l'educació bàsica de les persones adultes, no? Parlem d'educació i no de formació, primera diferència. Nosaltres creiem que és molt més important. Creiem que no n'hi ha prou amb formar, sinó que hem de tenir una visió molt més ampla i hem d'assegurar un model d'educació de persones adultes que sigui públic, igualitari, democràtic, lliure, laic, de qualitat i, sobretot, dinàmicament integrat a la societat, eh? Que no quedi endarrerit, la societat vagi avançant i l'ensenyament aquest, doncs, quedi endarrerit. I sobretot que sigui bàsic. Des de Benestar Social només s'ha cobert un objectiu: més el compensatori que no pas el reglat, el de formació o el d'educació en general. I això creiem que és un element negatiu.

Per això plantejàvem, doncs, aquest nou model, que no es porta a terme des de la Conselleria. Pensem que haurien d'haver-hi objectius més globals, objectius més integradors, que van més enllà d'un ensenyament que compensi mancances, com s'està plantejant des d'aquest moment, sinó que el concepte de «bàsica», des del nostre punt de vista, va lligat a l'educació necessària per a poder integrar-se a la societat actual de forma plena, no només des del punt de vista educatiu personal sinó des del punt de vista professional i des del punt de vista laboral. I aquest, també, entenem que és un element importantíssim.

Alhora de tota la problemàtica de què entenem per «població adulta»: tenen els de setze anys?, no poden entrar fins els divuit anys? Nosaltres creiem que l'escola d'educació de persones adultes ha d'incloure aquella població que té mancances educatives i formatives i ha estat exclosa del sistema educatiu ordinari, ja sigui als setze anys, ja sigui als divuit anys. Si els setze anys és l'edat idònia per entrar al món laboral, ningú que tingui aquesta edat pot ésser exclòs de l'educació per a les persones adultes. I aquest em sembla que també és un element a tenir en compte.

I per això nosaltres... –i acabo ara aquesta primera intervenció–, crec que hi ha d'haver..., s'ha d'interrelacionar els tres àmbits que hi ha a la Llei. Nosaltres plantejem –i ho posarem a la Moció: pensin-s'ho vostès– la creació d'un institut català de l'educació permanent de persones adultes, que faci de relligam, o que relligui totes aquestes accions polítiques que hi ha d'haver-hi dirigides a aquest sector de la població, perquè ara hi ha una descoordinació total. En tot cas, m'haurà de dir que la Comissió Interdepartamental funciona; jo crec que no funciona, no funciona en absolut, i que, evidentment, és una comissió per tenir-la –que ja està bé tenir-la–, i quedem més bé...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo, senyor president. Nosaltres continuarem reivindicant el dret constitucional a l'educació de les persones adultes al llarg de tota la vida. Només, quasi res, per aconseguir una veritable emancipació d'aquestes persones, que amb el model actual és difícil que es pugui aconseguir.

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè senyor diputat. Per respondre'l, té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social, la senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, el model d'educació d'adults que s'aplica des del Departament de Benestar Social es basa en un principi, principi que està recollit a la Llei i que m'agradarà demostrar que portem a terme. I el principi és el següent: la millor manera de promoure i garantir el dret a la igualtat és per mitjà de la formació permanent, entesa com el procés educatiu que ha d'acompanyar la persona al llarg de tota la vida. I és per això que nosaltres definim la formació d'adults com el conjunt d'activitats de tota mena, educatives, culturals, cíviques, socials, formatives, que tendeixen al perfeccionament de la persona. La Llei preveu tres àmbits –i el diputat s'hi ha referit diverses vegades–: l'àmbit de la formació instrumental i la formació bàsica, l'àmbit de la formació per al món laboral i l'àmbit de la formació per al lleure i la cultura. A mi m'agradaria –i espero poder-ho fer– convèncer el senyor diputat que aquests tres àmbits estan interrelacionats, i que es porten a terme de manera coordinada, i procuraré fer-ho a partir de la mateixa Llei.

La Llei estableix uns objectius, a l'article 2, doncs, a través del compliment dels diferents objectius, que és com s'han d'avaluar els temes i les lleis; procuraré demostrar-li aquesta relació entre els tres àmbits. La Llei es proposa, com un dels primers objectius, eliminar progressivament l'analfabetisme. I és evident, només faltaria que no ho haguéssim fet, oi? Però és evident que hi ha hagut una gran atenció a aquest col·lectiu, i la gran reducció de persones analfabetes. La Llei proposa, també, procurar que tots els ciutadans adults tinguin la possibilitat d'assolir la formació bàsica, aquesta formació que es considera bàsica per poder inserir-se en la societat. Dels 143.125 alumnes matriculats en total al sistema, 81.152 estan fent aquesta formació. Pensem que aquesta proporció demostra que s'està assolint la formació bàsica d'acord amb les exigències de la societat. També la Llei preveu que es doni garanties que es donarà a conèixer la realitat nacional en tots els seus aspectes, i m'agradaria que el senyor diputat pogués veure amb deteniment les àrees curriculars que hi ha previstes per impartir a cada curs, i veure com a través

de l'educació en Ciències Socials i Educació Cívica s'incorporen els objectius i els continguts relatius a aquest objectiu.

Però també hi ha un altre objectiu –i en aquest m'agradarà detenir-me una miqueta més– que està molt lligat a la formació reglada, però també a la formació per al món laboral, que aquest seria el segon nivell, el segon àmbit que la Llei marca. Afavorir l'accés a l'educació reglada, obligatòria i no obligatòria, en les seves diverses modalitats i amb la metodologia adequada és un dels objectius. Amb l'aplicació de la LOGSE, ha aparegut una nova realitat. Diferents persones que no han acabat el graduat d'escolarització tenen interès a preparar-se per poder exercir una professió amb una certa preparació. I enguany hem tingut 1.700 persones matriculades als cursos formatius que permeten accedir al cicles formatius de grau mitjà. L'alt percentatge d'alumnes que han aprovat aquests cursos és la millor garantia per veure com està vinculada la formació bàsica a la formació per al món laboral.

Però, a més a més, també hem fet una oferta, en aquesta cas més discreta, de la formació prèvia que es necessita per superar la prova que permet accedir als cicles formatius de grau superior; en aquest cas, han estat més de 400. I encara estan vives les proves de maduresa que permeten accedir als antics ensenyaments de formació professional; en aquest cas, n'hem tingut matriculats 888. En aquests tres casos, queda clar que la formació que s'imparteix també garanteix aquest segon àmbit, que el diputat venia a dir que quedava deslligat, que era la formació per la món laboral, entenent com a aprenentatge inicial per poder-se incorporar amb garanties al món del treball.

Però encara hi ha un altre element que explica més aquesta visió que supera la mera alfabetització, el mer document instrumental, que és la preparació per accedir a la universitat: els cursos d'accés per a majors de vint-i-cinc anys. Més de 1.000 persones s'han preparat a les aules i als centres d'adults per accedir a la universitat a través de la formació. Però, lògicament, i també ens ho manava la Llei en un dels seus articles, havíem de diversificar les metodologies per poder garantir que la vida laboral i la vida de formació acadèmica de les persones pogués ésser compatible. I és aquí, i és amb aquesta intenció que va néixer el «Graduï's, ara pot»; el «Graduï's, ara pot», que permet, a través de mecanismes a distància, poder seguir aquests ensenyaments. Més de 38.000 persones han seguit aquests estudis. I en darrer terme, també m'agradaria citar els centres d'autoformació, aquells que permeten seguir els diferents estudis al ritme personal. Amb aquestes diverses pinzellades, breus, però que jo crec prou explicatives, es demostra com la formació per preparar a la inserció de l'àmbit laboral està absolutament present en el model d'atenció a les persones amb necessitats formatives que estem aplicant.

També hi ha un altra qüestió, i que la Llei ho deixa clar, i que vostè també hi feia referència ara, al final: la societat canvia, la societat és dinàmica i cal que la formació permanent s'hi adapti. Quan la Llei ens obliga i ens marca el fet que hem de possibilitar el dret que té tota persona a l'actualització dels seus coneixements,

d'acord amb les seves exigències laborals, socials i culturals, preferentment els sectors socials amb més mancances, ens està demanant un acció prioritària en aquelles capes més febles. I aquí és bo que recordem que més de 8.400 estudiants procedeixen de la renda mínima d'inscripció: uns es preparen per a la formació, 26%; un 46% per al domini instrumental, i un 26% per al graduat escolar. Però jo també aquí, senyor diputat, voldria incloure-hi aquest nombre cada dia més creixent de persones que tenen unes greus mancances formatives i que necessiten inserir-se socialment i cultural al nostre país, que són les persones que han vingut de fora, els nous veïns, la nova immigració.

L'any passat, en una pregunta oral aquí al Parlament, vaig parlar que prop de cinc mil persones estaven matriculades als centres i les aules d'adults. En aquests moments superen, en iniciar-se el curs, els vuit mil, amb una procedència semblant a la que vaig comunicar: el Magrib, subsaharians, l'Àsia, etcètera. És també, doncs, una demostració de com la formació que s'està impartint dona resposta a les diferents necessitats.

Una altra qüestió que també marca la Llei, i que jo vull anar relacionant per anar demostrant com els tres àmbits que vostè marcava com a separats i deslligats jo penso que estan coordinats, és el foment dels hàbits de responsabilitat cívica i participació social. El fet que s'ensenyi a les escoles d'adults l'educació per a la igualtat, l'educació per al consumidor, l'educació per a la convivència multicultural, entre altres, ens ha portat a una millora del coneixement dels drets personals, dels drets, moltes vegades, de persones que els desconeixien. Però també –i també s'ha comentat– un dels reptes que té avui dia plantejada la formació permanent és afavorir hàbits i activitats que permetin de viure el temps del lleure de manera creativa, i aquí arribem al tercer àmbit que la Llei preveu a l'article 1: l'àmbit de la formació per al lleure i la cultura. Aquí m'agradaria fer-hi un esment especial, un esment que es coordina bàsicament a través d'Afopa, que és una gran entitat, i dels vicerektorats d'extensió universitària de les diferents universitats públiques i privades de Catalunya.

Tenim més de dotze mil cinc-cents participants a les aules de formació permanent per a la gent gran. Aquest és un gran col·lectiu que també hi està present, per poder complir el que preveia la Llei de formació d'adults i que forma part d'aquestes anelles en què, evidentment, t'insereixes en un àmbit o en un altre; depèn del nivell de preparació que hagi tingut.

I encara, en darrer terme, tindríem el que preveia..., que era facilitar la integració plena dels ciutadans a Europa, i aquí li podria explicar campanyes per donar coneixement de l'euro a la gent gran, etcètera, que s'han portat a terme.

Vostè també m'ha parlat, lògicament –a part del lligam d'aquests tres àmbits, que jo espero haver-li aclarit–, d'algunes qüestions vinculades a l'adscripció d'aquests ensenyaments que amb molt de gust, veient que el temps ara se m'acaba, en la rèplica li explicaré.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyor diputat, en torn de rèplica...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora consellera, no em respon les preguntes que jo li he fet. Potser n'hi he fet massa de seguides, però jo crec que les hauria de respondre una per una, sobretot quant a allò que interessa molt més al sector, com és: com estan els informes i els estudis que estan fent vostès sobre la necessitat de l'adscripció de l'educació de les persones adultes a ensenyament o benestar social?; no n'ha dit res. Què passa amb aquestes dues resolucions contradictòries? Una diu: «Fem un estudi», i l'altra: «No, que s'integrin ja immediatament al Departament d'Ensenyament.» Què passa amb el professorat d'institucions penitenciàries que ha de passar a Ensenyament?, encara que no és una competència exclusivament seva, evidentment; és de Justícia i Ensenyament, però en tot cas, que formava part també de les persones adultes; les persones sense llibertat, doncs, evidentment, formen part d'aquestes persones adultes també.

Però vostè ha fet també una descripció del que existeix en aquest moment, la quantitat d'estudiants, la quantitat de cursos, però encara no he vist enlloc, senyora consellera, quina és la coordinació en tots aquests... Sí que la Llei diu que existeixen aquests tres blocs, aquestes tres columnes vertebrals de l'educació i la formació d'adults, però que, evidentment, no hi ha..., qui coordina tot això? Aquests que fa Treball, els que fa Cultura, els que fa Benestar Social, alguns que fins i tot vénen també d'Ensenyament..., quina és la coordinació? «Graduï's, ara pot», del Consell Comarcal, amb els cartells, importantíssims, aquells que han posat vostès. Autoformació: hi ha ensenyament presencial en l'autoformació? No? Qui ho controla, això? Ningú –ningú. Si no hi ha ensenyament presencial tutoritzat per les escoles d'adults –les escoles o les aules o el que vostès vulguin–, doncs, evidentment, això no pot funcionar. Qui dona la formació a les persones immigrades? Tot és gent titulada? Tot és gent titulada. Entitats sense afany de lucre, voluntarisme..., també es té en compte això, alguns també donen aquesta formació, i que, en tot cas, no sé si vostès ho tenen coordinat, si això ja ho fan els ajuntaments pel seu cantó o, en tot cas, aquestes entitats. No, sí que passa això i que es donen situacions d'aquest tipus, no?

I perquè..., una altra pregunta, senyora consellera: el curs 2002-2003, vuitanta-una escoles han de donar el graduat d'ensenyament secundari, aquest era el compromís; ara només ho fan trenta –potser vostè té altres dades; jo, les dades que tinc, trenta, no?, ja que el curs 2000-2001 és l'últim que es dona l'anomenat «graduad escolar». Pensa complir aquest compromís el Govern? O aquells rumors..., no sé si són certs o no, però en tot cas, són rumors que circulen per la Conselleria, i sobretot per la Direcció General, que el Govern diu, o aquesta Direcció, que no hi haurà gent que demanarà el GES, com se'n diu, utilitzant les sigles, aquest graduat d'ensenyament secundari. No sé si serà veritat

això; jo crec que no, jo crec que seria un error. El problema potser està en què no es fa la suficient propaganda i que potser la necessitat del graduat d'ensenyament secundari, i que es dona a les escoles i als centres d'educació per a persones adultes..., es fa a vegades més en la clandestinitat; se'n recorden, l'última campanya, amb aquell rètol petit, que amb prou feines es veia –i vostè potser no se'n recorda, perquè era una altra persona la que dirigia la Conselleria.

Això són temes també que, evidentment, des del sector, voldríem que es portessin a terme. Ha dit vostè del disseny curricular..., ara s'està elaborant, ara estan elaborant, suposo que estan elaborant, almenys des de la Direcció, un disseny curricular molt important des del nostre punt de vista. Jo preguntaria –almenys pel que ens ha arribat fins aquest moment–..., que no s'ha adaptat a la realitat del món adult. Utilitzen un disseny curricular per a la instrumental i bàsic, per a l'ensenyament instrumental i bàsic, com si fos la dels nens i nenes, no?, com si fossin els dissenys curriculars que es donen en les escoles normals, dedicats a aquells que també han de tenir aquesta mateixa titulació, sense tenir en compte que el món adult té una altra realitat, molt relacionada amb el món del treball –al qual s'haurà d'incorporar, o no, o en tot cas sí que hi està relacionat–, amb el món associatiu, etcètera, amb una altra realitat, que no és aquesta, doncs, que se'ns ha plantejat fins aquest moment.

I, sobretot, jo torno a insistir en una cosa: és imprescindible que l'educació de les persones adultes passi a Ensenyament –és imprescindible. Vostès a vegades diuen que això a Europa no passa –ho dic perquè sovint utilitzen l'exemple d'Europa. A Europa no passa perquè la realitat –i en alguns llocs– és totalment diferent. En aquests moments, hi ha al voltant d'un percentatge d'un 40% quasi de població sense graduat escolar al nostre país; això a la resta d'Europa no passa. Si a la resta d'Europa no passa poden dedicar l'educació de les persones adultes a altres activitats, relacionades amb el món del treball, amb el món del lleure, amb el món universitari, perquè no han de fer la funció primordial que ha de fer el Govern, que ha de fer la gestió pública, que es donar aquesta titulació a aquestes persones, perquè puguin continuar la seva emancipació en el món del treball o en el món que ells creguin convenient. Llavors, per això és tan important, doncs, que estigui a Ensenyament i no que estigui a Benestar Social, com podrien tenir vostès la possibilitat o les ganes de voler, fins i tot, fer una desmembració d'algun tipus cap a Benestar Social i l'altra cap a Ensenyament. Tant de bo que no sigui així, no? Alfabetització en català i castellà pot ser a Benestar, el que no condueix a un títol professional, i l'altre.

Ho dic perquè s'han sentit veus i és important que vostè ens les desmenteixi categòricament aquí, en aquesta tribuna, i que, sobretot, ens doni resposta a totes aquelles preguntes que jo li he fet, perquè tenim necessitat de saber molt més del que sabem fins aquest moment.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, procuraré donar resposta al que vostè planteja. Començo pel final. És absolutament imprescindible... Què és el que és absolutament imprescindible? Que hi hagi i es garanteixi la formació d'adults. És absolutament imprescindible que es faci amb les modalitats adequades al destinatari. Estic totalment d'acord que no podem pensar en una prelectura i preescriptura adaptades al pàrvul del primer curs de formació primària per a l'adult que no sap llegir ni escriure.

Aquesta, sí que és una gran veritat, i vostè trobarà molts estudis fets a la Conselleria, amb molts mètodes pensats per a neoelectors, pensats amb aquesta realitat. És absolutament imprescindible que es porti a terme aquesta formació, perquè el Departament de Benestar –i així ho vaig explicar a la compareixença a la Comissió de Política Social– té una dimensió de promoció de la persona, i ha quedat ben clar que l'eina formativa és una garantia per a la formació. I també entenc que és imprescindible que no es desmembri. Aquest temor que diu, de deixar l'instrumental o bàsic aquí i passar la formació per al món laboral allà, i que les de lleure i cultura recaiguin en un altre departament, això, senyor diputat, l'hi puc desmentir categòricament, i tranquil·litzi a qui li ha fet arribar aquest rumor, que, en tot cas, no ha sortit de casa nostra.

El que sí que també li vull deixar clar és..., quan diu: «Bé, aquests tres nivells que vostè ens explica a través del compliment dels objectius, com es coordinen?» Doncs, es coordinen a través del nou model de centre, un nou model de centre que és capaç de alfabetitzar la persona que arriba de fora i li hem d'ensenyar a agafar el llapis, a preparar les persones que volen accedir a la universitat i no tenen la titulació prèvia. És aquest nou concepte de centre, que supera el conjunt sumatori d'aules, que ha de poder garantir que aquests tres objectius –són com tres cadenes de la formació– es portin a terme. Per això el mateix professorat, depèn de l'horari, depèn de la dedicació, pot exercir en una activitat i l'altra. És així que s'optimitzen els recursos, i és així també que es garanteix que les necessitats bàsiques es portin a terme i que també es garanteixi el segon nivell d'accés al món laboral o bé al món del lleure o la cultura.

Vostè diu: «Hi ha un altre nivell de coordinació, que és l'interdepartamental, i no funciona.» Home, em sap greu. La setmana passada –podia haver invitat...– vam fer comissió interdepartamental, van venir tots els directors..., ja sé que no en forma part, eh?, però van venir tots els directors generals que en formen part, per veure com en aquesta legislatura reforçàvem aquesta coordinació interdepartamental, perquè són molts els departaments que, més enllà dels programes del mateix Departament, de la Direcció d'Adults, intervenen en la formació per al món laboral. I és aquesta coordinació que pensem potenciar. I evidentment que els convenis

diversos que hi ha amb ajuntaments i consells comarcals ens han permès fer una bona campanya publicitària; em sembla que no ha vist els cartells d'aquest any i els díptics que, comarca per comarca, donaven a conèixer quins eren els terminis i quina era l'oferta. Aquesta gran difusió ens ha permès, entre altres coses, incrementar molt fortament la matrícula que hem tingut als centres i que li he dit que s'aproximava a les cent cinquanta mil persones.

Jo he començat pel compliment de la Llei amb relació als diversos objectius i els tres àmbits que a vostè el preocupaven perquè crec que és allò que preocupa el conjunt ampli de la població. També ens mereix tot el respecte allò que preocupa els ensenyants, allò que preocupa els professionals. I sàpiga que jo he reunit en diverses sessions els equips directius de totes les escoles d'adults abans d'iniciar el curs i els he explicat quin era el model de Departament i per què creïem que la formació permanent tenia sentit, fos allà on fos, en la dinàmica de promoció de les persones.

I amb aquest contacte directe que he tingut amb els professors i amb els equips directius, cregui'm que molts d'aquests interrogants que vostè planteja crec es van aclarir. Però té raó —té raó. Té raó que està pendent que tramitem un informe, i té raó que ens hem endarrerit, però la setmana que ve arribarà aquest informe, que porta les consideracions del Departament d'Ensenyament i el Departament de Benestar per superar, entre altres coses, aquesta dualitat de títols que vostè deia, que pot semblar que n'hi hagi uns que valguin més que els altres. El títol acadèmic és únic, i això pensem que ho hem de garantir. També en aquest informe presentem les altres conclusions, que es podran estudiar a la Comissió de Cultura, perquè puguin veure quina és la sintonia que hi ha entre el Departament de Benestar i el Departament d'Ensenyament al respecte.

És veritat que es va parlar..., perquè hi havia un real decret que obligava a incorporar els mestres de presons al cos de mestres d'Ensenyament. Però és que els mestres d'adults ja estan incorporats al cos d'Ensenyament. Una altra cosa és que tinguin una altra destinació, perquè el cos d'Ensenyament ja permet accedir a un tipus d'ensenyament o l'altre. Amb tot, aquest és un tema que, certament, està a debat en les comissions, i nosaltres trametrem aquesta setmana vinent l'informe perquè pugui ser valorat al si de la Comissió i tancar aquest cercle que s'ha obert al respecte de les diferents dependències i de les diferents adscripcions als departaments.

En tot cas, ho repeteixo, el que és imprescindible és que el Govern de la Generalitat garanteixi formació, garanteixi una formació que superi la mera alfabetització, per garantir la promoció laboral i personal de tots els ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat, per la seva atenció, i a vostès.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut, especialment pel que fa al control sobre els aliments (tram. 300-00145/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut, especialment pel que fa al control sobre els aliments. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i la defensa la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació sobre prevenció i protecció de la salut amb relació als aliments va ser presentada fa un any i va ser acceptada per la Mesa del Parlament el dia 22 de febrer del 2000; per tant, no és una interpellació d'urgència.

No perquè el tema no sigui candent i el control de la seguretat i qualitat dels aliments que arriben als ciutadans i ciutadanes de Catalunya no sigui una de les preocupacions més grans de qualsevol país. El control de la qualitat dels aliments i, sobretot, el Pla d'Investigació de residus en aliments d'origen animal és una responsabilitat que pertany a salut pública i a la sanitat, honorable conseller. Que, encara que a vegades ho oblidem, és molt més que la feina hospitalària.

Vostè no és només conseller d'hospitals, que l'aguanten, a més, uns molt bons professionals: és també conseller de Sanitat i, per tant, responsable de la salut de la població que, probablement i per sort, en tota la seva vida no anirà a cap hospital; però que, en canvi, té el mateix dret a la salut, a una prevenció i a un control sanitari del que respira, del que menja i del que se li diu a través dels mitjans de comunicació. Per tant, entengui que aquesta interpellació la presento des de la rigurositat d'una oposició responsable que allò que vol és vetllar des de les seves possibilitats per la salut dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, en especial, pel control dels aliments que cada dia menja tota la població, i no farà esment de recents esdeveniments de seguretat alimentària, perquè seran motiu d'una compareixença de vostè, sinó que em centraré, sobretot, en el contingut de dioxines, d'irruptors endocrins, antibiòtics i pesticides dels nostres aliments.

Què són les dioxines? Són un conjunt de substàncies organoclorades que s'acumulen al cos, al greix i que els humans metabolitzen lentament. Per tant, en termes de control sanitaris són unes substàncies que ja la Comunitat Econòmica Europea ha recomanat que s'hauran de controlar a la població, així com totes les substàncies derivades dels bifenilspolicleorats, totes les substàncies que continguin clor. A l'Estat espanyol, no existeixen encara moltes dades sobre això. A Europa, als països del nord i nord-est d'Europa, sí que han vist que, des del començament de segle, el nivell de dioxines a la població anava augmentant, donat que hi havien més papereres industrials, contaminants, herbicides, incineradores de residus sense controlar, indústries de reciclatge de metall... Però que, a poc a poc, aquestes dioxines

xines han anat disminuint de la població europea, encara que l'exposició humana veiem, en aquest moment, que la major font de dioxines és l'alimentació; en particular, la llet i derivats, el peix, la carn, és a dir, tots els aliments que tinguin un alt contingut de lípids.

És per això que és tan important que constituïm estudis a cada territori, ja que, per exemple, el consum de peix contaminat, que és molt gran als països nòrdics perquè hi ha una alta contaminació al mar Bàltic, pot ser diferent d'estudis fets, per exemple, a Tarragona, on els llegums i els musclos han sigut una de les substàncies amb més alts nivells de dioxines. I ara sabem, a més, que el nivell d'exposició, per exemple, a la zona de Tarragona és una de les més altes d'Europa. Quins riscos comporta per a la salut? Les dioxines augmenten el risc de sarcomes de teixits tous, de limfomes, de càncer de pulmó, de mama, de fetge, endometri, de testicle i de suprarenal; i a més, alteren el metabolisme del fetge, alteracions neuropsicològiques, augmenten el grau d'hipotiroidisme, disminueixen el recompte d'espermatozous, produeixen atròfia testicular i disminueixen els nivells de testosterona en el sexe masculí. L'exposició prenatal de pares o mares augmenta la possibilitat de nadons del sexe femení, com es va veure a l'exposició aguda que hi va haver a Itàlia, a Seveso.

Aquí a Catalunya, quins nivells tenim? En aquest moment, l'única constància de nivells de dioxina que tinc és l'estudi realitzat pel Consorci de Mataró, en el qual es va analitzar el nivell de la població comparant-ho també amb la població d'Arenys. Primer, hi havia hagut una constatació que el nivell de dioxines en la població augmentava, però no se sabia si això era perquè estaven a prop d'una planta incineradora o perquè, en general, augmentava el nivell de dioxines de la població de Catalunya. S'ha fet una tercera fase d'investigació a terme del Consorci de Tractament de Residus Sòlids Urbans del Maresme, i els resultats, que han sigut publicats pel doctor González Kogebinas i col·laboradors, han demostrat que el nivell de dioxines de la població catalana està augmentant en aquests últims quatre anys d'un 40 a 45%. I quan es comparen els nivells de dioxines de la població de Mataró amb els de la població d'Arenys de Mar, que no està afectada pel funcionament de la planta incineradora de residus ni per cap altra font coneguda de contaminació industrial ni de dioxines, s'observa que els nivells són molt similars, fins i tot quelcom inferiors al sexe femení de la zona de Mataró.

En aquest cas, per tant, què podem estar pensant? S'ha de tenir present que, com que la majoria de dioxines entra al cos humà a través de l'alimentació, especialment pels greixos d'origen animal –com li he dit abans–, hem de tenir constància de què és el que està passant a la nostra població. Ens consten estudis que existeixen a Tarragona sobre el consum de fruites, verdures i cereals i llegums, que també estan incrementant la ingestió dels picograms de dioxines a la població catalana. Per tant, aquest conjunt d'investigadors, que han fet aquests estudis i valorant el conjunt de les evidències obtingudes, consideren que l'augment de dioxines a la població catalana no està originat pel funcionament de la planta incineradora de Mataró, sinó

que és degut a altres fonts que podrien estar afectant tota la població de Catalunya, possiblement per un problema de contaminació alimentària. Per tant, ells ens recomanen que Salut Pública tingui en compte aquest problema i prengui unes mesures.

Com podem fer la prevenció? De fet, ja n'hem fet una part, d'aquesta prevenció. A l'últim Ple, vam aprovar una llei pionera a Espanya de respecte al Pla de reducció de compostos orgànics persistents i de dioxines. Per tant, l'hem començada a fer a nivell ambiental. Podem posar límits a les indústries, podem fer programes de control, però ara hem d'aconseguir un control més gran, per part de Sanitat, de la nostra població catalana, perquè no solament hi han aquestes denominades dioxines, sinó que hi han substàncies denominades disruptors endocrins que actuen en el cos humà com a estrògens ambientals i que estan relacionats, sobretot, amb insecticides, amb pesticides, amb derivats dels plàstics a l'aigua i al menjar, i amb els hidrocarburs dels cotxes, que també produeixen feminització d'animals inferiors i alteren la funció endocrina dels homes, incrementen la incidència de càncers de mama, de testicle, de pàncrees i augmenten la presència de malalties autoimmunes dintre de la població.

Què passa amb el control de dioxines que Sanitat anunciava que faria al *Butlletí Epidemiològic de Catalunya*, número 10, de l'octubre del 99? Li vam preguntar, senyor conseller, li vam fer una pregunta i vostè ens va dir que encara no ho sabia. Ens agradaria saber-ho. Per d'altra banda, el doctor Salleras, el cap de Salut Pública, va dir que ell sí que ho sabia; a nosaltres ens havien dit que no. A mi, ara, sí que m'agradaria saber quins resultats tenim d'aquestes primeres 70 mostres, i també preguntar-li si li sembla que aquesta serà allò que farà, i quin pla té per controlar aquests nivells. I per últim, un petit esment, també, a què passa amb els nivells dels antibiòtics als animals per consum humà.

L'ús dels antibiòtics en els animals està augmentat la resistència als antibiòtics en els éssers humans; els més freqüents, la salmonella, el campilobàcter i l'*Escherichia coli*. Sabem què està passant a Catalunya? En aquest moment, hi han nombrosos equips d'atenció primària que estan notant –i d'especialistes– que hi ha unes resistències augmentades en els antibiòtics en els hospitals i en la pràctica corrent. Sabem, cada vegada més, que existeix un consum augmentat d'antibiòtics en la pràctica veterinària. També ho vam preguntar i el conseller Grau ens va contestar amb detall que, en aquest moment, substàncies farmacològicament actives identificades eren, en el porcí, les quinolones, sulfamides i antibiòtics; a l'oví, les sulfamides i antibiòtics; i en l'aviram, les quinolones.

Ens agradaria saber moltes coses, senyor conseller. Ens agradaria saber quins són els nivells de dioxines de la població catalana; quines són les causes, al seu parer; quines són les mesures que pensa prendre; quins són els nivells de metalls, pesticides, bisfenols i alteradors endocrins que tenim; com pensen seguir l'última Directiva europea sobre alteradors endocrins, i com pensen aplicar les mesures del Llibre blanc sobre seguretat alimentària; com i amb quina freqüència estan obtenint les mostres; a quins laboratoris les porten; com coordinen

la recollida de les mostres; com es corresponsabilitzen amb les ajuntaments i ens locals, i quin pla d'inversions i quins recursos pensa donar als laboratoris que ja existeixen però que tenen tècniques muntades que no poden posar en pràctica per manca de recursos. Li continuarem preguntant en els cinc minuts restants.

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada, anticronològicament i parlamentàriament, moltes gràcies. Té la paraula l'illustre diputat..., ai, perdó: conseller –perdó– senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Carme Valls, aquest és un tema molt complex i que serà difícil tractar en el temps d'una interpellació parlamentària, i ho és tant per la informació que tenim, per la informació que es coneix, com per la que encara no es coneix. Així també –i vostè ho coneix–, per la manca d'un consens clar entre la comunitat científica sobre aquests temes, que sovint hi ha una falta d'un cert consens. Hi ha hagut moltes preguntes; naturalment, jo no les hi podré contestar totes, però ja tindrem oportunitat de fer-ho.

El que sí voldria deixar clar, en tot cas, és que el Govern està fent un seguiment d'aquest tema en el marc de les actuacions en matèria de seguretat alimentària, pel que fa referència a les dioxines, a la utilització dels antibiòtics i també dels irruptors endocrins. També voldria deixar clar que, avui per avui, part de la nostra actuació, doncs, es troba condicionada per la manca de normativa europea que reguli els límits admissibles, per exemple, de dioxines que poden contenir els aliments. Avui per avui, malgrat que hi ha recomanacions, no hi ha cap normativa nacional ni internacional que estableixi uns límits màxims de dioxines en aliments.

I, també, pel que fa referència, doncs, als irruptors endocrins, ens trobem en una situació semblant. De les 210 dioxines existents, tan sols 17 presenten un grau de toxicitat significatiu i, per tant, són les que presenten un interès més alt, des del punt de vista toxicològic i ambiental. De cara a avaluar la seva toxicitat, s'han establert a nivell internacional els anomenats factors d'equivalència tòxics. L'Organització Mundial de la Salut, per la seva banda, també ha establert els seus propis factors, que són lleugerament més alts per a alguns dels congèneres.

Els efectes sobre la salut observats –vostè ho ha dit– en les persones provenen d'exposicions a dosis molt elevades, per accidents o per motius laborals, és a dir, d'episodis fortuïts i aïllats. Val a dir que els estudis fets fins ara sobre l'exposició als baixos nivells de dioxines de la població general han mostrat una evidència limitada sobre el seu potencial carcinogènic, sent necessaris nous estudis per avaluar el seu veritable risc. Llevat de l'exposició per motius laborals o per accidents, la via primària d'exposició humana a les dioxines és la ingestió dietètica. La quantitat total de dioxines ingeri-

des diàriament per una persona dependrà, doncs, bàsicament, de la seva dieta i del contingut mitjà de dioxines en cada aliment.

El risc d'exposició dels consumidors a les dioxines, a través dels aliments, es calcula –com vostè coneix– mitjançant la ingestió diària admissible, que és la quantitat màxima de dioxines que pot ingerir una persona durant tota la seva vida sense que presenti risc per a la seva salut. L'OMS ha quantificat el risc d'exposició dels consumidors a les dioxines en un valor comprès entre 1 i 4 picograms d'equivalent tòxic per quilo de pes corporal per dia. Dins d'aquests valors, s'hi contempla també l'aportació d'aquells compostos orgànics similars a les dioxines com els PCB coplanars.

Les recomanació de l'OMS per reduir el risc per a la salut derivat de la presència de dioxines van adreçades, en essència, a reduir l'exposició de la població a aquests compostos químics. Per poder disminuir l'exposició, cal lògicament, prèviament, identificar i quantificar les distintes fonts de dioxines i posteriorment, limitar i controlar la seva exposició.

Per tal de garantir, doncs, aquest control, què és el que s'ha fet? Val a dir que la Unió Europea està elaborant un inventari de dioxines amb l'objecte d'obtenir dades sobre la generació d'aquests contaminants als diferents països membres i definir-ne les seves principals fonts. Aquesta informació és clau per establir mesures posteriors encaminades a reduir i controlar els nivells d'emissió de dioxines a l'atmosfera i el seu impacte en el medi. A l'Estat espanyol, la recerca d'aquesta informació, la duu a terme el Ministeri del Medi Ambient en col·laboració amb el Ciemat i amb el CSIC, amb el Consell Superior d'Investigacions Científiques.

A Catalunya, el Departament de Medi Ambient, mitjançant la Direcció General de Qualitat Ambiental, executa les actuacions de vigilància i control de les instal·lacions d'incineració de residus urbans, atès que les incineradores són una de les fonts possibles de contaminació del medi per dioxines, i també fa control d'immissió en setze punts de la geografia catalana, ubicats al voltant de les fonts d'emissió. Les dades més recents d'emissió de dioxines a l'atmosfera en plantes incineradores de residus sòlids ubicades al nostre país i que ja han adoptat mesures de reducció d'aquestes emissions són de l'ordre de 0.003, 0.004 nanograms d'equivalent tòxic per metre cúbic, valors que compleixen, en aquest moment, el límit d'emissió de dioxines de 0.1 nanograms, establert per la Unió Europea. Val a dir que aquest valor de referència de la Unió Europea ha d'entrar en vigor a l'Estat espanyol l'any 2001.

Seguint les recomanacions de l'Organització Mundial de la Salut d'establir sistemes de vigilància de dioxines en els aliments –que és un dels temes de què tractaré especialment–, a nivell de l'Estat espanyol, va iniciar-se durant l'any 1999 –com vostè n'ha fet menció– un programa de control de dioxines en el qual varen recollir-se mostres d'aliments de totes les comunitats autònomes, a fi de conèixer el seu contingut en dioxines.

Els resultats globals d'aquest programa del Ministeri encara no estan disponibles, ja que falten alguns resultats d'altres comunitats autònomes, però, pel que fa a

les mostres de carn de porc i de pollastre recollides a Catalunya, els nivells de dioxines han estat inferiors als límits de 2 i 3 picograms, equivalents tòxics de dioxines per gram de greix, respectivament, proposats en l'esborrany en què actualment està treballant la Unió Europea. Un esborrany de treball del projecte de modificació del reglament comunitari, que fixa els límits màxims de contaminants en els productes alimentaris. El Departament de Sanitat va iniciar, també, per la seva banda i en col·laboració amb el Laboratori d'Espectrometria de Masses i Dioxines de Barcelona, dependent del CSIC, un programa de vigilància, amb la finalitat de disposar d'informació dels nivells de dioxines i PCB en els aliments produïts a Catalunya, que ens han de permetre organitzar els sistemes de control d'aliments de forma adequada i proporcional al risc que representin.

Durant l'any 99, varen recollir-se aquestes seixanta-nou mostres d'aliments de què vostè feia esment: llet, mantega, carn fresca de porcí, pollastre, oli d'oliva i musclos. Les mostres es varen recollir en establiments industrials de tot Catalunya que realitzen activitats d'elaboració o fabricació d'aliments, com a pas següent de la producció primària. L'avaluació dels resultats –que després jo li facilitaré– posa de manifest que la quantitat mitjana de dioxines presents als aliments és comparable a la trobada en d'altres estudis fets a d'altres països europeus, i els nivells trobats es troben per sota de les recomanacions establertes pels estats membres de la Unió Europea, recollits en el document de treball del Comitè veterinari.

Pel que fa a les mostres de llet, que és l'aliment que s'utilitza en alguns països europeus com un indicador de la contaminació ambiental per dioxines, podem afirmar que tots els valors recollits fins ara estan molt per sota del límit proposat per la Unió Europea –aquests límits sobre els quals encara avui no s'ha pres una decisió ferma. Per tant, estariem lluny d'una situació de perill de contaminació ambiental de dioxines.

Referent als aliments amb el contingut més alt, hem proposat en aquest moment, doncs, al Departament d'Agricultura incloure la vigilància d'aquestes substàncies en els controls periòdics que es fan a les zones de producció d'aquests aliments. Enguany, hem continuat aplicant aquestes mesures de vigilància establertes l'any passat, mantenint la presa de mostres d'aquells aliments que van donar un contingut més alt de dioxines, i també es manté la llet amb finalitats d'indicador de contaminació, havent-se inclòs dos aliments nous –en aquest cas, d'origen animal– que no van estudiar-se l'any passat, com és la carn de boví i els ous, a fi de conèixer el seu nivell de contaminació. Els resultats analítics d'aquest any 2000 no estan disponibles, ja que el programa de mostreig i les anàlisis posteriors encara no han finalitzat.

A més a més, amb la finalitat de fer una valoració del risc per a la salut en base a la valor d'ingesta diària admissible i tenint en compte que fins ara sols s'han analitzat aliments individuals produïts a Catalunya i no grups d'aliments de procedència diversa, que són els que es contemplen en els estudis de dieta total, el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha iniciat, amb investigadors de la Universitat Rovira i Virgili i de la

Universitat de Barcelona, de la Facultat de Farmàcia, un estudi, de tres anys de durada, amb la finalitat de conèixer el nivell actual de la contaminació química dels aliments de la dieta comuna dels catalans i catalanes i avaluar el seu risc per a la salut a través de dades d'ingesta diària. Amb aquest estudi, que també investigará la presència d'altres contaminants ambientals que vostè –perdó– ha citat, podrem anticipar-nos a possibles situacions de perill per a la salut.

Els resultats obtinguts es compararan amb les dades d'estudis existents avui a l'Estat espanyol –únicament al País Basc– i a d'altres països de la Unió Europea, i s'estimarà el contingut total de contaminació aportat per la dieta. A partir d'aquests valors d'ingesta diària admissibles, haurem d'avaluar els riscos que pot presentar per a la salut de la població el consum continuat de determinats aliments.

Creiem que, amb aquestes actuacions i d'altres que s'hauran d'anar establint, aconseguirem, realment, dur a terme una política de vigilància de la presència en els aliments i avaluació dels riscos d'aquests compostos mitjançant aquests estudis de dieta total i altres programes de seguiment, que creiem que, en aquest moment, doncs, ens permetran garantir aquest elevat nivell de protecció de la salut de la població de Catalunya. És evident que caldrà mantenir en un aspecte, en qual encara, ara com ara, es van tenint noves dades, una actitud activa de seguiment, d'acord amb l'evolució de la informació i d'acord, també, amb l'evidència científica que es vagi produint. Vostè ha fet referència, també, en la seva presentació, al tema dels antibiòtics –en aquest cas, en la ramaderia.

Val a dir que aquesta és una informació que també ja vàrem facilitar a través del Departament d'Agricultura i que, en aquests moments, doncs, tots els resultats que sobrepassen els límits que estan admesos són, també, traslladats a la fiscalia, és a dir que es fa un seguiment –jo crec– molt acurat sobre aquesta situació. Suposo que, en la rèplica, doncs, tindrà temps d'ampliar algunes de les informacions que ha demanat la senyora diputada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Miri: senyor conseller, jo li demanava, evidentment, quin era el seu capteniment i vostè m'està explicant que pensa fer uns quants estudis –de la qual cosa m'alegro, perquè en necessitem–, però no només estudis, volia jo; li demanava quin era el seu pla de govern, això que vostè en diu «altres», o «programes de seguiment», hauria de ser un pla de govern, a veure com haurem de controlar en el futur els aliments i, sobretot, en el cas concret de l'afectació per dioxines, antibiòtics o disruptors endocrins, i, a més, no és difícil de fer-lo perquè, d'aquests plans de govern, n'hi ha, en aquests moments, fent-se a tots els països europeus i, a més a més, amb assessors

catalans que aquí no tenim en compte i, en canvi, a França o a Alemanya o en altres països europeus els tenen d'assessors de les conselleries de sanitat o ministeris de sanitat d'aquests països.

Per tant, a més d'estudis, hem de fer un pla de govern i hem de saber què farem en aquest cas concret, perquè vostè ja m'ha contestat. Primer, m'ha dit que no hi havia uns nivells mínims determinats i després vostè mateix m'ha dit que sí que són d'1 a 4 picograms per dia i ja li notifico que, en el pròxim Parlament europeu, hi haurà en la ingesta diària tolerable una rebaixa d'aquests picograms. Serà, ara ja, de 2 picograms per dia la xifra tolerable.

D'altra banda, vostè m'ha dit que no hi ha consens. Bé, Déu n'hi do el consens que s'ha aconseguit a nivell europeu quant a la determinació de la normativa i quant a les responsabilitats i a la forma de fer plans de control dels aliments. De la 70 mostres de Catalunya –que m'encantarà que me les passi–, també li vaig preguntar on i quan les van treure perquè, naturalment, no és el mateix treure-la de segons quins establiments industrials –no són representatius de la població, d'allò que menja tota la població catalana. Per tant, no solament què donen de resultats, sinó on i quan les van treure. A més a més, 70 mostres –com vostè pot entendre– tampoc són representatives de la nostra població. Probablement, en necessitaríem unes 700 i, per tant, aquí necessitem planificar i donar recursos perquè es pugui fer aquest seguiment.

En un programa de govern sobre control de dioxines a la població, què hem de mirar? Hem de mirar com s'està exposant la nostra població, vigilar la cadena alimentària, actuant sobre les fonts i reserves de dioxina, que no són només –ni molt menys– ambientals, sinó que estem veient que està impregnant de vegades el terreny, s'han de controlar les pastures, també s'ha d'avaluar l'interès i les condicions per a una vigilància del control de la impregnació de les poblacions i desenvolupar recerques que permetin una millor identificació de les fonts. I és en aquesta línia dels altres programes que ens agradaria treballar en el futur; hem de treballar per una... No només els estudis, els estudis li faran –i ja els estaven fent, a més– moltes persones que estaven a les universitats –i m'alegro que, a més, es coordinin amb vostè–, però, a més a més, hem de saber què farem per controlar-ho en ferm.

Com pensen fer la recollida de mostres d'animals i quins seran els laboratoris de control? Quin és el nivell, per exemple, de mortalitat dels animals? Per exemple, està en condicions de dir-nos què en fem, dels cadàvers dels animals que es moren a les produccions? O sabem segur –i vostè en pot donar la garantia– que no estem utilitzant cadàvers d'animals per als pinsos de l'alimentació d'altres animals? Quin tant per cent de ramaders estan complint, o no, les normatives? Ja sé que això és tasca de coordinació amb Agricultura, però crec que, en aquest cas, Sanitat Pública s'ha de coordinar. Quin tant per cent d'animals..., o quin tant per cent de consum d'antibiòtics estan consumint els nostres grups de ramaders? Com estem complint el programa de vigilància elaborat per la Directiva 97/6 de la Comunitat Eu-

ropea? O quin compliment estem fent del Reial Decret 1749/98, que estableix les mesures de control aplicables a substàncies i als seus residus, als animals vius i als seus productes?

Per tant, en aquest sentit, li demanem un pla de govern, que ens l'expliqui i poder-hi, també –per què no?–, col·laborar per poder controlar, jo crec, un dels dèficits més greus de la Sanitat catalana, que és la Sanitat Pública, que, en aquest moment, és, absolutament, total responsabilitat dels governs. Ja sé que em dirà, potser, que no té prou recursos, però miri: ja que hem de fer prevenció de càncer, en la campanya antitabac, hi podem gastar la meitat i, l'altra meitat, dedicar-la al control de les dioxines. I, per favor, quan una diputada li preguntés coses, contesti-li amb rigor i contesti-li, podríem dir... Aquesta diputada fa la seva feina, com vostè, utilitzant diner públic, i, a aquest diner, li hem de treure el màxim rendiment. Mentre no canviï el Reglament, no tinc més recursos que la queixa, i aquesta li faig visible en aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo li he contestat amb rigor. No li puc contestar totes i cada una de les preguntes perquè hi ha moltes coses que vostè m'ha plantejat sobre les quals no tinc aquí la informació. Però jo ho fet amb el rigor, i amb el rigor de transmetre uns informes tècnics que són els que tinc al meu abast. Perquè –escolti– vostè ha parlat d'estudis i, home, és bo –no ho explicat tot–, però d'aquest estudi de Mataró –que vostè ha destacat–, el que sí que sembla és que les incineradores avui són segures. Per tant, hi ha alguna cosa, doncs... Aquí hi ha hagut un debat sobre les incineradores, bé, doncs, si donem ara categoria a aquest estudi, doncs, ens podem quedar molt tranquils perquè, aquest estudi, al final, el que conclou és això, i el que diu –el que diu l'estudi– és que –escolti–, valorant el conjunt d'evidències obtingudes, l'augment de dioxines en sang no pot atribuir-se a la planta d'incineració de Mataró, sinó a d'altres fonts, probablement, de contaminació alimentària, i demana que es facin més estudis, que és el que estem fent, i aquests estudis els estem fent. És clar que hi ha un pla de govern; no és només una cosa aquí i una cosa allà. Vostè em demanava rigor; no barregeu el que són els riscos d'exposició dels consumidors a les dioxines a través dels aliments, que es calcula mitjançant la ingesta diària admissible, i que és la quantitat màxima de dioxines que pot ingerir una persona durant tota la seva vida, que és el que l'OMS ha quantificat, que s'ha quantificat aquest risc, amb els nivells, amb l'alimentació, que avui no hi ha una normativa sobre això –i vostè ho sap–; no n'hi ha, no hi és, no hi ha una directiva comunitària; per tant, Catalunya tampoc pot prendre aquesta decisió d'establir una normativa i uns nivells.

Per tant, no barregem dues coses; si després l'OMS decideix, amb una sèrie d'estudis, que ha de disminuir aquest risc, doncs, evidentment, haurem d'adaptar, nosaltres, la normativa existent i els diferents controls, però en tot cas vostè em demanava rigor, doncs no barregeu dues coses en aquest sentit.

Miri, seguint les recomanacions de la Comissió Europea, dintre del que és un programa de govern, lògicament, s'ha inclòs també la determinació de PCB en el Pla d'investigació de residus en aliments d'origen animal a Catalunya previst per a aquest any, per a l'any 2000. Aquest Pla es coordina des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el Departament de Sanitat i contribueix a lluitar contra l'ús fraudulent o negligent de fàrmacs d'ús veterinari –que vostè s'hi ha referit– i també de substàncies d'origen ambiental que poden suposar un risc per a la salut del consumidor.

Continuarem també amb el programa de vigilància de dioxines en els aliments produïts a Catalunya, incrementant, lògicament, el nombre de mostres. Això, ho he explicat i tindran informació suficient en el moment –la que hi hagi–, en el moment que la tinguem. He comentat també aquest estudi amb la Universitat de Barcelona i amb la Universitat Rovira i Virgili, que això ens permetrà conèixer el nivell actual de contaminació química i no només de les dioxines dels aliments de la dieta dels catalans, no únicament dels productes que es produeixen a Catalunya, sinó també dels que vénen de fora, i per tant, avaluar el seu risc per a la salut a través de dades d'ingesta diària. Per tant, tindrem molta més informació que ens permetrà prendre una sèrie d'actuacions.

Dins d'aquest pla de govern que vostè demana, doncs, per exemple, la Junta de Residus del Departament de Medi Ambient, de cara a garantir la salut de la població, aplica un protocol per a la gestió a Catalunya dels olis de fregir usats en l'alimentació animal, que estableix les bones pràctiques que han de seguir els fabricants de pinsos compostos que vulguin usar olis de fregir en la seves formulacions.

El protocol, que és programa de govern, posa l'accent en l'optimització de la traçabilitat documental, la qualitat i la seguretat pel que fa al contingut de substàncies indesitjables com els PCB. I aquest control contempla que s'han de buscar alternatives a l'ús d'aquests olis com a ingredients dels pinsos per a animals; és a dir, es tracta de tot un seguit d'actuacions amb la finalitat de minimitzar la contaminació ambiental de dioxines –amb tot el que s'ha aplicat en el control de les incineradores–, de vigilància de la seva presència en els aliments i d'avaluació del risc per a la salut, mitjançant aquests estudis de dieta total i d'altres programes de seguiment de tòxics ambientals que s'apliquen a Catalunya, i per tant, crec que estem en condicions de garantir aquest elevat nivell de protecció de la salut de la població de Catalunya que els ciutadans i les ciutadanes ens demanen.

No he pogut citar –evidentment, amb el temps que tenia– tots i cada un dels municipis on havíem recollit les mostres, però des de Cornellà de Llobregat passant per Lleida, Guissona, Mollerussa, Granollers, Maçanet de

la Selva, etcètera..., és una informació que li facilitaré perquè vostè vegi que les mostres s'han recollit extensament en tot el territori i aquí tindrà vostè les dades, i que les hem tingut, doncs, fins fa molts pocs dies. Suposo que en la moció subsegüent a aquesta interpellació parlamentària, doncs, podrem treballar plegats amb la finalitat de garantir la salut dels nostres ciutadans, que és el que el preocupa a vostè i que em preocupa a mi.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Perdó, de l'ordre del dia, el número 13 i el número 14, suposo que es deuen poder tractar conjuntament. És així? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals (tram. 300-00149/06)

Substanciaré ara la interpellació al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals. La presenta, en primer terme, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joan Surroca. Té la paraula.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, avui estem aquí per parlar un tema que és d'infraestructures, d'equipaments culturals. I suposo que al senyor conseller no li desagradarà, perquè és un tema que sempre després d'una obra ve la inauguració, el tall de la cinta, i això a qui governa sempre agrada molt. L'altra cosa seria parlar dels funcionaments d'aquestes infraestructures, perquè després d'una inauguració el funcionament quotidià és diferent; hi ha queixes, no funciona la cultura. Per això, jo li proposo, senyor conseller, que potser seria interessant, cada any, fer una inauguració del funcionament. Potser llavors tindríem que les coses funcionarien millor.

Però, bé, ja en parlarem un altre dia, de funcionaments, i avui limitem-nos al títol d'aquesta interpellació, que és d'equipaments culturals, perquè, sense negar que Catalunya, realment, s'ha dotat de notables edificis, no veiem clar, des de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, com s'està procedint, què és allò que es prioritza, i, en definitiva, desconeixem cap on anem.

Personalment estic preocupat. Ni com a ciutadà interessat per la cultura ni com a diputat de la Comissió de Cultura tinc una idea clara de quins equipaments culturals ens proposa el Govern per al país. Crec que jo ho sabria si vostè ho sabés. Ens falta una visió ambiciosa, més global. No veiem, en aquests moments, engrescament, l'impuls per fer de la cultura l'element que durant tants anys va distingir-nos com a nació; no es veu planificació. I que hi hagi tanta gent que opini d'aquesta manera, com a mínim haig de dir que és significatiu. Des del meu punt de vista, crec que es mira el dia a dia i es confon la cultura amb l'aparador d'un establiment

que l'únic que pretén és vendre. I això, senyor conseller, crec –l'hi dic ben sincerament– que no és un problema de dretes-esquerres, ni és un problema de conservadors-progressistes, ni una qüestió de nacionalistes o no nacionalistes, és un problema de país que afecta a tothom.

Jo li proposo un gran debat nacional, des d'una voluntat de servei a la collectivitat, per sortir d'aquesta situació que no dubto de qualificar de paràlisi. Jo li pregunto: què feia Prat de la Riba? Què feia, senyor conseller, Prat de la Riba? Estimava el país, i estimava el país amb seny ordenador, confiant en polítics i tècnics que no sempre pensaven com ell; simplement comptava amb gent que estimava Catalunya. Senyor conseller, sigui patriota, estimi el país, doni joc, permeti que entre tots pensem, planifiquem i ordenem, i no ens dediquem més a tapar forats. No en farem gaire res, d'aprovar algunes lleis, encara que aquestes siguin bones. El país necessita un gran cop de timó en matèria cultural. Si no retornem a l'esperit de l'any 1985, per exemple, veig ben difícil que ens en puguem sortir. El mal, senyor conseller, és que no es vol parlar de res de tot això. Vostès fugen com el dimoni de la creu d'aprovar mapes o plans directors. I miri, avui només voldria que quedés clar això: si ens en sortim, d'això, em dono per satisfet i donaré per bona aquesta interpellació; per què no estan d'acord amb mapes i plans directors? Sospito que sense compromisos a mitjà i a llarg termini els va millor per aplicar polítiques clientelars.

Ara ho veurem, desgraciadament, amb l'aprovació dels pressupostos. Quant diner malgastarem per manca de planificació i visió de conjunt? Els grans centres culturals de caràcter nacional han prioritzat els aspectes identitaris i de propaganda; no han esdevingut els motors de diferents sistemes d'equipaments i serveis per a cada sector de la cultura de què hem de disposar i per a tot el territori. Totes les administracions públiques, és cert, s'han d'implicar en les grans infraestructures, amb bona cooperació institucional –l'autonòmica, la local i també l'estatal–, però correspon..., i no oblidí que és el Govern de Catalunya..., i vostè és el màxim responsable a Catalunya de la política cultural i ha d'assumir les màximes responsabilitats de gestió i finançament de la majoria d'aquests equipaments, molts dels quals ara tenen vida gràcies a l'Administració local, amb molt poc pressupost, i quasi ho han de fer en solitari. Aquest és el nostre parer, i n'hi vaig a dir unes quantes, que no tindrè pas temps; ja n'anirem parlant, però és urgent.

Primer. Per exemple, és hora de donar un impuls a les cinc xarxes temàtiques de museus pertot el territori. Ja li vaig dir que ho vigilem de prop, perquè això va estar aprovat amb una moció.

Segon. L'equipament del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona (MNAT) té una potencialitat cultural d'envergadura, però primer cal definir com queda la seva gestió definitiva. Això no em queda clar amb les manifestacions que van sortir a la premsa i després altres opinions que m'han arribat. Li vaig presentar també una pregunta per escrit, però ens ho podria dir ara, avui? Anem o no cap a l'ens únic de gestió de Tarragona?

Tercer. Com està el projecte de futur del Museu d'Història de Catalunya? Ja vaig dir que seguirem de prop la rendibilitat cultural i social d'aquest centre. El senyor conseller té pendent de contestar unes preguntes orals en comissió sobre el tema.

Quart punt. El Centre de Restauració de Béns Mobles de Sant Cugat, des del nostre punt de vista, ha de traslladar part del seu protagonisme als grans equipaments nacionals que estan a càrrec de la restauració dels fons de les seves respectives especialitats.

Cinquè. La Filmoteca nacional ha de tenir com a prioritat el seu paper de conservació, catalogació i recuperació del patrimoni filmogràfic català i universal; també ha de ser capaç de difondre el seu fons pel territori a través de les sales i auditoris municipals, i col·laborant amb el teixit associatiu sense ànim de lucre, com és el cas dels cineclubs, per exemple.

Sisè. I ja que he tingut l'oportunitat de parlar avui en aquesta tribuna, li dic una qüestió que és molt urgent: ens ha de preocupar de manera especial la manca d'aquelles instal·lacions que poden conduir a processos irreversibles. M'explicaré. És el cas que patim aquests dies. Dues societats propietàries de laboratoris cinematogràfics han entrat en un procés concursal, i hi ha el risc que el material dipositat per autors i/o propietaris al llarg de quaranta o cinquanta anys –i molt material de la dictadura, que es va filmar durant la dictadura– es malmeni si no hi ha una intervenció urgent. Ho aprofito per preguntar si el Departament de Cultura ha actuat a fi d'evitar la definitiva dispersió d'un fons de negatius únic per la seva quantitat i qualitat, i en cas afirmatiu, si es busca una sortida per aconseguir un lloc adequat per a la conservació d'aquest material.

Setè. El Govern de Catalunya i l'Administració local han de desplegar concertadament el sistema i el mapa de lectura pública definits per la llei i possibilitar que la Biblioteca de Catalunya esdevingui capçalera nacional del sistema. Li pregunto: trigarem gaire a gaudir d'aquest mapa? El mateix podria dir respecte de l'Auditori, que ha de fer de capçalera a fi i efecte que totes les poblacions puguin escoltar música. Vostè ho sap, que algunes persones, si volen anar a algun concert, s'han de desplaçar centenars de quilòmetres i en alguns llocs que estem fent, en algunes poblacions, concerts notables, jo diria excel·lents, ho hem de fer en unes condicions molt deplorables. Senyor conseller, que els pobles també ho necessitem; aquesta xarxa ha d'arribar pertot. En fi, tenim tanta feina, senyor conseller.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

A fi d'entrar en un altre tipus de dinàmica més vibrant, cal que tots aquests projectes estiguin dotats d'un calendari i un sistema eficient d'avaluació. Ens hem d'acostumar a avaluar; solament així disposarem d'una veritable cultura arreu del país. Aquest és el sentit i desig d'aquesta interpellació. Jo li demanaria que sigui receptiu, senyor conseller.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

Interpелlació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a les infraestructures culturals (tram. 300-00157/06)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Surroca. S'ha comunicat la voluntat d'acumular les dues interpel·lacions, per tant, correspondrà ara la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, a la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, per exposar la seva interpel·lació en relació amb la política cultural, especialment pel que fa a les infraestructures culturals. Té la paraula, il·lustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, subscriu totalment el que ha dit prèviament el senyor Surroca, que m'ha precedit, i que consti que no ens havíem posat d'acord quant al contingut d'aquesta interpel·lació. No ens havíem posat d'acord i, per tant, com que he dit que subscriu moltes de les coses que..., no, totalment, el que ha dit, procuraré no insistir massa en alguns aspectes en què ell ja ha insistit i centrar-me en d'altres que encara em queden; com ell ha dit, podríem estar-ne parlant moltes hores, d'aquests temes.

I jo també voldria començar per dir que cal reconèixer que hem fet avenços importants al nostre país respecte al terreny cultural i respecte a la construcció d'infraestructures culturals. Hem fet avenços, hem millorat; però, hem millorat en relació amb Europa? Hem millorat –i dol dir-ho– en relació amb Madrid?

Miri, estem quedant enrera en molts aspectes. Recordo un llibre de Fèlix Fanés que ens recordava, que ens fa recordar, que Catalunya era la capital del cinema. Ara, per rodar un simple espot publicitari cal anar a Madrid –per rodar un simple espot publicitari. Alguna cosa passa, senyor conseller; alguna cosa ens falla si resulta que hem perdut impuls en aquest terreny –no és l'únic terreny, en la cultura, evidentment, però hem perdut impuls. Per tant, primer aspecte que cal tenir present: no sols anem amb retard respecte d'Europa, respecte de Madrid, també vull dir que la política cultural porta un considerable retard respecte a les polítiques impulsades per altres departaments de la Generalitat de Catalunya.

Ja he destacat en altres ocasions el minso pressupost que es destina a cultura, però no és qüestió només de diners, senyor conseller, és una qüestió de prioritats, és una qüestió de quina importància li donem a la cultura en les polítiques d'aquest Govern. Perquè, mirin, si vostès consideren que la cultura és un dret dels ciutadans –nosaltres, el nostre Grup sí considera que la cultura és un dret dels ciutadans–, quins esforços s'estan fent per garantir aquest dret? I entrant en el terreny de les infraestructures culturals, de quins instruments de planificació, de compromís, ens estem dotant? Cap. Miri, tenim un mapa escolar, per exemple, tenim un

mapa de sanitat, això implica uns compromisos a assolir; no tenim un mapa d'infraestructures culturals, i ja és hora que es faci.

Segon aspecte que volia assenyalar: les principals inversions, les principals infraestructures culturals s'han fet a Barcelona. Hi ha hagut un centralisme en aquest cas tremend; em pot dir excepcions, clar que me'n pot dir, doncs: el Museu de la Ciència i de la Tècnica, l'Arxiu Nacional de Catalunya, el Museu Arqueològic de Tarragona –que, per cert, té les infraestructures pendents, precisament–, però, Barcelona és la ciutat que ha concentrat, sigui a través de l'esforç de la Generalitat, sigui a través de la participació en projectes impulsats des de l'Ajuntament, impulsats des d'iniciatives privades..., on tenim els grans equipaments culturals, des del Museu d'Història de Catalunya, el Teatre Nacional, l'Auditori Nacional, el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Museu d'Art Contemporani, la reconstrucció del Liceu, la reconstrucció, ara, del Palau de la Música, etcètera, etcètera.

I tot això és bo; no dic que aquests equipaments no hi hagin hagut de ser; el que vull dir és que fora de Barcelona, lamentablement, no es tradueix una ambició, una il·lusió, una aposta per la cultura a partir de projectes –hi insisteixo– de calat ambició. Sí que em dirà: «Tenim, per exemple, un pla d'equipaments teatrals, que donem ajuts...», no sé què, i em podrà fer una llista de tots els ajuts que han donat. Molt bé, però –hi insisteixo– és una qüestió d'ambició, és una qüestió de grandària, és una qüestió que com sap vostè molt bé, i no només en el món teatral –hi insisteixo–, hi ha mancances. Miri, Tarragona no té un auditori, per exemple; les principals ciutats de Catalunya no tenen museus d'art contemporani; a Sabadell han tancat un teatre, la Faràndula, i l'última representació d'òpera s'ha hagut de fer en un poliesportiu –escolti'm, no és un lloc per fer una representació d'òpera. A Ripoll ha tancat un museu importantíssim; què passarà amb ell? Què passarà? Quan tornarà a obrir? En quines condicions? Un interrogant. I si en deia quant a inversions culturals, també podria dir-ne en relació amb el manteniment d'aquestes infraestructures i serveis. Els arxius comarcals pateixen, per exemple, aquest problema de manteniment.

Tercer aspecte: les competències dels municipis. Resulta que la llei només atorga als municipis, pràcticament, en terreny cultural, una única competència, que és la de biblioteques; però a la pràctica els municipis fan molt i molt, gairebé tot, per la cultura. I, això, resulta que no ho tenim reconegut. Per què si és així, per què si és des dels ajuntaments que s'estan impulsant els principals tipus d'activitats culturals –des del teatre, des de la música, des de la dansa, des de les projeccions de cinema, etcètera–, per què no estem dotant els municipis de les competències i recursos en aquest terreny?

Quart aspecte, i encara sobre competències. En el terreny cultural, més que en d'altres, resulta que hi ha una ambigüitat quant a competències tremenda; no se sap o no queda gens clar on comencen i on acaben les obligacions de cada administració, i això provoca un cert desori: la inhibició d'algunes administracions, les iniciatives il·lusionades d'altres –però, de vegades, sense

recursos—, manca de coordinació, la indefinició de responsabilitats, la paralització de projectes que no tiren endavant, la duplicació d'iniciatives —això també.

Vostè, segur que en pot posar molts exemples, de participació conjunta d'administracions; segur, seguríssim, n'hi ha, però perquè n'hi ha, vostè sap el molt que costa arribar a coordinar iniciatives de cara a posar d'acord aquestes administracions. Un exemple és el Museu Arqueològic de Tarragona, un cop més. Un altre exemple, la Biblioteca de Girona: titularitat de l'Estat, gestió Generalitat, edifici de la Diputació, competència local des del punt de vista que és biblioteca, també municipal. Posar d'acord totes les administracions per ara fer un nou edifici o, millor dit, remodelar aquella casa de cultura tan important que té Girona com a edifici de la Biblioteca, no és fàcil, no està resultant fàcil.

I per això, estic d'acord també amb el senyor Surroca quan estava reclamant que cal un nou pacte cultural i que cal un debat sobre cultura; si vol vostè, com aquell que va impulsar en el seu moment el senyor Rigol quan era conseller de Cultura, com aquell que es va signar l'any 85, perquè ens cal compromisos, ens cal coordinar administracions, ens cal establir prioritats..., per cert, entre parèntesis, vull recordar que aquell pacte cultural del 85 no el va voler signar el senyor Gomis, llavors president de la Diputació de Tarragona, perquè ja en aquells moments s'allegava l'excessiu centralisme barceloní que hi havia en matèria cultural; no caiquem ara en el mateix; precisament, estava reclamant que anem en un altre camí.

Cinquè aspecte, i acabo. Caldria donar un impuls important a les infraestructures destinades a creació cultural i a la promoció de nous artistes i creadors culturals. I també aquí vull subratllar que si la creació cultural ja és difícil fer-la a Barcelona, fora de Barcelona és pràcticament missió impossible. I això, d'algun manera, ho hem d'arreglar també de cara al reequilibri territorial. Però vull subratllar una cosa, senyor conseller: miri, les indústries culturals —les indústries culturals— són les que han generat més llocs de treball a Europa i són les que han generat més llocs de treball entre la gent jove.

Vostès, sembla que en això no hi tinguin cap interès, no tenen voluntat de crear llocs de treball a partir de l'activitat cultural, a partir de les indústries culturals. I no em digui que sí que ho volen fer perquè, miri, per exemple, la pròpia organització dels mòduls de formació professional ja mostra aquest desinterès. Hi ha algun mòdul de luminotècnia, per exemple? De tècnics de so, posem per cas? Bé, repassem-ho —repassem-ho—, repassem-ho perquè en tot cas insisteixo que no és un terreny que se li hagi donat prioritat.

Què s'està fent de manera veritable per la dansa? Què s'està fent de veritat pel teatre ara que tenim nova seu de l'Institut del Teatre i aviat tindrem Ciutat del Teatre? Què s'està fent per impulsar l'art contemporani? I el disseny? Què s'està fent per la música? Què s'està fent per moltes iniciatives que sorgeixen de diferents grups en la nostra societat i que caldria promocionar? Tots

aquests aspectes, senyor conseller, ens preocupen, els volem discutir amb vostè i tant de bo que puguem impulsar-los.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fer el torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana; per fer la rèplica acumulada a les dues interpellacions. Senyor conseller...

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Dolors Comas d'Argemir, senyor Surroca, en primer lloc, voldria agrair que hagin volgut acumular aquestes dues interpellacions, i em permetrà contestar-los àmpliament, amb més temps, el conjunt de preguntes que m'han fet, detallades i el concepte global. Jo el que sí els voldria dir és: en primer lloc, jo vaig fer una compareixença, va ser el mes de març, on vaig intentar marcar les línies d'actuació, que crec que és la que hem portat a terme aquest any, en el qual estic al front de la Conselleria del Departament de Cultura.

Jo voldria dir-li, senyor Surroca, que il·lusió i ambició la tenim tota, com a Departament i en general com a Govern, i el que intentaré serà una miqueta contestar-li la seva preocupació, que jo respecto, però que m'agradaria que després de la meua intervenció..., i sense evitar que puguem parlar sempre que vulgui, perquè jo estic aquí quan vostès m'ho demanen, i vinc cada vegada, i aquestes preguntes que queden pendents, orals, doncs, estic encantat de contestar-les-hi quan vostè cregui oportú; vaja, quan entri en l'ordre del dia.

Dit això, ja s'ha dit abans, i em reafirmo en un sentit, és a dir, Catalunya en el seu passat ha tingut un dèficit important d'infraestructures i per pal·liar aquest dèficit els darrers anys la Generalitat, però també i d'una forma molt important els ajuntaments, els consells comarcals, les diputacions i també el Govern de l'Estat, junt amb la societat civil —i entenem per societat civil no només les empreses, sinó les associacions i entitats—, han realitzat, hem realitzat tots plegats un esforç important —i ho han dit vostès també molt clarament— per dotar el país dels equipaments que necessitem per garantir l'accés i la participació de tots els ciutadans a l'activitat i als seus béns culturals. I això s'ha fet —també és, així, bo dir-ho— amb el ritme que ens han permès els recursos econòmics disponibles, i això és un fet.

En aquest sentit, l'acció de Govern, quan vostè preguntava quin és l'objectiu nostre, té dos eixos molt clars: un, dotar-nos d'unes infraestructures, per dir-ho així, a nivell nacional, que actuïn com a motor del conjunt del país, i un segon eix molt clar ha sigut el d'orientar i assegurar la territorialització de les infraestructures culturals a tota la geografia del país. Aquests són els dos eixos: una estructura de grans infraestructures a nivell nacional, que han de ser motor del conjunt del país, però també preocupar-nos de l'equilibri territorial, aportant aquestes infraestructures al conjunt del país.

Entrant ara en aquestes grans infraestructures –vostès les coneixen–, el Museu Nacional d'Art de Catalunya ha sigut, és en aquests moments un gran museu del país, que en aquests moments estem ja en la darrera fase –ho he dit aquí més d'un cop, en aquesta cambra–, estarà acabat plenament el 2003, i ens trobarem amb un gran museu nacional a nivell europeu. L'esforç econòmic que s'ha fet aquí ha estat de l'ordre de 14.000 milions de pessetes, i la resposta del públic és significativa. Encara que al senyor Surroca el tema del consum no el preocupa, no l'ompliré de dades avui, senyor Surroca, però sí dir-li que està previst que el 2003 això estigui absolutament acabat.

Per altra banda, també, en aquesta línia que vostè plantejava, que aquests grans museus actuïn com a suport d'altres estructures, s'han signat ja els convenis de secció amb el Museu Comarcal de la Garrotxa, d'Olot; el Cau Ferrat, de Sitges, i la Biblioteca-Museu Víctor Balaguer, de Vilanova i la Geltrú.

Tenim una altra gran estructura: el Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, a Terrassa, com deia la senyora diputada. La remodelació de l'edifici del Museu, a l'antic vapor Aymerich, Amat i Jover, i la forma didàctica i actual de l'exposició i la seva implantació en tot el territori fan del Museu un model a tot Europa. El Museu ha tingut un important nombre de visitants l'any 99 –dos-cents mil– i té creades tres seccions: la referent al paper, al Museu Molí Paperer, de Capellades; la referent a la pell, al Museu Comarcal de l'Anoia, a Igualada, i la referent al suro, al Museu del Suro, de Palafrugell.

A més, el Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, dins del seu sistema territorial, col·labora estretament amb els principals museus i entitats afins a la ciència i la tècnica, i té establerts ja convenis amb el Museu de la Colònia Sedó, a Esparreguera; Museu de la Tècnica, de Manresa; Museu de la Colònia Vidal, de Puig-reig; Museu de les Mines, de Cercs; Serradora d'Àneu; Farinera de Castelló d'Empúries; Museu de l'Estampació, de Premià de Mar; Col·lecció d'Automòbils Salvador Claret, de Sils; Museu del Ferrocarril, de Vilanova i la Geltrú; Trens Històrics de la Generalitat de Catalunya. I tenim previstos convenis de col·laboració –que estan pendent de signatura, però que estan a sobre de la taula–: Fàbrica de Ciment del Clot del Moro, de la Pobla de Lillet; Farga Palau, de Ripoll; Museu de la Torneria, de Torelló; Museu Industrial del Ter, de Manlleu; Fassina de l'Espluga de Francolí; Mines de Plom de Bellmunt del Priorat. Aquí, com veuen, l'aspecte territorial té una gran incidència.

Anem a un altre museu, nacional en aquest cas: el Museu d'Arqueologia de Catalunya. El Museu d'Arqueologia de Catalunya funciona amb totes les seves seves previstes a la Llei de museus, traspassos de les diputacions de Girona i de Barcelona a la Generalitat, museus i ruïnes d'Empúries, Ullastret i Olèrdola, i els museus arqueològics de Girona i de Barcelona. En aquests moments està en ple projecte la seva remodelació museística, i està previst fer-ho l'any 2001.

La proposta de seccions i de museus col·laboradors del Museu d'Arqueologia de Catalunya ja està aprovada pel ple de la Junta de Museus de Catalunya. És voluntat del Govern i del Departament –i, per tant, del conseller– accelerar aquest desplegament arreu del país, però a partir d'aquesta aprovació de la Junta de Museus. En aquest sentit, seguim pendents del traspàs del Museu Arqueològic de Tarragona, però ja també hem decidit iniciar els treballs a la necròpolis paleocristiana i, en una segona fase, entrar en el que seria la remodelació del mateix Museu, que és un altre dels projectes que volem, si no per a aquesta legislatura, per a la següent. Però, evidentment, estem treballant claríssimament en aquesta línia.

El Museu d'Història de Catalunya, que està previst actualitzar la seva exposició permanent i accentuar la presència del Museu en el territori..., i en aquest sentit estem treballant en un pla d'implementació d'aquest Museu, quant a seccions, en el conjunt del país.

El Museu d'Art Contemporani de Barcelona és una institució cada cop més consolidada, on col·laborem aquestes institucions, que són, en aquest cas, l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat, estem col·laborant bé i estem transformant aquest Museu en un museu que comença a tindre un important prestigi internacional.

Altres grans infraestructures. El Teatre Nacional de Catalunya, que en aquests moments té un nivell d'ocupació al voltant del 75%, és un altre museu consolidat, que ha sigut un altre important esforç.

Respecte a l'Auditori, també en aquesta línia compartida d'administracions –l'Ajuntament i la ciutat–, està evolucionant molt positivament, i estem només pendents, quant a futur, d'ampliar i d'assolir la construcció de la, diguéssim, sala de cambra, que és un dels òrgans pendents.

El Gran Teatre del Liceu s'està consolidant com un gran teatre d'òpera a nivell europeu, amb una important repercussió, concretament el 95% d'ocupació en la primera i la segona temporades. Jo crec que és un altre fet molt important.

I estem, també, amb el Palau de la Música Catalana, que entenc que és una altra important infraestructura, que estem ja d'acord a procedir a la seva ampliació amb una nova sala de concert amb capacitat per a set-centes persones, on aquí, altre cop, col·laborem l'Administració de l'Estat, la Generalitat i l'Ajuntament i Diputació de Barcelona.

Quant a la Biblioteca de Catalunya –un altre gran equipament bibliogràfic patrimonial, el més important del país–, ha de jugar, evidentment, un paper coordinador en el seu àmbit, amb plena capacitat normativa, i ha de liderar l'accessibilitat de tot el conjunt del patrimoni bibliogràfic català en el camp, també, de les noves tecnologies. En aquest sentit, estem en converses amb l'Ajuntament per resoldre el tema de la segona fase i ampliar i completar totalment aquest planteig de la Biblioteca de Catalunya, que voldríem assolir-lo en aquesta mateixa legislatura.

L'Arxiu Nacional de Catalunya també té unes funcions pròpies com a arxiu general de l'Administració de la

Generalitat i les d'arxiu històric nacional. A la seva construcció s'han destinat de l'ordre de 1.355 milions de pessetes, i estem en aquests moments, ja, finalitzant les obres d'ampliació, en el sentit de completar aquesta obra.

La Filmoteca és un altre equipament important que en aquests moments està constituït per vint-i-sis documents catalogats a l'Arxiu d'Imatge i Moviment; constitueix un testimoni documental i artístic de la història del país, i, d'altra banda, la Filmoteca custodia un important fons documental en la seva biblioteca de cinema. Aquestes col·leccions permeten estudiar i analitzar la realitat a través del suport del cinema, i es complementen amb sala d'exhibició, on es programen films representatius de cinematografies alienes i de revisió dels clàssics.

En aquest sentit, dir-los que els problemes que teníem d'emmagatzematge de la Biblioteca Nacional, i també a la Filmoteca..., aquest any està previst ja en el pressupost adquirir uns espais, uns magatzems a l'Hospitalet, que completaran la problemàtica de magatzems que tenen tant la Filmoteca com la Biblioteca Nacional de Catalunya, i amb aquesta nova dotació tindrem resolt aquest doble problema.

Respecte a la seva preocupació, que manifestava –que també hi és–, d'aquest problema que ha tingut aquesta empresa que ha entrat en una situació delicada de fallida, dues coses. Una, estem en contactes absolutament amb el sector des del primer dia, hem fet ja una important recuperació de material, i estem en contacte amb els jutjats per seguir aquest tema, i, evidentment, nosaltres, la nostra voluntat és que aquest material no es perdi, i entenem que no es perdrà.

També aquí és important dir que ha passat una cosa curiosa: molt d'aquest material, nosaltres havíem demanat que se'ns diposités a la Filmoteca, però, diguéssim, els propietaris d'aquest material consideraven –i això és una cosa que és així i que en aquests moments jo crec que hem de guanyar prestigi, i jo crec que l'hem guanyat– que estava ben dipositat en aquesta empresa privada, que consideraven que era un bon lloc, sobretot per defensar els seus drets de propietat. Crec que en aquests moments hi ha una bona relació amb totes les institucions, i, concretament, amb l'Associació de Productors Audiovisuals estem en contacte permanent perquè aquest tema no sigui un tema que quedi malmès, i, per tant, lluitarem, i jo crec que ho aconseguirem, perquè amb els jutjats hi estem parlant dia a dia, per fer un seguiment adequat perquè no es perdi res d'aquests aspectes, d'aquest material que podria quedar malmès i perdre's.

Per acabar aquest aspecte, jo diria, purament, entrar en el segon gran eix, que és l'equilibri territorial, que tots dos, els senyors diputats, em plantejaven. Nosaltres entenem que és important, aquest equilibri territorial de les infraestructures, i és un objectiu, per nosaltres, prioritari. D'una banda, per fer arribar les ofertes i béns culturals a tots els territoris i segments de la població, i d'altra banda, protegir i afloiar el ric patrimoni cultural del país i que estigui a prop d'on aflori, d'on es crea. Aquesta és una tasca prioritària, per nosaltres.

I anem a veure, una miqueta, la situació de museus, perquè de vegades la imatge –i és una imatge també, a vegades, raonable–..., sembla que tot passi a Barcelona, però el conjunt del país té una gran activitat. Concretament, el nostre país disposa de cent dos museus inscrits en el Registre de Museus, i de cent noranta-vuit col·leccions. I això, evidentment..., d'aquests, vint-i-sis es troben ubicats a la ciutat de Barcelona –molts–, però n'hi han molts a fora. És a dir, la resta estan repartits en trenta-quatre de les quaranta-una comarques de Catalunya. Vol dir que només hi han set comarques de Catalunya que no tenen un museu en la seva comarca. Ho dic per aquesta imatge que de vegades tenim, de tipus..., de concentració. Barcelona en té vint-i-sis, però hi han museus a totes les comarques, concretament a trenta-quatre de les quaranta-una.

A tota aquesta xarxa de museus, la Generalitat, des de l'any 80, ha dedicat 37.500 milions de pessetes –per dir que és un esforç que ens sembla considerable.

Entrem en una altra àrea de què també s'ha parlat: el tema dels arxius. Entenem que la tasca de preservació del patrimoni documental que estem duent a terme té dos eixos fonamentals, també. Un d'aquests eixos és el Projecte de Llei d'arxius i de documents de Catalunya, que va ser admès a tràmit per la Mesa del Parlament de Catalunya el 24 d'octubre passat. L'altre eix es configura per l'Arxiu Nacional de Catalunya i la xarxa d'arxius de la Generalitat, que constitueixen el nostre sistema nacional d'arxius, en el qual s'està avançant amb una celeritat notable. Això no vol dir que estiguem totalment satisfets, i li explico els objectius.

La xarxa d'arxius de la Generalitat disposa de trenta arxius actualment en funcionament, i estan ubicats a Aran, Balaguer, Berga, la Bisbal, Cervera, Figueres, Girona, Igualada, Lleida, Manresa, Mataró, Montblanc, Olot, Osona, Priorat, Puigcerdà, Reus, Ripoll, Sant Feliu de Llobregat, Santa Coloma de Farners, Solsona, Sort, Tarragona, Tàrraga, Terrassa, terres de l'Ebre, Valls, el Vendrell, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú. Al llarg d'aquesta legislatura, aquest nombre serà incrementat amb vuit arxius més; concretament: Vallès Oriental, Priorat, Pla de l'Estany, Alt Urgell, Montsià, Pallars Jussà, Terra Alta i Pla d'Urgell. I en l'altra legislatura entendrem que completarem totalment el sistema d'arxius amb les Garrigues, Ribera d'Ebre i l'Alta Ribagorça, tenint en compte que ja estem preveient obres d'ampliació en els arxius ja existents. És a dir que, quan haurem acabat, haurem de tornar a... Però això és una realitat que demostra aquest dinamisme que té el propi país, i, per tant, hi hem d'anar, a aquest planteig.

Als arxius de la xarxa de la Generalitat cal afegir arxius de l'Administració local i de corporacions i entitats oficials, eclesiàstiques i privades, fins a arribar als dos-cents cinquanta-quatre arxius que hi ha a Catalunya.

Anem a una altra àrea, molt important, que ens sembla molt important, sobretot perquè és una de les infraestructures culturals que més han crescut els darrers anys en el nostre país, sobretot en el nivell de joves que estan en aquests moments accedint a les nostres bibliote-

ques, i és el tema de les biblioteques. Per això les biblioteques són i seran una prioritat del Departament de Cultura.

També val a dir que en aquest àmbit hem de ser capaços de donar respostes als nous reptes que el desenvolupament tecnològic i les necessitats socials imposen a les biblioteques, la qual cosa fa que s'hagi de preveure una gran flexibilitat en el nostre desenvolupament. És a dir, no podem només anar avançant en biblioteques i deixar-ne –per dir-ho així– absolutament endarrerides altres que han estat abans construïdes. I, per tant, hem de combinar les noves biblioteques amb anar adaptant aquestes noves tecnologies al conjunt de biblioteques ja construïdes del país.

El país té 876 biblioteques; d'aquestes, 334 són biblioteques públiques registrades, repartides per totes les comarques de Catalunya. La Generalitat gestiona o participa, juntament amb altres institucions –ajuntaments, diputacions o Govern central–, en 135. 126 són de gestió conjunta per ajuntaments i diputacions; 32 són gestionades per ajuntaments; 30 per fundacions –concretament, la Fundació la Caixa–; 6, diputacions directament; 3, Caixa de Sabadell; 2, Caixa Laietana.

Més de deu milions de visitants van atendre les biblioteques catalanes l'any passat, i ja podem avançar que aquest any creixerem d'una forma molt clara. I aquí és on vostè em planteja els problemes del servei, el funcionament. És cert, i estem fent una auditoria de càrregues i serveis –ho hem fet ja a Girona, i tindrem dades de Tarragona i Lleida immediatament–, per veure realment que, creiem, haurem de dotar algunes d'aquestes biblioteques de més serveis de personal. Estem fent una auditoria en aquesta línia per intentar dotar..., bàsicament provocat per aquest increment. Pensin que del 98 al 99 va créixer d'un milió el nombre d'usuaris, i no només persones que van allà, senzillament, a visitar o a veure audiovisuals o a escoltar música, sinó que es demanen..., concretament, es van demanar l'any 99 2.626.000 serveis de préstec, i es van també utilitzar 6.100.000 documents prestats, amb un increment del 16,5%.

Pel que fa als nous equipaments, aquest any s'han inaugurat les biblioteques de Torelló, Figueres i Constantí. El proper 17 de desembre està prevista la inauguració de la Biblioteca de l'Hospitalet de Llobregat, i al llarg d'aquesta legislatura s'acabaran les obres de quinze biblioteques públiques amb les quals el Departament de Cultura collabora, en el seu finançament. Concretament, Balaguer, les Borges Blanques, Falset, el Pont de Suert, Vielha Mig-Aran, Sabadell, Tortosa, Reus, Castellà del Vallès, les Franqueses del Vallès, Palafrugell, Roses, Blanes, Sant Feliu de Guíxols i Sant Quirze del Vallès. Aquestes són les que tenim previstes acabar en aquesta legislatura.

Entrem en una altra que ens sembla, també, important quant a equipaments, que són els equipaments teatrals, que, en molts llocs de Catalunya, també fan funcions d'auditoris. Tal com deia, l'acció del Govern s'ha orientat en aquest terreny, també, a assegurar l'equilibri territorial de les infraestructures, creant un circuit propi indispensable per garantir la creativitat, la difusió i el

consum. És a dir, provocar la circulació de productes culturals i, també, fomentar la creativitat que es produeix en cada una d'aquestes ciutats o poblacions, i, com deia la senyora diputada, és important i els costa aflo- rar aquesta creativitat. Disposem de 147 teatres, molts d'ells fent, també, funcions d'auditoris, és a dir, són teatres on es fa teatre, però es fa música, es fan concerts d'aquest tipus en, concretament, el 75% de les comarques de Catalunya.

És a dir, quant a la distribució, és evident que no estem al 100% de comarques però –ho repeteixo– aquests 147 teatres representen el 75% de les comarques de Catalunya.

Tenim, també, previst un pla i, concretament, hi ha un pla d'instal·lacions teatrals, que arriba fins al 2002, dotat amb 2.000 milions de pessetes, i això ens permetrà que, l'any 2000, ja es puguin obrir els següents teatres: Falset, Móra d'Ebre, Palafrugell –on les obres ja estan acabades–, Puigcerdà, Solsona –on les obres ja estan acabades i està el teatre en marxa– i Viladecans. Per a l'any 2001, estan previstos els equipaments corresponents a Berga, Manresa, Mollerussa, Roses i Blanes. Respecte a Sabadell, on hem tingut el problema de la Faràndula, estem conjuntament treballant amb l'Ajuntament per buscar una solució a curt termini d'aquest problema de la Faràndula i, també, dotar la ciutat d'un equipament teatral potent, nou, que voldríem desenvolupar en aquesta legislatura i en aquest Pla de teatres.

A part d'aquestes infraestructures, per dir-ho així, públiques, el país té una xarxa important d'equipaments teatrals en el terreny d'associacions, entitats, ateneus, etcètera. I, a això, també hi hem donat un recolzament i volem seguir donant-li. Concretament, en els darrers anys, s'ha invertit en aquest terreny d'entitats d'aquest tipus –per dir-ho així, privades, però, com si diguéssim, amb funció pública– de l'ordre de 3.400 milions de pessetes. I volem seguir invertint en aquesta línia i complementar, també, aquesta xarxa de què parlava abans amb aquests teatres que fan una gran tasca, sobretot en àrees molt concretes. I coses concretes que ja estan compromeses serien el teatre de la Passió de Cervera, la Lira Ampostina i la Lira del Vendrell, com a activitats que farem molt a curt termini, ja concretades.

Una altra àrea important –i no voldria que se m'acabés el temps– és el tema de les galeries i sales d'exposicions, on el país té una bona xarxa. No voldria, tampoc, oblidar els llibreters. I, quant a nous projectes de futur, els més importants serien el tema del Teatre Lliure, on, com s'ha dit, hem invertit 1.000 milions de pessetes i que estarà a finals de 2001. En el terreny del teatre, volem, també –i estem d'acord amb l'Estat, concretament amb el Govern central i amb l'Ajuntament de Barcelona–, fer un pla de teatres de restauració quant als teatres de Barcelona de tipus privat –i anirem endavant en aquest tema–, i, també, quant a auditoris, a part dels auditoris Enric Granados de Lleida i l'auditori de Tarragona, que és Palau de Congressos i que, aquest any, es dotarà d'una petxina –se'l dotarà d'una petxina de so– perquè pugui, també, actuar –aquest Palau de Congressos– com a auditori, com una solució –en aquests moments, immediata–, també tirarem endavant l'auditori de Girona, en un acord a què s'ha arribat amb

l'Estat, l'Ajuntament, la Diputació i la Generalitat. Quant a biblioteques, tenim en marxa la Biblioteca Pública del Born i, també, de la Biblioteca de Catalunya complementarem la segona fase.

Amb tot això, el que intentem explicar-los és dir: «Nosaltres volem seguir avançant en aquest tema». Quan vostès plantejaven manca d'ambició, la tenim; els recursos són els que tenim; així i tot, s'està fent un esforç important quant a recursos i quant a ampliació dels recursos. Aquest any tindrem un pressupost que s'incrementa en un 4%, que ja ve d'un increment de l'any passat, anterior, en la mateixa línia; amb l'1% cultural i amb l'ajuda, també, de les caixes, concretament, i els espònsors, ens trobarem, aquest any, amb un pressupost al voltant dels 35.000 milions de pessetes, que no és suficient però que ens permet, d'alguna forma, assolir aquests reptes que tenim plantejats.

Res més, senyors diputats; ja estaré. Hi ha preguntes que m'han fet que els contestaré a les rèpliques, si els sembla bé.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Tindrem, ara, els torns de rèplica. Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, haig de començar dient-li: «No és això; no és això, senyor conseller». I començo amb una frase que vostè ha dit, no exempta d'una certa sorna; vostè ha dit que, al senyor Surroca, no li preocupa el consum. Miri: això és una qüestió de prioritats. Tots els que estem aquí asseguts, segur que desitgem el mateix; el que ens diferencia és la prioritització. I, llavors, després d'haver-lo escoltat, jo diria que, a vostè, el definiria com una persona que es troba molt bé en el terreny de les xifres, en el terreny de les estadístiques, dels índexs, però, pel que sembla, està molt incòmode en el camp de les idees.

És clar, no hem fet un debat, aquí, d'idees; no hem fet un debat d'idees, hem fet un diccionari de xifres, com sempre ens té acostumats, des del dia de la seva compareixença. Aquestes xifres, ja les tenim; ho hem demanat, ens ho han donat, ens ho hem d'organitzar nosaltres de la manera que podem, però no és aquest el debat que nosaltres volem. Ens aclapara amb dades, senyor conseller, però seguim desorientats. Jo continuo sabent, ignorant –millor dit– allà on anem.

Crec que, com a diputat de l'oposició, no compliria amb la meua obligació, si no exposés el risc que hi ha, si no es procedeix a un canvi d'actuació en política cultural en el terreny de les idees. És, sobretot, amb la cultura que podem cohesionar socialment un país. Aquí és allà on jo poso l'accent, senyor conseller. Ho entén? Sí que em preocupa el consum –i tant–, però em preocupen més les persones. Vostè mai cita això de la persona humana, la cultura, el que pot fer la cultura. La cultura, que ha de ser..., tots aquests establiments, les noves àgores, els fòrums del segle XXI, jo no veig que respirin aquí. Hi ha una font –és el Niàgara– de dades. És dissenyant una política cultural basada en la trans-

parència que aconseguirem la participació necessària de les persones –la participació. Vostè no ho diu, això; es diu «xifres».

Començo a veure clar, senyor conseller, malauradament, que aquests diàlegs en el Ple són, per a vostè, una trobada entre el protocol, l'obligació i el compromís. Sortir del pas. Per a l'oposició, no esdevenen una oportunitat de veritable diàleg. Recordo, només, que, si es dissenya la cultura al marge de la gent, al marge de les persones, per més consum que vostè aconsegueixi... Escolti: poden anar milions de gent a un museu, però, si es descuida de la gent, si no està atent a les demandes socials, a allò que opinen els gestors culturals, etcètera, el Govern queda tancat en un castell d'ivori lluny de la ciutadania i de la realitat. Un país que perd l'interès per la cultura, senyores i senyors diputats, senyor conseller, té els dies comptats –aquesta nació. Quan ens queixem dels joves, som injustos; ells són com unes larves que imiten allò que veuen: una societat de persones adultes que es comporten com veritables capolls cobdiciosos –fins i tot en desprendre el suc de la cultura– i que han venut la seva ànima al diable per quatre rals. Per mi, la Cultura és –en majúscules– la que dona ànima a un país i ofereix confiança a la gent que puja.

Certament, necessitem infraestructures, però ben diferents de les que ens hem preocupat fins ara. Ordenar el territori, culturalment, ens portaria a dissenyar uns equipaments apropiats a les nostres necessitats i situats on pertoca. Vostè, quan parla dels vint-i-sis museus de Barcelona i dels centenars que hi ha... Oh!, és clar, som el país que tenim més museus per metre quadrat, però dolents. Ens hem comportat amb l'arrogància dels nou-rics; això és el que fem: que tothom que ens visiti quedi *épaté* amb les grans infraestructures, però ens hem oblidat dels equipaments –com deia la senyora Dolors Comas–, de les infraestructures de les petites ciutats. On és el museu de Ripoll?, també li pregunto? La nació catalana, hereva de tantes cultures que han cercat el bé, s'està desintegrant, i no pas per culpa de ningú més que la nostra pròpia irresponsabilitat.

No sé com ho veu vostè, senyor conseller. No em qualifiqui, si us plau, de pessimista; sóc un realista esperançat. Realista, perquè veig quins valors ens mouen: l'avidesa per l'especulació i l'aplaudiment dirigit a qui s'enriqueix de pressa. Esperançat, perquè crec que ja no és lluny el dia que, des del Departament de Cultura, es planifiquin els equipaments culturals perquè la ciutadania tingui veritable oportunitat de repensar la vida –la gent, les persones; no les xifres– i de ser protagonistes de la seva creativitat. La Cultura –novament en majúscula– farà possible un país, el nostre, la Catalunya de tots, amb més escoles que presons, amb més pensadors que policies, amb més ateneus populars que bingos, amb més llibres que màquines de joc, amb més paisatge i menys ciment, perquè el gust també és cultura, senyor conseller.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Surroca. Senyores i senyors diputats –un moment, senyora Comas, si us plau–, em plau posar en coneixement de la cambra que tenim entre nosaltres una delegació de Portugal encapçalada per Sa Excel·lència el Ministre d'Assumptes Exteriors, senyor Jaime Gama, i el senyor ambaixador de Portugal, el senyor António Martins da Cruz, a qui, en nom del Parlament de Catalunya, donem la més cordial benvinguda.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La senyora Comas té la paraula per al seu torn de rèplica.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor conseller, estem en un país, Catalunya, on la cultura ha estat sempre un signe d'identitat importantíssim. Però, en canvi, el Govern de la Generalitat ha fet que la cultura anés per uns camins que, a partir de la deixadesa i la manca de prioritat que jo abans li comentava, doncs, no es correspongui amb aquesta importància cabdal que tots li donem. Miri: fins i tot li diria que la cultura, com a eina d'emancipació de les persones, com a eina que inspira el sentit crític de les persones, fins i tot vostès l'han vist amb malícia i l'han utilitzat, molt sovint, com un instrument partidista i de difusió d'unes determinades idees que corresponen a la seva visió de país, no a la visió general de país.

Miri: quan vostè ens ha fet aquest inventari de totes les coses, de tots els equipaments culturals que existeixen a Catalunya, jo li pregunto: quants d'ells els ha fet la Generalitat de Catalunya? Quantes sales d'exhibició ha fet, d'art, per exemple, la Generalitat de Catalunya? Quantes? Quantes? Quantes? Quants teatres ha fet –sencers, vull dir– pagant-ho tots? Ah, per què? Com això de les escoles bressol, escolti'm! Facin, facin els ajuntaments... Perdó: quant a la cultura, l'única competència municipal en cultura –ja ho he dit abans– són les biblioteques: L'única competència municipal clarament definida de la cultura són les biblioteques. I, si n'hi volem donar més, que estic d'acord que n'hi donem més, aleshores, reconeguem-ho; aleshores, reconeguem-ho.

M'ha parlat vostè, per exemple, del Pla d'equipaments teatrals. Tant és així el que jo estic dient ara, que de fet vostès el que estan és donant algunes subvencions que no cobreixen, ni de bon tros, el que costen els equipaments, que el principal càrrec va per part dels ajuntaments o de les associacions o d'entitats privades, etcètera, que el mateix Decret del 7 d'abril del 99, en què s'obre la convocatòria pública per a l'accés al programa d'inversions en equipaments teatrals –aquest Decret que tinc aquí (*l'oradora el mostra*)–..., qui ha de sol·licitar aquestes subvencions? Els ajuntaments. Les concedeix la Generalitat. Per tant, qui construeix els equipaments?, qui els paga, en el seu gran cost? Els ajuntaments. I la Generalitat hi participa amb una part. Com les escoles bressol, igual! És que és la seva política! «Facin, que nosaltres ja ens hi apuntarem també.»

I, en tot cas, moltes de les coses que vostè ha esmentat, evidentment, són fruit de la presència d'associacions, d'entitats, etcètera, i vostès van darrere, en tot cas, d'aquestes iniciatives. Per tant, fem, en tot cas, un plantejament més seriós, un plantejament de política cultural, no un mer inventari del que està fent la societat civil i els ajuntaments en matèria d'equipaments culturals.

Miri, per altra banda, la manca de planificació genera despesa, i despesa innecessària. Jo abans he esmentat el fet que una òpera, *Il Trovatore*, de Verdi, es va fer l'altre dia, el 30 d'octubre, en un poliesportiu, a Can Balsach, a Sabadell. Doncs bé, vull dir-li que l'any passat el nostre Grup va presentar una esmena en els pressupostos demanant diners per a la construcció, per a la reconstrucció, la rehabilitació del teatre de Sabadell; no es va tindre en consideració. Ha calgut gastar 4 milions de pessetes per condicionar aquest poliesportiu per fer aquesta òpera. 4 milions de pessetes que, francament, ben gastats per fer l'òpera, mal gastats des del punt de vista de rendibilitat dels diners públics.

Què passa amb..., ha dit tota una sèrie d'arxius que es faran. Miri, quina casualitat!, hi ha tota una sèrie d'arxius comarcals que s'han fet, altres que vostè ha anunciat que es faran..., tinc aquí la propera Llei d'arxius, i no es correspon amb el calendari. Escolti'm, potser aniria bé que –si és veritat el de l'Alta Ribagorça, que aquí està planificat per al 2008 i vostè ha dit que es començarà l'any que ve– s'aclarissin en el seu Departament.

I torno a insistir, doncs, en com hi ha tota una sèrie d'equipaments culturals que em preocupen. L'Arxiu, per exemple, Central Administratiu de la Delegació de Tarragona no existeix, no l'ha citat. No el pensen fer? Bé, doncs, simplement l'hi plantejo. L'Arxiu de Ripoll és un arxiu creat el 1919, que té una col·lecció d'objectes referents a indústria del ferro, a folklore infantil, a indumentària i a vida pastoral que avui té una importància grandiosa. Deixarà, simplement, el patronat d'aquest museu la tasca de trobar un nou emplaçament i el cost d'aquest nou emplaçament? Té alguna cosa a dir-hi la Generalitat? Té algun projecte a fer? Tindrà alguna iniciativa al respecte? S'hi implicarà?

Clar, és molt còmode deixar les coses a iniciativa dels ens locals, amb el que això comporta, per una banda, d'avantatges, però també d'inconvenients: quants museus de la pagesia tindrem un al costat de l'altre?, o tenim? En tenim algun de l'oli, per exemple? (*Pausa.*) Sí, d'acord. Però, hi insisteixo: hi han iniciatives locals molt legítimes, en què cada poble vol tenir el seu museu, que, si no hi ha una mínima coordinació, no estem rendibilitzant suficientment la potencialitat que té el nostre país cap als projectes i les activitats culturals.

I torno a insistir –i amb això acabo, senyor conseller– que caldria tenir més sensibilitat cap a projectes innovadors, cap a noves iniciatives, cap a donar sortida als nous creadors i, sobretot, a la gent jove que vol fer cultura i ha de poder fer cultura en el nostre país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura

Vejam, president, senyores i senyors diputats, senyora i senyor diputat... A veure, senyor Surroca, amb molt d'afecte, jo avui he estat moderadíssim, eh? En tenia moltes més, de xifres. Però, és clar, si vostè em parla d'infraestructures i em demana el capteniment sobre infraestructures, jo li haig de parlar d'infraestructures. I si vostè em diu que no tenim cap pla, etcètera..., és que em diu: «No, el debat de les idees.» Quan vulgui –quan vulgui–, em fa una interpellació sobre idees i parlarem d'idees. Però és que avui m'ha preguntat infraestructures, senyor Surroca! Jo de veritat que el respecto, el valoro, l'aprecio, però escolti'm, si vostè em parla d'infraestructures, li parlo d'infraestructures. I vostè em fa un discurs, magnífic –magnífic–..., li demano una cosa: com que he vist que el tenia escrit, si me'n dona una còpia, l'hi agrairé molt, de veritat, m'encanta el seu discurs. (*Veus de fons.*)

Però escolti'm una cosa: de veritat que..., escolti'm, avui parlàvem d'infraestructures, senyor Surroca, i li he donat poquíssimes xifres. I quan jo parlo de xifres no és perquè no tingui en compte les persones: és que intento explicar-li que una funció que tenen la cultura i la infraestructura és arribar a la gent, a les persones. I quan la gent va a aquestes infraestructures estem complint una funció. Que en té moltes, la cultura; una d'elles és arribar a la gent.

Escolti'm, però és que avui, ho repeteixo, la seva pregunta era..., i vostè m'ha començat dient: «No tenim pla, no tenim infraestructures, no tenen cap cosa al cap...» Home!, li haig de parlar del que tenim al cap, del que ja tenim i del que farem. D'acord? Senyor Surroca, quan vulgui, en el terreny de les idees, podem parlar quan vostè vulgui.

Segon tema. Vostè..., jo he vist clarament una cosa: vostè troba negatiu que nosaltres, per exemple, a Ripoll, del Museu, en aquests moments, n'estiguem parlant amb l'Ajuntament, i estem buscant solucions amb l'Ajuntament, i hem arribat a un acord amb l'Ajuntament. Perquè ens sembla que la cultura no l'hem de fer des de la Generalitat. Joestic encantat que el país sigui capaç de dir que nosaltres hi col·laborem; aquesta és la nostra idea. O sigui, nosaltres no tenim cap problema. Diu: «I vostès què han gastat?» Una part d'aquests milions. Però estem encantats que la societat civil, que els ajuntaments, que les diputacions... Li diré una cosa: l'altre dia vam inaugurar l'Institut del Teatre, que és una gran obra que ha fet la Diputació de Barcelona. Què vaig fer jo com a conseller? Felicitar..., estic entusiasmat, orgullós que la Diputació de Barcelona, que té recursos, hagi dedicat això a fer l'Institut del Teatre; em sembla magnífic –em sembla magnífic.

Però no és un problema com..., nosaltres volem col·laborar amb la societat civil, i tot aquest planteig ens sembla magnífic, i és el que intentava explicar-li, i és el que he explicat aquí. I he partit dient que aquest esforç

l'hem fet els ajuntaments, els consells comarcals, les diputacions, la societat civil i la Generalitat i l'Estat. I em sembla que hem de seguir treballant així, i aquesta és la línia que volem portar. I això no vol dir que nosaltres estiguem quietets, esperant.

Per exemple, La Faràndula, per què...? Primer de tot, La Faràndula és un teatre municipal que s'ha..., nosaltres l'hem ajudat. Quan vostè plantejava això..., amb l'Ajuntament de Sabadell, vam parlar-hi, i ells tenen una altra idea sobre el que serà el gran teatre de Sabadell. I això ho ha decidit l'Ajuntament de Sabadell, que és qui ho ha de decidir. Llavors, en aquest procés s'ha vist que, a l'hora d'intentar millorar la infraestructura, La Faràndula té un problema en l'escenari, que el ciment ha perdut, etcètera. I ara què hem fet amb l'Ajuntament? Seguir pensant –amb el que ells creuen, perquè és la seva ciutat– el que volen fer en aquest tema. I estem al seu costat. Però són ells que han de prendre la iniciativa. Nosaltres no podem fer-los un teatre allà on ells no vulguin. No volem, en aquests moments, invertir en La Faràndula si ells volen fer-ne un de nou. I això ho hem de dialogar amb l'Ajuntament, i ho estem fent, i ho estem fent bé, crec, per part de l'Ajuntament i per part nostra.

I aquesta és la política que portem. No és un tema d'estar-nos quietets, i ja ens ho arreglaran. No, dialoguem. En el cas de Ripoll, en el cas de l'Arxiu, estem buscant un pla global, estem buscant una nova casa, que en aquests moments podria contenir l'Arxiu, i tot això ho estem fent d'acord amb qui ho hem de fer, que és amb l'Ajuntament. Un aspecte.

Respecte al que és la promoció cultural –que avui no tocava, diguem-ne, però podem entrar-hi–, vostè, tanmateix, ha dit que estava preocupat perquè en aquests moments coses que abans es feien aquí ara es fan fora. És a dir, per exemple, en el terreny dels espots publicitaris –és un món que jo conec pel meu passat, diguem-ne. Escolti'm, Catalunya segueix sent un gran centre de producció audiovisual en aquest sentit. Que en aquests moments es fan espots a Madrid, sí; que abans no se n'hi feien tants i ara potser se n'hi fan més, sí, perquè ho diem sempre: hi han una sèrie d'estructures i d'empreses a Madrid que estan captant aquest tipus d'espots. Però moltes vegades són empreses d'aquí, que van a filmar a Madrid, i empreses d'aquí que han obert, per dir-ho així, sucursals a Madrid, cosa que és molt positiva, perquè en el fons s'expansionen, aquestes companyies. Però això és un petit parèntesi en un tema que ha tractat abans.

Això de La Faràndula, l'hi he contestat. En el tema de Ripoll, en aquests moments, amb l'Ajuntament tenim un pla concret d'actuació respecte al Museu de Ripoll i respecte a l'Arxiu, per intentar resoldre totes les infraestructures culturals que té en el país.

Bé, crec que avui la interpellació era molt clara: estàvem parlant d'infraestructures. Quan... Perdó, també una altra cosa: parlava de què pensem fer quant a la promoció, i vostè ha parlat de les indústries culturals que estan generant llocs de treball. Per això aquesta cambra té des del mes de març un projecte de llei de creació de l'Institut d'Indústries Culturals, que estem

molt satisfets que sembla ser que en el Ple del 18 de desembre el podrem aprovar. I, evidentment, està enfo- cat en aquesta línia, i, per exemple, en el pressupost no consta un fet molt important: que aquestes indústries no necessiten tant subvenció com necessiten capital. I per això, a part del pressupost de què he parlat abans, aquest any, de 35.000 milions de pessetes, la suma aquesta, tindrem 8.000 milions d'una línia de crèdit especial per a aquestes indústries. I tot això va fona- mentalment pensant en aquestes empreses petites i mitjanes, que poden ser decisives per a la promoció cultural i perquè aquests joves accedeixin al món de la indústria cultural, que ens sembla un factor molt deter- minant.

Senyor Surroca, la cultura està al servei de les persones, de l'enriquiment personal. Però, ho repeteixo, avui parlàvem d'infraestructures, i les infraestructures també estan al servei d'aquestes persones. I en això estem tre- ballant, i en això tenim un pla clar, i en això volem ar- ribar més lluny.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya (tram. 300-00200/06)

El quinzenè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans co- marcals de muntanya, que per formular-la, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il- lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, no és aquesta la primera vegada que el Ple de la cambra substancia una interpellació al Govern rela- tiva al compliment dels plans comarcals de muntanya. El diputat popular Josep Maria Fabregat, persona for- ça sensibilitzada per aquesta qüestió, ja ho va fer en dues ocasions al llarg de l'anterior legislatura —el no- vembre del 96, i el maig del 99 també—, i jo mateix, en nom del meu Grup Parlamentari, també ho vaig fer poc temps després que vostè, senyor conseller, assumís la màxima responsabilitat al capdavant del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i, per tant, tam- bé, al capdavant de la política de muntanya; unes interpellacions que, ni que sigui únicament pel títol, ja ens donen a entendre la preocupació que suscita als diferents grups parlamentaris l'incompliment d'aquests plans comarcals de muntanya, d'aquestes eines plani- ficadores i reequilibradores del territori.

Avui interpellem altre cop el conseller de Política Ter- ritorial, i ho fem just quan finalitzen un bon nombre d'aquests plans del període 96-2000, perquè altres ja van finalitzar l'any passat, i és, per tant, entenem, un bon moment per parlar-ne. Uns plans comarcals de muntanya que haurien de ser l'instrument bàsic per al

desenvolupament de la política de muntanya, segons estableix la mateixa Llei d'alta muntanya, però que malauradament, sovint, tot i encertar amb precisió en la diagnosi de la situació deficitària que viuen, la situació de dèficit que pateixen encara aquestes zones, aquests plans comarcals de muntanya perden credibilitat i pro- voquen frustració, en incomplir una i altra vegada l'execució de determinades actuacions programades i, fins i tot, quantificades econòmicament per anualitats.

No és, en absolut, una afirmació lleugera, demagògica, pròpia del paper d'oposició que em correspon de fer a mi, i pròpia del paper d'impuls i control de l'acció de Govern. És una afirmació, és una asseveració compa- rtida àmpliament, compartida per la majoria de repre- sentants polítics a les institucions locals i comarcals de les comarques de muntanya, sigui quin sigui el seu co- lor polític, sigui quin sigui el partit al qual pertanyen. Vostè, honorable conseller, ho sap, perquè damunt la taula del seu despatx ben segur que deu tenir un bon nombre de certificats, d'acords de ple d'ajuntaments o de consells comarcals d'aquestes comarques, en què li demanaven, li reclamaven que es complissin els plans comarcals de muntanya que havien estat aprovats so- lemnement pel Consell Executiu de la Generalitat, que han estat aprovats solemnement per aquest mateix Par- lament cada any, en aprovar els pressupostos i el Pro- jecte de Llei de pressupostos.

No es val a dir, entenc, una i altra vegada, cada cop que s'interpella el Govern de la Generalitat de Catalunya sobre aquesta qüestió, que hi ha hagut un altíssim grau de compliment pressupostari i, fins i tot, que la inver- sió finalment produïda a cada comarca de muntanya ha estat força més elevada que la inicialment prevista. Ens sembla que no s'hi val perquè això és tant com reconèi- xer que no es creu la conveniència de dur a terme, des del Govern de Catalunya, una autèntica política de muntanya, una política específica, diferenciada de la que es practica a la resta del país. I els plans comarcals de muntanya són precisament aquestes eines que han de permetre actuar amb inversions i mesures de carà- ter extraordinari més enllà de les que, òbviament, s'han de produir de manera ordinària, de la mateixa manera que s'executen amb més o menys mesura en el conjunt del país.

Per tant, quan s'afirma que, des del Govern, els primers plans comarcal de muntanya que es van desenvolupar en el període 90/95 es va produir un increment molt important en la despesa programada, hem de recordar, una vegada més, que moltes d'aquelles actuacions pre- vistes, aprovades solemnement, com he dit abans, pel Consell Executiu de la Generalitat, estan encara pen- dents de la seva execució.

Estarà d'acord amb mi, honorable conseller, que aques- ta realitat no és en absolut una qüestió menor; que aquesta realitat no és bo d'amagar-la darrere d'una borratxera, d'un maremàgnum de xifres grandiloqüents, i que, fins i tot, pot arribar a provocar el descrèdit de les mateixes institucions.

La inversió que s'ha pogut anar produint, tot i no figu- rar de manera específica dins dels plans comarcals amb actuacions concretes, no hi ha cap mena de dubte que

és ben rebuda i necessària, de la mateixa manera que deuen ser ben rebudes i necessàries totes les actuacions, totes les inversions que es produeixen en el conjunt de les comarques i municipis del nostre país i que no formen part de les deu comarques de muntanya, i que, per tant, no disposen d'aquesta planificació específica i d'aquesta inversió extraordinària –ho repeteixo–, aquesta inversió extraordinària que es deriva de la mateixa Llei d'alta muntanya i que ens ha de portar a realitzar polítiques de muntanya diferenciades, com he dit abans, de les que es practiquen a la resta del país, de la mateixa manera que ja fa molts anys que les practiquen els països alpins.

I és que, senyor conseller, no es pot posar tot dins del mateix sac. Totes les inversions, tota l'acció del Govern de la Generalitat a les diferents comarques del país, no es poden barrejar. Hem de recordar que hi ha unes programacions, unes eines específiques que són aquests plans, i aquests plans han d'estar garantits més enllà. A banda d'aquests plans quedarà la inversió ordinària que el Govern de la Generalitat, amb bona lògica, ha de continuar fent.

Entenem que els plans generals de muntanya comporten una planificació i un calendari d'inversions que va més enllà d'aquesta acció generalitzada que el Govern realitza en el conjunt de Catalunya, i van ser inventats, si se'm permet la expressió, precisament, per discriminar positivament les deu comarques pirinenques i prepirinenques del nostre país i poder pal·liar així els dèficit estructurals que encara avui pateixen. Els plans de muntanya són, entenem, l'eina més palpable que ens ha de permetre comprovar que, efectivament, ens creiem de debò, de debò, la Llei d'alta muntanya; que efectivament ens creiem de debò, de debò que ha de ser possible igualar el nivell de vida dels habitants d'aquestes zones muntanyoses al de la resta dels ciutadans de Catalunya a partir de l'aprofitament, a partir del desenvolupament integral dels recursos econòmics de què disposen i, també, de manera especial, d'aquells recursos que provenen principalment del sector agrari, de les indústries que es deriven d'aquest sector agrari, és a dir, de l'artesania, del turisme, de l'agroturisme.

El compliment o l'incompliment dels plans comarcals de muntanya, senyores diputades i senyors diputats, pensem que és la prova del nou per saber del cert si aquest Govern es partidari, de manera clara sense ambigüitats, de garantir que el nivell de serveis oferts als habitants d'aquesta zona sigui igual al de la resta de Catalunya mitjançant la creació de les infraestructures i els equipaments necessaris. És la prova del nou per saber si de debò s'està d'acord, tal i com estableix un dels objectius globals de la política de muntanya, a compensar els desavantatges físics i socioeconòmics derivats dels seus handicaps naturals, valorant les funcions que la muntanya compleix en benefici de la resta del país, en benefici del conjunt de la societat.

Estic convençut, senyores diputades i senyors diputats, que aquesta és la voluntat, que aquest és l'esperit que inspira l'acció política del conseller de Política Territorial, del conseller Pere Macias, que és persona que prové d'una comarca de muntanya, de la Garrotxa, que és persona que coneix el territori, que és persona que es-

tima el país, però, quin grau de compliment dels plans comarcals s'ha produït per part del Govern de Catalunya? Posem per cas, en un àmbit tan sensible com és el de la protecció o del de foment de les activitats agràries, quants recursos econòmics, conseller, no s'han esmerçat en aquesta zona, tot i figurar explícitament, en els plans comarcals? Per exemple, per a la millora de les explotacions agràries, per a la instal·lació d'agricultors joves, en unes zones on, segurament, més que en cap altra, cal actuar-hi de manera prioritària, en aquest camp.

Quines compensacions s'han destinat a l'agricultura i a la ramaderia que es practica en aquelles condicions més adverses, en aquelles condicions més difícils, per tal de garantir l'ús continuat de les terres agrícoles de muntanya d'una comunitat rural viable?, si encara avui, tot i l'encertada diagnosi dels plans comarcals de muntanya i les assignacions comptabilitzades i no executades –i no executades–, ens trobem allunyadíssims de la mitjana europea en un 26,5%, pel que fa a les aportacions econòmiques en concepte de les anomenades ICM, de les denominades indemnitzacions compensatòries de muntanya.

Això és política de muntanya, aquestes assignacions estan perfectament establertes i estipulades en els plans comarcals de muntanya i aquest és un incompliment més d'aquesta planificació per part del Govern de la Generalitat. No s'han complert els plans pel que fa a les ICM, però tampoc el suport específic a la producció agroalimentària artesanal, si es té en compte que aquesta activitat, desenvolupada en el nostre territori, ha esdevingut en els darrers anys un fenomen, diguem-ho ben clar, un fenomen socioeconòmic de gran importància que ha de comptar necessàriament amb el suport del Govern català.

Els plans comarcals de muntanya han diagnosticat la importància d'actuar en el camp agroalimentari artesanal, però, sincerament, conseller, creu vostè que hi ha hagut compliment d'aquest objectiu?, que hi ha hagut compliment de les mesures proposades en el Pla comarcal de muntanya? En tot cas, tindrem ocasió de tornar-ne a parlar en el torn de rèplica.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ausàs. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo li agraeixo aquesta Interpellació en un moment especialment oportú, perquè, com el senyor diputat i les senyores i senyors diputats coneixen, en aquests moments s'està procedint a la tramitació, i els propers dies els diferents consells comarcals aprovaran els primers plans comarcals de la tercera generació. Per tant, crec que és especialment oportuna. Estic d'acord, amb això, senyor Ausàs –estic absolutament en desacord amb l'incompliment. Jo crec que si alguna cosa podem no-

saltres dir és que hi ha hagut un nivell de compliment elevadíssim dels objectius dels plans comarcals de muntanya, i tenim arguments per dir-ho.

De fet, els plans comarcals de muntanya són un dels instruments més grans que tenia el Govern per desenvolupar la política de muntanya. Vostè sap perfectament que de les dues generacions que s'han fet de plans comarcals de muntanya, la primera va acabar amb un èxit extraordinari: es van superar en un 45% les previsions inicials, i això era necessari, perquè aquell era un moment en el qual els dèficits acumulats en els territoris de muntanya eren elevadíssims i calia una actuació que, pràcticament, podríem anomenar de xoc.

La inversió destinada a les deu comarques va ser, realment, espectacular i es reflectia cada any en el rànquing de la distribució comarcal de les inversions *per capita* realitzades pel Govern. Per exemple, en el període 90-94, els sis primers llocs corresponien a comarques de muntanya i s'hi afegien encara dos més entre les deu primeres. Per tant, jo crec que això en dona bona mesura.

El balanç encara provisional de la segona generació d'aquests plans comarcals, que, com vostè sap, uns acabaven el 99 i els altres el 2000, no presenta un resultat tan espectacular, és cert, també és lògic, perquè s'ha produït en uns anys en els quals el que és inversió pública del Govern i totes les administracions no ha estat a uns nivells tan elevants. Ara bé, també és cert, i vostè ho coneix perfectament, que això ho vam patir, sobretot, els primers anys, el 96 i el 97, però, compte, el 98, 99 i de manera encara especial el 2000 han estat anys molt bons, en els quals, altra vegada, la inversió en aquestes comarques ha tornat a ser realment espectacular.

Jo crec que, per dir-ho d'una manera amb xifres –amb grans xifres–, home, les previsions d'inversions d'uns 90.000 milions en aquestes comarques s'hauran complert. Jo crec que aquesta és un xifra realment espectacular; a mi, almenys, és una xifra que, sincerament, em fa respecte.

Jo li voldria dir que l'any 2000, a més a més, l'estem aprofitant per poder portar a terme moltes de les actuacions significatives que estaven previstes i que, d'alguna manera, no s'havien executat, i per tant, hem actualitzat aquest any 2000 per igualar-ho. I li posaré alguns, d'exemples, fins i tot de la seva comarca –de la seva comarca–, només amb dues obres: el túnel de Montant de Tost, a la carretera Catalunya-14, o el condicionament de l'antic camí Gósol - Tuixén, que ara serà carretera. Només aquestes dues obres ja faran que tota la inversió que no s'havia encara executat en aquesta comarca computi i que cobrim, també, les expectatives del Pla comarcal de muntanya a l'Alt Urgell.

De totes maneres, vostè ho ha dit al principi, jo no vull que això sigui una gran emanació de xifres, crec que hi ha una cosa que és molt important, que és veure els resultats, i en aquest sentit, els plans comarcals de muntanya han significat a la pràctica, jo crec que uns èxits molt notables en la política de reequilibrament territorial. Jo crec que, també, és obvi dir que no hem d'atribuir els mèrits exclusivament als plans comarcals, al Govern de la Generalitat, si vol, perquè òbviament

els municipis hi han tingut molt de mèrit i tota la societat, però el que sí que és cert, és que, per una banda, i per primera vegada en moltes dècades, entre el cens del 91 i el padró del 96, s'ha registrat un creixement global positiu de la població d'aquest àmbit, i això és un canvi de tendència, i, fins i tot, en algunes comarques com, per exemple, el Pallars Sobirà això té unes cotes que ningú –ningú– hagués predit tan sols fa deu anys.

Jo crec que tot apunta que aquest canvi de tendència es podrà consolidar en els propers censos d'habitants. I, precisament, són dues comarques, de les de menys de muntanya, podríem dir, com són el Ripollès i el Berguedà, que per motius de crisi industrial que han sofert i que sortosament han ja superat són les que encara tenen decrements de població, però la resta ja no en tenen.

Però hi ha un segon fet molt significatiu i que és aquella prova del nou que vostè em demanava. Miri, per mesurar la qualitat de vida de la gent, es pot fer en funció de la renda bruta disponible *per capita* que tenen les comarques, i, en aquest moment, l'evolució del rànquing comarcal entre el 86-95 és espectacular. Miri, en aquest últim any –el 95, que en tenim dades–, de les quatre primeres comarques en renda bruta familiar disponible, tres són de muntanya, i de les dotze primeres n'hi ha set de muntanya. Per tant, la prova del nou crec que és clarament favorable al compliment dels objectius del Pla.

Per això, nosaltres podem dir-li que el balanç d'aplicació del plans comarcals de muntanya és excel·lent i, per tant, el nostre capteniment en aquests moments és aconseguir que, en aquest any 2000, puguem acabar el compliment de tot allò que s'havia marcat. Deixi'm dir, també, que el capteniment del Govern amb relació als plans comarcals de muntanya és d'apostar per la seva continuïtat i, per tant, posar en marxa aquesta tercera generació de plans que li parlava, i això no és una aposta de futur, ni una promesa, sinó que és ja una realitat. Ja, com vostè sap perfectament, fa uns quants mesos s'han iniciat els treballs d'elaboració dels nous plans; en primera instància, els que tenim a punt d'aprovació, els de les comarques de l'Alt Urgell, del Berguedà, de la Garrotxa, del Ripollès i del Solsonès, que ja disposen d'un primer programa d'actuacions, que ha estat presentat als consells comarcals respectius per a la seva aprovació. I en un breu termini es farà el mateix per a les altres comarques: l'Alta Ribagorça, la Cerdanya, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà i la Vall d'Aran.

Com que les coses han canviat, aquests plans seran uns plans que també han de canviar –no?–, i després d'aquella primera generació que estava centrada en la dotació i consolidació d'unes infraestructures i equipaments, i d'una segona fase que ha anat més adreçada al foment dels sectors productius, aquests tercers plans de muntanya volem que posin l'èmfasi en la millora de la connectivitat de les comarques de muntanya, tant la vertical com la transversal, amb la finalitat d'establir una xarxa més densa i més ben condicionada, però, evidentment, tot això, sense deixar de banda que encara segurament hem d'anar més lluny en la creació de nous serveis i en el manteniment dels equipaments. També dir-li que també ens cal seguir el que ha estat el gran

èxit d'aquesta segona generació de plans, que és la potenciació de les activitats productives. Jo li vull anunciar també que aquests plans de tercera generació seran uns plans que recolliran amb el màxim rigor aquelles inversions dels departaments de la Generalitat i també, d'una manera orientativa, les inversions de l'Estat, que en aquests moments disposem ja d'informacions i de realitats prou importants, totes aquestes inversions que jo crec que tenen un ferm compromís de dur-se a terme.

Nosaltres el que volem és que en aquesta etapa les inversions se centrin principalment en allò que poden ser inversions directes, deixant en segon terme aquelles actuacions que no sent específiques de muntanya –allò que en deia vostè la inversió general–, es regeixen per altres tipus de polítiques globals a la resta del país. Jo crec que, en definitiva, senyor diputat, aquests seran uns plans que confirmaran la voluntat del Govern perquè continuï havent-hi una atenció preferent a favor de les comarques de muntanya, de manera que puguin consolidar el dinamisme que presenten d'uns anys ençà –compte, amb desequilibris encara entre elles i amb punts negres que encara cal resoldre–; de manera que, amb el compliment dels tercers plans comarcals de muntanya en un 2005 puguem ja parlar que aquella voluntat que potser era en aquells moments, i a tothom li semblava que era un bell –un bell, de bonic– desig de pensar d'igualar el nivell de vida, s'ha produït ja de manera efectiva, no per a unes quantes, sinó per a la totalitat de les comarques de muntanya del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Efectivament, s'iniciaran els tercers plans de muntanya, com vostè ha dit, però s'iniciaran sense haver complert els plans de muntanya anteriors. No és que ho digui jo; vostè diu que no, però, escolti, tots els consells comarcals de les deu comarques de muntanya han reconegut –i a vostè ja li dic que deu tenir aquests certificats d'acords damunt la taula del seu despatx–, han reconegut que s'han incomplet aquests plans comarcals de muntanya. Diu: «Miri, la prova del nou és aquesta inversió.» No, no, la prova del nou no és aquesta inversió; la prova del nou, senyor conseller, és que el centre d'assistència primària de Ribes de Freser, inclòs en el Pla comarcal de muntanya anterior, 78 milions de pessetes de dotació, sense realitzar; ESO de Ribes de Freser, inclòs en el Pla comarcal de muntanya anterior, 100 milions de pessetes posades, l'assignació corresponent a la casella, sense realitzar; carretera Collada Verda entre Pardines i Vilallonga del Ter, anterior al Pla comarcal de muntanya anterior, 300 milions de pessetes, sense realitzar; tram de la carretera entre Planols i Fornells de la Muntanya, a l'anterior Pla comarcal de muntanya, 250 milions de pessetes, sense realitzar.

Però no es tracta del Ripollès, allò per simpatia, sinó que passem la Collada de Toses: el condicionament de l'aeròdrom de la Cerdanya, anterior al Pla comarcal de muntanya anterior, 640 milions de pessetes, per fer; el cablatge de la fibra òptica, 100 milions de pessetes, assignat a l'anterior Pla comarcal de muntanya, pendent de fer; la construcció del centre d'assistència primària de la Cerdanya, a Puigcerdà, per tal de dedicar-hi l'àrea bàsica de salut, 100 milions de pessetes, al Pla comarcal de muntanya anterior, pendent de realitzar. La llista podria ser llarguíssima i aquesta és la veritable prova del nou. No serveix, conseller, que vostè faci una suma global i digui: «És que superem amb escreix la inversió.» De què serveix una inversió que havia d'anar a Ribes de Freser, posem per cas, de fer-la a Ripoll? No té cap sentit, això d'aquí! Segurament, aquesta inversió necessària, a Ripoll o a un altre lloc s'haurà de fer, però ha d'estar comptabilitzada en una altra partida i en una altra planificació, perquè els plans comarcals de muntanya o ens els creiem o no ens els creiem; i per tant, si ens els creiem i els aprova solemnement els Consell Executiu de la Generalitat i solemnement el Parlament de Catalunya, se suposa que és d'obligat compliment.

No em voldria allargar més en aquesta qüestió de xifres, però sí que li voldria dir que la interpellació que nosaltres presentàvem era sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya, i el compliment vol dir l'execució de les actuacions previstes, però també vol dir el compliment dels objectius previstos en els plans comarcals de muntanya i, com he dit abans, aquests objectius, alguns d'aquests objectius passen per garantir la igualtat d'oportunitats es visqui on es visqui, i també passa per igualar el mateix nivell de vida, de prestacions, es visqui també on es visqui. La Llei d'alta muntanya diu, i així ho recullen els plans comarcals de muntanya, que el Departament de Política Territorial és el Departament encarregat d'aquesta política de muntanya específica. Vostè, com a titular d'aquest Departament, deu ser el diputat encarregat de dur a terme aquesta política de muntanya, que nosaltres entenem que ha de ser, ha de tenir caràcter transversal, és a dir, que no s'ha de fer des d'un sol departament, sinó que s'ha de fer transversalment, perquè a un conjunt de necessitats diferenciades en l'àmbit de la sanitat, de l'ensenyament, de la recerca, en l'àmbit de les infraestructures, diferents a les de la resta del país, cal donar-hi una resposta també diferent.

Per tant, honorable conseller, quina política de muntanya vostè ha fet per donar compliment a aquests plans comarcals de muntanya, posem per cas, per garantir la igualtat d'oportunitats als estudiants universitaris, d'ensenyament secundari que viuen en aquestes zones tan allunyades? Els plans comarcals de muntanya parlen d'aquesta necessitat de superar aquestes diferències, i de superar les diferències entre ciutadans de primera i ciutadans de segona. Els plans comarcals de muntanya han actuat pressupostàriament amb polítiques pròpies, amb pressuposts propis, si cal, perquè ja sabem que la política de beques competeix al Govern de l'Estat i no hi ha manera que ens el pugui retornar cap a Catalunya, ja ho sabem, però en polítiques pròpies, diferenciades per a aquestes comarques de muntanya, i segurament

per a les terres de l'Ebre també caldria, ha actuat vostè com a responsable de la política de muntanya del Govern de la Generalitat?

En el camp de la telefonia, vostè sap, miri, unes dades del Consell Comarcal de l'Alt Urgell: el 70% del territori de la comarca de l'Alt Urgell no rep la telefonia mòbil, no pot connectar-se a les xarxes digitals, no pot connectar-se a Internet, no pot connectar-se per fax, a la Catalunya dels Quatre Motors d'Europa, a la Catalunya del segle XXI, el 70% de la comarca de l'Alt Urgell, que això és extensible a la majoria de comarques de muntanya. Vostè, com a responsable de la política de muntanya, què ha fet, també, per donar compliment a aquests plans, per garantir aquesta igualtat d'oportunitats a aquests ciutadans, en el camp de la sanitat, o en qualsevol dels altres àmbits i sectors?

Nosaltres a la Moció subsegüent a aquesta interpellació li proposarem, entre altres coses, naturalment, que es compleixin totes i cadascuna de les actuacions que figuren en els plans comarcals de muntanya; també li demanarem que es creï una direcció general de muntanya per tal de dur a terme aquesta política transversal que ha d'afectar tots els departaments per tal de superar aquestes diferències i aquests déficits entre ciutadans que avui encara resten en el nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, miri, senyor diputat, aquí passa una cosa: vostè ha començat a llegir unes quantes actuacions que no s'han fet. Jo podria fer al revés, podria llegir moltes que no estaven previstes i que s'han fet. Però crec que això no porta a res. Sí que ha dit una cosa important, vostè, que ha citat tres exemples del municipi de Ribes, suposo que perquè té tan a prop aquí el senyor alcalde i diputat, i diu: «Aquests han anat a Ripoll.» Jo no sé si han anat a Ripoll; jo crec que segurament han anat a qualsevol altre punt. Però sí que li puc dir que nosaltres hem volgut concentrar-nos en aquelles actuacions que tenen un caràcter estructurant i aquelles actuacions de les quals, d'alguna manera, depèn que hi hagi aquesta possibilitat de viure en igualtat de condicions. Llavors, aquestes potser no són ni a Ripoll ni a Ribes, potser aquestes són al conjunt de la comarca.

Jo li he de dir, sincerament, que en l'anàlisi de la despesa per sectors que s'ha produït en aquests anys, s'ha donat una circumstància, que és que, mentre en alguns sectors –per exemple, les infraestructures– és on potser no hem arribat al nivell de compliment, i ja li he explicat la motivació, en altres –per exemple, el que en podríem dir el foment dels sectors productius– és on s'ha posat l'èmfasi; és a dir, aquest fet que la renda *per capita* i el PIB, perquè el PIB també s'està situant bé, el fet que el PIB *per capita* d'aquestes comarques funcioni no és un fet casual; segurament té a veure amb el

fet que teníem prevista, programada, una inversió en sectors productius de 22.400 milions i n'hem fet 30.000, i això, segurament, es nota; 6.000 milions de pessetes més en aquestes comarques segurament es noten. Esforç del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; esforç del Departament de Comerç, Indústria i Turisme, tot això, realment, es nota.

Deixi'm dir-li, també, una altra cosa. Hi ha hagut inversions que s'han hagut d'efectuar, que potser en un moment primer determinat, quan es feien aquests plans, és a dir com ara ens hem estat preparant la informació d'aquests plans, ja des del 99, amb dades, a vegades..., doncs, l'última estadística que tenim és del 96, que les coses canvien. I això fa que inversions molt substancials que potser no estaven previstes, s'incorporin. Deixi'm donar-li dos exemples, també. Benestar Social: total programat, 1.650 milions de pessetes; total realitzat, 6.700 milions de pessetes. Crec que és espectacular, no? O habitatge: total programat en el conjunt de tots els plans, 4.700; total realitzat, 7.200. Jo crec que hi ha hagut un capteniment del Govern extraordinari.

Ara bé, jo no crec que sigui això una qüestió de xifres, ni les xifres a nosaltres ens deixarien tranquils; és una qüestió de conceptes, és una qüestió de trobar allò que aplicat a cada moment, a cada comarca, l'ajudi a tirar més endavant. Per exemple, nosaltres, en un moment determinat, vàrem veure que les estacions d'esquí del nostre país necessitaven una aportació significativa de recursos, perquè segurament aquella primera generació d'estacions d'esquí, que havien anat molt bé, es podien quedar envellides i no ser competitives amb les estacions d'esquí, per exemple, del Pirineu aragonès o d'Andorra o de la Catalunya Nord o de la resta del Pirineu francès. Bé, doncs, en aquell moment es va fer un pla realment ambiciós, de millora d'accessos per carretera, d'una banda, de crèdits de l'Institut Català de Finances, d'altra, d'inversions, fins i tot, directes del mateix Govern en les estacions de titularitat pública, que ha permès que només en tres anys –aquest és un programa que es va fer de més a més l'any 97–, que només en tres anys s'hagi produït un canvi realment espectacular i que, fins i tot, en algunes estacions, en temporades de neu realment dolentes, s'hagi pogut salvar allò, i salvar, per exemple, l'estació d'equi de Vallter –torno a posar un exemple del Ripollès, ja que vostè el posa–, no és salvar Vallter allà on no hi viu ningú, és salvar tota la vall de Camprodon, que, per cert, és un dels àmbits més dinàmics que tenim del Ripollès.

Per tant, això succeirà i, el Govern, dintre de la política de muntanya, ha de tenir en cada moment les eines programades –té raó–, però ha de tenir, també, la capacitat de resposta per fer front a allò que, en un moment determinat, agafa el caràcter d'inversió estratègica.

Per tant, jo voldria dir-li que nosaltres creiem molt en aquests plans, i la prova és que els hem executat, els hem complert, però creiem, també, que el Govern, no només el meu Departament sinó molts altres departaments, han de tenir la suficient agilitat i força i cintura en cada moment per poder aplicar aquells programes que convinguin més. Això és, per nosaltres, el cúmul de la política de muntanya. De ben segur que en aquelles propostes que vostè formula, en el sentit de reforçar

fins allà on sigui possible aquesta política, ens hi trobarem, i, sobretot, ens trobarem amb el capteniment que cal encara seguir fent política de muntanya i, segurament, també cal –i en això estem treballant– fer política de reequilibrament, també, en altres comarques del nostre país, encara que no siguin comarques de muntanyes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'innovació tecnològica (tram. 300-00258/06)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'innovació tecnològica que, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, exposarà l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui tractem un tema que ha estat abastament tractat a la Comissió –a la Comissió d'Indústria, concretament– però que encara no havíem tingut l'oportunitat de tractar en aquest Ple, que són les polítiques d'innovació de la Generalitat de Catalunya. És a dir, tot aquell conjunt d'objectius i instruments de què es dota un Executiu per fomentar, per promoure la innovació tecnològica en el món empresarial. I això que avui ens sembla tan comú, tan normal, no ho ha estat tant al llarg de la història a Europa. És a dir, durant els anys setanta, la innovació tecnològica es considerava com una variable exògena al sistema econòmic i, per tant, no calia gestionar, no calia promoure; el coneixement fluïa a través del sistema econòmic i hi havia empreses que eren capaces d'assimilar aquest coneixement.

A partir d'investigacions importants portades a terme als Estats Units i al Regne Unit, fonamentalment, es constata, al llarg dels anys setanta es confirma que, efectivament, la innovació tecnològica, cal comentar-la, cal gestionar-la, cal promoure-la des dels poders públics perquè és el factor fonamental que determina la capacitat competitiva d'un teixit empresarial, d'un conjunt del sector industrial. Per tant, des de finals dels setanta, principis dels vuitanta, ens trobem que els diferents països europeus gestionen polítiques de promoció de la innovació, amb l'excepció, senyor conseller, del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat no ha realitzat, no ha explicitat formalment una política d'innovació; una bona prova n'és que vostè, reiteradament, al llarg dels darrers mesos, ha dit: «Ara toca la innovació» –i això vostè ho té per escrit–, «ara toca la innovació». Fins ara no tocava. A Europa toca la innovació des de fa més de vint anys. I, des de fa més de vint anys, els que hem estat implicats en aquest

sector coneixem el que fan els països, el que fan els governs per promoure la innovació, i el Govern de la Generalitat ha estat al marge d'aquest procés interessantíssim que han seguit tots els països europeus.

L'empresa catalana ha fet un gran esforç d'innovació sense l'acompanyament de la Generalitat. I, això, què ha comportat? Ha comportat que es fes d'una manera insuficient i que, probablement, en un moment en què prima la globalització i en què el ritme de la competència internacional és cada vegada més fort, aquest model, diguem-ne, tradicional de l'empresa catalana sigui, segurament, insuficient. L'empresa catalana ha basat el seu model d'innovació tradicional en les innovacions incrementals, allò que els treballadors d'una empresa eren capaços de fer per acumulació de petites millores, i en les innovacions de procés, però no ens hem dedicat a les innovacions de producte i a les innovacions radicals. Entre altres coses, perquè, per fer innovacions radicals, cal investigar, cal dedicar recursos públics i privats al món, a les activitats de recerca i desenvolupament.

Els països europeus estructuren les seves polítiques d'innovació en quatre tipus d'accions diferents: fomentant la innovació de procés, fomentant la innovació de producte, desenvolupant infraestructures de suport i, finalment, més recentment, en polítiques d'innovació basades en el sector emergent de les tecnologies de la informació.

Foment de la innovació de procés, per què? Per reduir costos de producció i distribució, augmentar la qualitat; en definitiva, augmentar la productivitat. Foment de la innovació de producte amb l'objectiu de generar continuament nous productes, perquè aquelles empreses o aquells sectors industrials el pes dels quals, dels nous productes, sobre el conjunt de les vendes no depassa un nivell determinat entren en crisi estructural; desenvolupament d'infraestructures de suport, tant públiques com privades, a l'estil del que els alemanys fan amb la Max Plank o amb la xarxa Fraunhofer, que és una xarxa de l'Estat alemany però que abasta tots els territoris i on els *Länder* tenen un paper fonamental –per tant, aquest model federal de recerca té una viabilitat i té una aplicació pràctica concreta dirigida a les empreses, universitats i fundacions, en el món de les privades–, o les xarxes dels centres dels País Basc. Finalment, quant a les polítiques d'innovació basades en el sector, d'això sí que n'hem parlat en aquest Ple, tant pel que fa a la difusió de les tecnologies de la informació a tots els sectors, a tota l'economia –tant en el sector industrial com en el de serveis–, com el de promoció del nou sector de les tecnologies de la informació, com un nou sector econòmic fonamental.

Què fa el Govern de la Generalitat en aquests quatre capítols? Només unes pinzellades. En innovació de procés, ens hem centrat en polítiques de promoció de la qualitat i, més específicament, en polítiques de certificació ISO 9.000. Molt lloable, positiu –ho abonem, ho recolzem– però, senyor conseller, és clarament insuficient. Si analitzem el que fan altres països europeus en aquest camp, veiem que es fan altres programes, però, fins i tot en el tema de la qualitat, senyor conseller, jo li agrairia –jo sí que li demano dades, senyor conseller;

jo sí que li demano dades—, jo li agrairia que em digués quins han estat els resultats per comparació amb altres zones de l'Estat espanyol, per exemple, o d'Europa. És a dir, hem dedicat tots els nostres esforços a la qualitat i a l'ISO 9.00; quins han estat els resultats? Si us plau, me'ls digui; si no me'ls diu, els hi recordaré jo.

Innovació de producte. No tenim un programa de promoció del disseny industrial a Catalunya; no el tenim —ni bo ni dolent. I això és gravíssim en un país que té la tradició del disseny industrial com Catalunya i que tenia una xarxa i un teixit de professionals dedicats al disseny de primera magnitud, i ens hem —faig servir un eufemisme— carregat o hem posat en crisi el BCD, que era un instrument fonamental de la societat civil catalana, per la situació o per les causes que vostè coneix molt bé, i a mi m'agradaria que m'expliqués de quina manera pensa desbloquejar. Què hem de fer Catalunya per disposar d'un programa de promoció del disseny? El necessitem.

Tercer: infraestructures. El rector Pagès, en una compareixença a la Comissió d'Indústria de la setmana passada, ens va dir que tenia un centre en el camp de les tecnologies de la producció, el centre SIL —els diputats i diputades que estan a la Comissió d'Indústria en donen fe—, i va afegir: «A Catalunya en necessitaríem deu com aquest, i no els tenim». Senyor conseller, què fa la Conselleria per disposar d'aquests deu que reclama el rector Pagès amb tota la raó? Nosaltres, ja sabem com fer-ho, i ja ho direm oportunament. El CSIC es troba en una situació de bloqueig. Reclamem unes transferències del CSIC, però, com que no me les donen —el Govern del PP, el seu associat a Catalunya, no els hi dona—, doncs, no fem res. Home, tenim una base de recerca molt important a Catalunya i, per tant, hem d'intentar buscar un model en el qual sigui compatible la utilització d'aquesta infraestructura tan potent; no ens sobren les infraestructures de recerca, no ens sobren; hem d'utilitzar les que tenim i no utilitzem el CSIC, els centres del CSIC a Catalunya. I això és un error gravíssim, senyor conseller.

Universitats. Home, per fi hem engegat, l'any 99, vint anys després que ho fessin els països europeus, una cosa que en diem Xarxa IT, i a mi m'agradaria que vostè ens donés les xifres del seu abast, de les inversions, per exemple, que han fet aquest any amb la xarxa IT, de les perspectives, etcètera, etcètera, perquè, si parlen de xarxa, vol dir que hi ha un conjunt de centres —vol dir que és un sistema d'innovació— que fan un conjunt de coses que és equiparable a una xarxa estrangera, etcètera; si us plau, m'ho digui. Com li demano que em digui quins suports donen als centres de transferència de tecnologia de les universitats. L'any 99 —concreti, senyor conseller—, quin suport es va donar als centres de transferència de tecnologia de les universitats catalanes? —concret, amb diner, amb accions. Quin suport donen als laboratoris de l'anomenada xarxa IT?

El sector... , ja n'hem parlat. El Pla estratègic està bloquejat; no em dona temps d'incidir-hi. Si us plau, si li dona temps, m'explica com pensen desbloquejar l'aplicació del Pla estratègic. Si us plau, senyor conseller, com pensa el Govern de la Generalitat superar aquesta situació? No tenim una política de promoció de la

innovació complerta en cap d'aquests quatre capítols, i és absolutament vital que la tinguem. Què pensa fer el Govern de la Generalitat per superar aquesta situació, que, per altra banda, és evident que perjudica greument l'empresa catalana? Vostè té un magnífic equip de funcionaris, de tècnics, capacitats per fer això. Vostè ha de liderar un procés que generi aquesta política i que la faci, encara que sigui vint anys més tard.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Si us plau, senyor conseller, li demano que em concreti amb dades tot el que li he dit, cada un dels apartats i, en concret, què pensa fer a partir d'ara perquè Catalunya disposem finalment d'una política de promoció de la innovació tecnològica.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Barceló. Per la resposta té la paraula l'honorable conseller d'Indústria senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats. Bé, avui, he passat una bona estona aquesta tarda aquí, al Parlament, escoltant les interpellacions i les respostes dels meus col·legues, i he sentit de tot, senyor Barceló, en la línia, aquella, tan clàssica de la tecnologia parlamentària, que consisteix a dir, a fer una interpellació que diu: «Escolti, expliqui'm les infraestructures que vostès han fet», i llavors surt el conseller i explica les infraestructures, i l'altre li diu: «No, no li demanava això, li demanava idees».

Llavors, ha sortit, després, en una altra interpellació, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques i ha dit: «Escolti, jo no parlaré de xifres», i ha fet una cosa que està molt bé, que ha estat donar xifres. I vostè em fa una interpellació —planteja una interpellació— i llavors puja a la tribuna i me la transmuta —té tot el dret de fer-ho—; me la transmuta amb un seguit de preguntes concretes que tenen una previsió reglamentària per evacuar què és la pregunta —sobretot, la pregunta escrita. És a dir, vostè ara em demana unes xifres exactes, perquè té tot el dret de demanar-les, però jo tinc tot el dret a dir-li: «Miri, escolti: les hi enviaré, si vostè em fa la pregunta, per escrit —per escrit— perquè, naturalment —no li lleigeix la interpellació, la formulació de la interpellació... Home, anava ben bé per un altre camí, un altre camí que vostè ha començat i que a mi em dona peu a, efectivament, respondre.

Vostè ha dit: «Els governs europeus, fa vint-i-cinc anys que es van plantejar aquests temes», i vostè, l'any passat, deia: «Ara toca la innovació». Home, deixi'm-li fer unes precisions respecte a aquesta afirmació. Jo vaig començar a cuidar-me dels temes d'Indústria —i, naturalment, per tant, dels temes relacionats amb el que ens ocupa en aquesta Interpellació— el desembre de l'any 1989 i, llavors —és a dir, només fa..., escolti, escolti: no fa vint-i-cinc anys; només en fa onze—, en aquell moment, hi havia un ministre que es deia Claudio Aranzadi, que era una excel·lent persona, amb la qual

m'ha unit, després, una molt bona amistat, però diguem que era un ministre europeu, perquè, és clar, era el ministre d'Indústria d'un país que estava a la Unió Europea, i sap què deia, senyor Barceló, el senyor Claudio Aranzadi? –ho tinc escrit, és una frase cèlebre–: «La millor política industrial és la que no existeix». És a dir que no devia ser jo, precisament, o aquest Departament que m'ha tocat presidir durant una sèrie d'anys, el que no tenia una política, sinó que devia ser, suposo, el Ministeri, ei!, suposant que els bons funcionaris que tenia li fessin cas, perquè ell ho afirmava amb rotunditat.

Bé, nosaltres no ho vam fer això.

És cert que, l'any passat, jo vaig dir: «Ara és l'hora d'apretar en innovació», perquè nosaltres veníem d'una seqüència, home, que era una seqüència una mica difícil i molt peculiar. Vostè recorda –a més a més, és clar, és que vostè, aquestes coses, les coneix tan bé com jo–, vostè recorda que, quan l'Estat espanyol va entrar a la Unió Europea –va ser l'any 86–, nosaltres veníem d'una llarguíssima trajectòria del pitjor tractament en termes, diguem-ne, hospitalaris, a què es pot sotmetre un sistema industrial.

El pitjor tractament és un petit mercadet protegit –i ho dic en diminutiu, totes dues coses, per ridiculitzar-ho, eh? Teníem un petit mercadet protegit, i llavors, desgraciadament, les prioritats per nosaltres eren unes altres prioritats molt diferents de les que tenia, per exemple, Alemanya o de les que tenia un *Land* alemany, que havia estat sotmès als aires durs de la competència oberta des de feia molt de temps i que venia d'una tradició perquè els instituts, aquests, –l'Institut Fraunhofer, per exemple–, són de l'època de Bismarck, és a dir, venia d'una tradició molt diferent.

I nosaltres, a part del petit mercadet protegit, veníem de la tradició, aquella, del *¡que inventen ellos!*, és a dir, això tampoc ho podem oblidar. Per tant, les prioritats, quines eren? Les prioritats, en aquell moment, eren fer dobles i vam actuar en dues línies, que són complementàries, eh?: fer un enorme esforç d'internacionalització de la nostra economia, que volia dir dos corrents. Primer: intentar de captar inversió estrangera d'alt contingut tecnològic, i, segon, era projectar les nostres empreses cap als mercats exteriors, perquè això significava el desafiament que, efectivament, les podia fer competitives, i, paral·lelament a això, l'altra línia d'actuació era el foment –perquè, si no, era el fracàs segur en aquests mercats internacionals–, era el foment decidit de la qualitat i la productivitat.

Home, jo ara no em puc treure de la butxaca l'última estadística sobre ISO 9.000. Les últimes dades que recordo –i cito de memòria– són que nosaltres, que, com vostè sap, representem el 25% del valor afegit industrial, teníem, en les últimes dades, que jo recordo, més del 27%; no sé si arribava al 28%, de l'ISO 9.000 a Espanya. Si vol, això ho comprovarem i vostè m'ho preguntarà per escrit; jo li donaré la informació fidedigna. Escolti: si vol, li deixaré comprovar els arxius, cosa a la qual també té dret vostè com a diputat.

Bé, per tant, aquelles van ser les dues primeres prioritats, i, després, van venir dues prioritats, que no és que abans no fossin importants, és que abans les altres dues

eren urgents, que és diferent, i llavors ens vam dedicar, amb intensitat, a partir d'un determinat moment a dues coses més sense abandonar les dues primeres, que són, totes dues, molt decisives, que és la capitalització de les nostres empreses. Un dels punts febles que solen tenir és, normalment, una partida de recursos propis, allò que en anglès en diuen *equity*, feble, i especialment feble quan estan en etapes de creixement com la que venim gaudint des del segon trimestre, pràcticament del 94, no? i, naturalment, amb el foment de la innovació tecnològica.

I, quan jo parlo d'innovació tecnològica, hem de distingir-ho del que és feina més pròpia del meu col·lega d'universitats i recerca. Vostè ha fet alguna al·lusió a la recerca, concretament, quan ha parlat del CSIC; el CSIC no fa innovació tecnològica, el CSIC fa recerca. Per tant, això de la recerca, ho pregunta al senyor Mas-Colell o ho pregunta al Govern dient que vol parlar de Recerca i llavors li contestarà el senyor Mas-Colell, que és l'expert en això.

Però deixi'm continuar ara parlant d'innovació tecnològica. Malgrat que les prioritats, les urgències –més que prioritats, urgències– de l'any 89 eren la internacionalització i la qualitat-productivitat –guió–, es van fer en aquell moment, es van començar esforços importants en innovació tecnològica. Per exemple, el Laboratori General d'Assaigs és una magnífica infraestructura que, a més a més, em consta que vostè coneix perquè la va visitar i la va visitar molt a fons. El Laboratori General d'Assaigs, l'Idiada, és una altra inversió en la qual s'han esmerçat desenes de milers de milions de pessetes i que, a més a més, està donant un resultat absolutament magnífic, que no és gens aliè –que no és gens aliè– a les diferents activitats de disseny; ja que vostè parla de política de disseny, escolti'm, de disseny, n'hi ha de dues menes: un que afecta més cultura, perquè és el disseny més esteticista, i l'altre, que és el disseny industrial, dur, i el disseny industrial dur, senyor diputat, es fomenta de les maneres com ho hem fomentat nosaltres.

O vostè es creu que és aliè, en els nostres esforços en el tema tecnològic relacionat amb l'automòbil, que en aquests moments a Catalunya hi hagi un dels centres tècnics clau del Grup Volkswagen, que, quan va començar la crisi del Grup Volkswagen, l'any 93, aquí, a Barcelona –aquí, a Catalunya– tenia 600 treballadors i que, en aquests moments, n'hi treballen, pràcticament, 2.000; que no ha parat de créixer, que té més del 50% que són enginyers superiors i, els altres, són enginyers tècnics o tècnics d'altres especialitats. És un dels centres potents del Grup Volkswagen. Es pensa que no té res a veure el Govern de la Generalitat en això? Segona: té un grup de disseny extraordinari –també del Grup Volkswagen– a Sitges, que va començar sent només d'Audi. Tercera: el primer centre de disseny a Renault a fora de França, sabem que s'ha situat a Catalunya. I quarta: el segon centre fora de Suècia del Grup Volvo s'ha situat a Catalunya.

I vostè em diu que no hem promogut el disseny industrial? I, quant al centre CIM, jo també hi estic d'acord, amb el rector, i les coses donen pel que donen, però, de fet, el centre CIM, que vol dir Computer Integrated

Manufacturing –ho dic perquè els diputats han sentit parlar més del centre SIM, que es refereix als Sistemes Integrats de Mercaderies; aquest és amb «c»–, és, en bona part, finançat i promogut pel Departament d'Indústria, Comerç i Turisme –abans, Departament d'Indústria–, començant fa molts anys. O vostè es pensa que hem dormit a la palla quan el que s'ha fet ha estat potenciar, per exemple, el Centre de Visió per Computador, que té una *performance* absolutament magnífica –l'hi puc especificar amb més detall, si vol vostè, després–, o l'Institut Català dels Plàstics, o bé el Centre Internacional de Mètodes Numèrics, que és una de les estrelles de la Politècnica quant a la transferència de tecnologia a les empreses, o bé el Centre de Computació per Paral·lelisme, que aquest és el que ha estat objecte d'aquest reconeixement implícit i molt explícit per part d'IBM instal·lant-hi un dels ordinadors més potents en aquest terreny a Europa?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

És a dir, si tot això no hagués estat impulsat, ajudat i, en part, promogut –en alguns casos, totalment promogut– pel meu Departament, tot això no hauria passat, senyor diputat. Ja continuarem...

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Subirà; tindrà oportunitat de continuar amb tota seguretat. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Quan vostè i jo discutim, em quedo amb un dubte, em quedo amb el dubte de si tenim informacions absolutament diferents o si tenim una percepció de la realitat tan diversa que ens fa arribar a conclusions oposades. A veure, jo comentaré alguna de les coses que vostè ha dit ara en la seva intervenció.

El tema del disseny. A veure, per mi, promoure el disseny..., benvingut sigui el centre Volkswagen, eh?; benvingut sigui el centre de Renault, però això no afecta el conjunt de l'empresa catalana –això no afecta el conjunt de l'empresa catalana. El conjunt de l'empresa catalana necessita unes altres mesures de promoció del disseny perquè li arribin, perquè el centre de Volkswagen de Síntesis és un centre tancat en si mateix; és un centre que dona serveis a les empreses del grup, però és un centre tancat, i per què vénen aquí? Perquè hi ha un bon nivell de qualitat de vida i perquè hi ha professionals; per això vénen aquí. Però el que jo reclamem és el disseny i l'aplicació d'una política de disseny dirigida al conjunt de l'empresa catalana.

I el mateix ens passa amb el Laboratori General. Vostè sap que jo m'estimo el Laboratori General i el conec des del seu origen –des del seu origen històric, no; des del seu origen de l'etapa nova. Però què li passa, al Laboratori General? Doncs, una cosa bastant semblant –una cosa bastant semblant. Si vostè agafa el volum d'activitat del Laboratori General amb les inversions que hi han fet, pagades per tots, veurà que és un índex dels més baixos, comparats amb altres centres similars. Per què? Perquè no donem servei al conjunt de l'em-

presa catalana, perquè vostès s'han ofuscat amb la generació de *cashflow* positiu, però no s'han centrat a donar servei al conjunt de les petites i mitjanes empreses de Catalunya, que, en bona part, ignoren aquest servei.

Temes de qualitat. Escolti'm: jo estic a favor que es promogui la qualitat. Estic en contra que, en matèria de promoció de la innovació de procés, només es promogui la qualitat. Però jo agafo les dades –li reclamo, senyor conseller, que utilitzem indicadors objectius perquè serà la manera d'entendre'ns–, jo agafo l'última publicació de la Fundació COTEC, que és una fundació d'alt prestigi a nivell espanyol i que vostè coneix molt bé, presidida pel rei. Aquesta fundació treu uns informes anuals que són referència a nivell industrial i d'innovació i de recerca; doncs, jo agafo les dades que allà em diu i: Catalunya, 916 certificats d'ISO; Madrid, 1.136; País Basc, 824 –dades de l'últim informe de la Fundació COTEC. El País Basc té un terç del valor afegit brut industrial de Catalunya; per tant, Catalunya hauria d'estar tres vegades per sobre del País Basc –dades de la Fundació COTEC.

Finalment, home, senyor conseller, el centre CIM, no em digui que –vostè– l'han finançat en bona part; vol que li digui les xifres de finançament de les inversions al centre CIM? Vol que les hi digui? Prefereixo no dir-les; prefereixo no dir-les, senyor conseller. L'aportació de la Generalitat és absolutament marginal en termes d'inversió i en termes de suport a projectes –absolutament marginal–, inferior a un 5%, senyor conseller –inferior a un 5%!

Però, en definitiva, a veure: de què es tracta, senyor conseller? Jo no vull tenir raó; jo vull aportar arguments, jo vull contribuir –el nostre Grup vol contribuir– que definim finalment una política d'innovació semblant a la que té Baden-Württemberg, semblant a la que té el País Basc, semblant, fins i tot, en alguns temes, a la que té el País Valencià, semblant a la que tenen els països avançats europeus perquè l'empresa catalana no es trobi en situació d'inferioritat, i ara es troba en situació d'inferioritat, i aquest és el problema. I, nosaltres, el que reclamem és que hi hagi una política global d'innovació de procés, que hi hagi una política de disseny, de disseny dirigit al conjunt de les empreses catalanes –no al centre de Volkswagen–, una xarxa de centres tecnològics que tingui alguna cosa a veure amb la Fundació Steinweiss d'Alemanya, de Baden-Württemberg, que vostè coneix molt bé i que, en total, tenen 9 milions d'habitants: ells tenen 400 centres de transferència, 3.500 persones investigant i transferint tecnologia. A Catalunya no tenim quelcom similar, no tenim ni el que reclamava el rector Pagès, i, finalment, una política de tecnologies de la informació.

En definitiva, senyor conseller, i amb això acabo, encara hi som a temps malgrat el retard. Nosaltres els donarem el suport si ho fan, si no ho fan els reclamarem que ho facin i els explicarem com cal fer-ho.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Barceló. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

El senyor Barceló s'ha descuidat un bolígraf que després li tornaré; de moment, me'l poso a la butxaca. (*Rialles i veus de fons.*)

Senyor Barceló, jo desitjaria que sempre, en la política catalana, els que discrepen es tinguessin mútuament la simpatia que ens tenim vostè i jo. Perquè efectivament discrepem, però a mi em sap greu que..., em sap greu la seva posició, perquè vostè es veu obligat, suposo, i per fidelitat a la seva posició d'oposició, a trobar malament coses que estic segur que d'aquí a uns quants anys, quan siguem vostè i jo més vellets i ens dediquem a altres coses, doncs quan les recordem veurem que efectivament estàvem d'acord. Perquè, és clar, escolti, no em faci servir la... Hi ha dades que simplement són equivocades encara que emanin d'una entitat que la presideixi el rei. És a dir, simplement, les dades que vostè m'ha donat són equivocades, i jo els donaré les bones, que són d'una entitat que no està presidida per una persona de tan alta significació institucional, però que són més verdaderes, respecte a les ISO 9000, i això és absolutament objectiu. Igual aquesta fundació només dóna les ISO 9000 concedides per alguna institució, eh?, i es descuiden de totes les altres; per exemple, es deuen descuidar, doncs, no ho sé, de Bureau Veritas o es deuen descuidar dels mateixos certificats que dóna el Laboratori General, i només deuen donar les d'una institució que vostè i jo sabem quina és, no?

Respecte de si el Laboratori General i les altres entitats tecnològiques relacionades amb el Departament donen o no donen servei a petites i mitjanes empreses, o sigui, el teixit industrial català, jo em vaig tenir de fer buscar una vegada quina és la distribució estadística de les empreses catalanes per grandària, i vaig agafar aquella fórmula que consisteix a buscar la distribució acumulada, és a dir que simplement consisteix a posar-les en ordre. Vostè ho sap, no?; les poses en ordre començant per la més grossa, la segona, la segona, i així successivament. Molt bé.

El Laboratori General d'Assaigs l'any passat va donar servei a set mil empreses diferents. Molt bé. I això què vol dir? Quina grandària tenen les empreses catalanes? La que fa mil, en ordre de grandària, mesurant la grandària en nombre de treballadors, que és una possible variable, la que fa mil en té setanta-cinc, de treballadors. Això no és un invent, és estadística. Llavors, suposant que les mil més grosses, totes, facin servir els serveis del Laboratori, vol dir que n'hi ha sis mil de menys de setanta-cinc treballadors que fan servir els serveis del Laboratori. Si sis mil empreses de menys de —de menys de— setanta-cinc treballadors fan servir els serveis del Laboratori, vol dir que el Laboratori dóna servei al teixit industrial català, o no?

Per tant, home!, ja em sap greu tenir d'acabar fent un raonament estrictament numèric, però és que arriba un moment que dius: és que m'he begut l'enteniment, jo? Set mil empreses —set mil empreses— d'un teixit indus-

trial que segons els nostres números es compon d'unes quaranta-cinc mil. Vostè diu: «ah, els en queden moltes!»; sí, ens en queden moltes encara, però sis mil de menys de setanta-cinc treballadors, i la que fa sis mil en deu tenir disset —disset. Per tant, sí que l'hem fet i l'estem fent constantment aquest esforç d'eixamplar la base de la gent que efectivament accedeix als serveis tecnològics. Això és un esforç important i és un esforç difícil, però l'estem fent i ens n'estem sortint d'una manera jo diria brillant.

En el tema de l'automoció vostè desvaloritza..., però vostè sap el tema dels centres de disseny d'aquestes..., vostè sap que les vendes de components en l'automoció ara es fan en el moment del disseny; és a dir, és en el moment del disseny quan el fabricant d'automòbils decideix, dissenyant conjuntament amb ell, qui li subministrarà el mirallet retrovisor. I això vol dir que assegurar-nos aquests centres de disseny aquí..., vol dir que tenim, que donem als nostres empresaris del món de les parts i components de l'automoció l'accés en el moment adequat a aquells que prenen les decisions de subministrament. I, si no, vostè com es pensa que és que Seat pot dir..., i m'ho deien ahir, que ahir celebrava el cinquanta aniversari, i m'ho deien ahir, i ho deien precisament davant del príncep. Miri, el president de Seat deia: «El 75% de les parts i components que nosaltres ens subministrem les subministrem de fabricants d'aquí, perquè són excel·lents tecnològicament, des del punt de vista de disseny, i col·laborem amb ells en el moment de la creació de l'automòbil.» O es pensa que un centre de disseny d'automoció és una cosa aïllada; no ho és.

Bé, senyor diputat, ens queden moltes coses per parlar. Vostè, de tota manera, és pertinaç, perquè fa quatre dies vam parlar d'aquests mateixos temes amb un altre enfocament a la Comissió. Tindrem moltes oportunitats per fer-ho, i de fet, segurament és un bon exercici, és un bon exercici per a vostè i és un bon exercici per a mi, perquè m'obliga a explicitar aquestes coses. Bé, doncs, per tant, senyor president, no vull esgotar més el temps del que ja he fet.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Ho aprofitaré per veure una mica d'aigua, si vostè m'ho permet.

El vicepresident primer

Ja ho crec. I recordi tornar el bolígraf...

(*Rialles.*)

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies. Sí, fa molt bé de recordar-m'ho, senyor president.

El vicepresident primer

...a l'oposició. Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de les platges (tram. 300-00264/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de les platges, que en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió formularà l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb el màxim de brevetat possible, a aquestes hores del vespre, plantejar una interpellació sobre l'estat de les platges. Això ha generat certs interrogants a d'altres membres d'aquest Parlament, justament el mes de novembre parlar sobre l'estat de les platges, i ho fem per diverses raons i al llarg d'aquesta interpellació entendran exactament el sentit d'aquesta interpellació.

No descobrirem res que la concentració important de platges en aquest país fa que hi hagi una fesomia concreta. Les platges comporten un atractiu turístic, un entorn amb qualitat ambiental i evidentment l'aparador de Catalunya al món. Per tant, preocupar-se de les platges vol dir fer-ho del turisme i de l'economia productiva, fer-ho del medi ambient, fer-ho de la projecció internacional de Catalunya al món, i des d'aquesta perspectiva som conscients des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que les platges no han de comportar una preocupació de temporada, estrictament estacional, sinó un interès permanent a l'hora de discutir les polítiques del Govern.

La motivació estricta d'aquesta interpellació ve per la constatació que existeixen dues situacions, i dues situacions expositives que poden semblar contradictòries. D'una banda, ja fa deu anys que en aquest país s'hi ve desplegant el programa de vigilància i control del medi marí litoral de Catalunya amb resultats evidentment satisfactoris, tal com assenyalen les mateixes estadístiques del Departament de Medi Ambient. En diverses compareixences mediàtiques, s'ha assenyalat que l'any 2000 el grau de compliment de la Directiva comunitària 76/160, de la Comunitat Econòmica Europea –de l'aleshores Comunitat Econòmica Europea–, a les platges de Catalunya ha estat del 97,6%. El resultat és que un 30% de les platges i les zones de bany catalanes es troben en un estat excel·lent i tenen cinc estrelles, i només un 9,4% del total es troba en un estat deficient i són qualificades amb dues estrelles.

Per una banda, doncs, hi ha aquest programa de vigilància; per altra banda, existeix l'atribució de banderes blaves que realitza un organisme independent, i en darrera instància també existeixen valoracions que fan altres organismes independents, i una de les més emblemàtiques és l'homologable al Reial Automòbil Club de Catalunya però en versió alemanya. Tots ells assenyalen que la situació de les platges a Catalunya és realment excel·lent.

Però aquest mateix curs ha sortit un altre cop un informe de Greenpeace, en el marc de l'estudi Coast Watch, sobre l'estat del litoral català, i planteja un escenari diferent a l'anterior, al descrit anterior, planteja unes dades que ens són contradictòries; fa una descripció,

doncs, que s'aproxima a una situació, a uns resultats lleugerament apocalíptics; diu que els resultats a què arriba Greenpeace en el marc d'aquest estudi Coast Watch contradiuen la qualificació oficial de les platges basada en els equipaments disponibles i en paràmetres de qualitat de l'aigua insuficients, atès que provenen d'una normativa dels anys seixanta que està previst de substituir per ser desfasada. Sembla que hi ha garanties, sembla que Coast Watch, aquest estudi, doncs home!, té una certa base al darrere: hi ha vint-i-dos països europeus que ho duen a terme, involucra més de cent mil persones.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió estem convençuts que la versió més correcta i contrastada, evidentment, és la del Govern. Tanmateix, ens interessa saber perquè es produeixen aquestes contradiccions, i li demanaríem concretament a l'honorable conseller Felip Puig la valoració d'ambdós informes i l'explicació concreta d'aquestes diferències; creiem que és interessant que es pugui substanciar això en aquest Parlament.

Permeti'm que entri en una segona fase d'aquesta interpellació. Com hem dit anteriorment, portem deu anys del programa de vigilància, i més o menys s'estructura amb uns principis que han estat inalterables al llarg d'aquests deu anys. L'element bàsic d'estudi és la qualitat microbiològica de l'aigua, i ha estat l'excel·lència durant aquests deu anys una situació difícil de mantenir. Per tant, evidentment en fem una valoració positiva, però ens agradaria saber què en pensa el Consell Executiu sobre la conveniència de fer una revisió d'aquest programa, per poder arribar a una millor situació. En quina línia considerem que s'hauria de revisar? Potser de fer passos endavant a l'hora d'introduir altres paràmetres; no estrictament la qualitat microbiològica de l'aigua o l'estat de la sorra, sinó altres paràmetres que inquieten, que preocupen la ciutadania.

Abans parlava de l'informe de Greenpeace, però també al llarg d'aquest estiu han sortit diverses cartes a mitjans de comunicació les quals expressen la inquietud sobre d'altres aspectes. El tema dels sòlids flotants, per bé que des d'un punt de vista ambiental és dels menys greus, però, genera el major nombre de queixes i crítiques per part dels usuaris del mar; o els sòlids poc degradables, naturals o procedents d'activitats humanes, que poden mantenir-se llargs períodes de temps al mar, ser transportats pels corrents i concentrar-se en determinats indrets i aparèixer en llocs i moments menys convenients.

Ens consta que des del Govern ja hi ha una acció prevista en aquesta matèria, però en qualsevol cas –i vaig acabant– ens agradaria poder conèixer per què existeix aquesta contradicció d'informacions. Ens consta que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., de fet, la Comissió de Política Territorial ja va aprovar la compareixença de Greenpeace per explicar aquestes mateixes dades, però ens agradaria avui poder-nos avançar i poder treure la conclusió d'això: per què existeixen aquestes contradiccions, i que l'honorable conseller Felip Puig ens pogués fer una valoració d'ambdós informes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Rull. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, li agraeixo la seva interpel·lació, que permetrà tant una resposta a les seves inquietuds com explicar el que el Govern està plantejant-se de cara a un nou impuls, un salt qualitatiu, pel que fa a la vigilància i control del medi marí litoral a Catalunya.

En primer lloc m'agradaria remarcar que la vigilància i control del nostre litoral, de les nostres franges costaneres, no es fa exclusivament i solament durant l'estiu, sinó que és una tasca que es desenvolupa al llarg de tot l'any. És més, podríem dir, podem dir que aquesta és una tasca realitzada al llarg de l'any i que és la que ens proporciona, sense cap mena de dubte ni de vergonya, de poder afirmar que Catalunya disposa d'unes de les platges més ben considerades de tot Europa i les millors platges de tot el litoral mediterrani.

No obstant això, durant els mesos d'estiu, des del Departament de Medi Ambient a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, s'intensifiquen els treballs de control, de seguiment i de neteja de les platges, atès que és un període en què l'ús intensiu del nostre litoral és habitual, tant pel que fa a la nostra pròpia població com pel que fa a la població forana, el turisme. A l'estiu, doncs, aquest programa de vigilància i control del medi marí i litoral a Catalunya, que s'intensifica entre els mesos de maig a setembre, vol donar resposta als problemes que comporta aquest estrès, aquesta tensió sobre l'ecosistema de la platja per un país amb una forta pressió turística com és el nostre.

Com vostès saben, com el diputat coneix, el Programa que vetlla per la qualitat de les aigües de bany a Catalunya, d'acord amb allò establert per la Directiva comunitària 76/160, i que disposa de mecanismes per facilitar els resultats obtinguts als ajuntaments, a la població i a qualsevol ciutadà en particular, fa els controls bàsicament a tres nivells: a la línia de la costa, en aquest àmbit es disposen d'estacions de mostreig que diferencien les zones obertes de les rocoses i de les de màxim confinament; en una franja litoral, fins a sis quilòmetres mar endins, on es disposen d'estacions de camp mitjà fins als 1.500 metres de profunditat i de camp llunyà dels 6.000 metres, així com d'estacions ubicades en zones sensibles, en àrees protegides i en àrees d'influència fluvial; finalment, a la zona d'influència de la sortida d'emissaris submarins, que regula i que controla aquests punts específics.

Les variables considerades en tot aquest seguiment i control són les tres següents. En primer lloc, la qualitat microbiològica de l'aigua, val a dir que pel que fa a aquest indicador a Catalunya obtenim uns molt bons resultats, gràcies al funcionament de les infraestructures de sanejament posades en pràctica des de fa anys pel Pla de sanejament de Catalunya que eviten avui, ja, que les aigües residuals s'aboquin al mar i que alterin

la salubritat de les aigües de bany. Resten només tan sols dos punts negres, a punt ja de superar: un, el primer i més important, el delta del Llobregat, en què d'aquí un any i mig –si tot va d'acord amb els plans previstos, dos anys– hi haurà en funcionament la més gran depuradora d'aigües residuals d'Europa, la depuradora del Prat, i un punt també al delta de l'Ebre en què, amb l'actuació ja en curs de tres estacions de depuració, acabarem de completar, també, i de resoldre aquest segon i darrer punt negre.

La segona variable considerada és la qualitat de l'aspecte de l'aigua. Aquesta segona variable és majoritàriament bona, exceptuant quan hi ha episodis de riudes que porten molts materials sobrevinguts al mar, també a les zones properes a les goles dels rius, on hi ha una aportació contínua de nutrients i, per tant, s'hi produeix també una acumulació de fitoplàncton, la qual a vegades dóna un aspecte verd, verdós a l'aigua.

I, finalment, la tercera variable considerada en aquest Programa de seguiment és la qualitat de l'aspecte de la sorra. Aquesta variable ambiental està íntimament lligada a la conscienciació ambiental dels usuaris de les platges i a les tasques de neteja que duen a terme ajuntaments i equips de voluntaris.

Totes aquestes mesures de vigilància i control, que s'han anat intensificant al llarg dels anys, han permès obtenir uns resultats com els d'enguany, en què s'han vigilat 207 platges catalanes amb un total de 237 punts de control. Aquests controls s'han dut a terme entre el 25 de maig i el 19 de setembre, i s'han fet més de 1.100 inspeccions setmanals. Només, doncs, cal tornar la vista una mica enrere per adonar-nos de l'espectacular avanç aconseguit en pocs anys. L'any 85, el compliment de la Directiva comunitària a casa nostra, a Catalunya, era d'un 64,6%, i només el 13% de les platges rebien el qualificatiu d'excel·lents. Què passa aquest any? Què ha passat l'any 2000? Bé, doncs que del 64,6% de compliment de la Directiva europea hem passat al 97,6% de compliment dels requisits de la Directiva comunitària esmentada, tot i haver tingut els fenòmens meteorològics, les riudes del 10 de juny. I hem passat de tenir el 13% de platges qualificades com a excel·lents l'any 85, al 90% de les platges amb aquesta qualificació d'excel·lent.

Per tant, la situació dibuixada fins ara em permet afirmar que la qualitat de les aigües litorals catalanes és, a hores d'ara, la millor que es podria arribar a assolir, i això és el resultat d'un ampli esforç inversor del Govern de Catalunya i, també, d'un compromís de la societat catalana amb aquest objectiu. Aquestes són les dades bones, fruit d'aquests deu anys de feina acumulada i contínua. Estan avalades, aquestes dades, cada any, per l'elevat nombre de banderes blaves que es veuen a les nostres platges o per l'Informe que vostè ha citat, senyor diputat, de l'ADAC, una organització alemanya independent. La qualitat de les platges catalanes és bona.

Ara bé, contestant els seus interrogants, com és que apareix, també, cada any un informe de Greenpeace dient el contrari? Això, evidentment, també es podria

preguntar a la mateixa entitat ecologista Greenpeace. Per què esperen el mes de juliol o d'agost per fer públic un informe sobre dades recollides set o vuit mesos abans? De totes maneres convé aclarir que també hi ha algunes diferències essencials que fan que totes dues informacions, les d'aquesta reconeguda organització o les que fa el Govern de Catalunya, no siguin homogènies, no siguin comparables.

M'explico. En primer lloc, les dades del Departament de Medi Ambient –com he explicat fa un moment– són dades obtingudes regularment, setmanalment, diàriament durant tres mesos amb una freqüència superior a la setmanal, a vegades quasi diària; les dades de Greenpeace es limiten a un cap de setmana en tot l'any. Segona diferència, les dades del Departament de Medi Ambient que es publiciten, que s'informen van i es recullen dels mesos de juny a setembre; les dades de Greenpeace corresponen a un cap de setmana de novembre. Tercera diferència, les dades del Departament de Medi Ambient són obtingudes per tècnics amb formació homogènia, qualificada i reconeguda i analitzades pel laboratori de la Universitat Rovira i Virgili; les dades de Greenpeace són obtingudes un cap de setmana l'any per voluntaris convocats expressament per aquesta activitat. I quart element de diferència, les dades del Departament de Medi Ambient es publiquen setmanalment i corresponen a la mateixa setmana anterior; les dades de Greenpeace es publiquen a l'estiu i són del novembre de l'any anterior.

Pot veure, doncs, que no podem comparar el nivell de dades que s'ofereixen i, també, val la pena –ho repetixo– preguntar-nos l'oportunitat d'aquesta actuació, tot i que vull deixar ben clar que no vull desmerèixer la iniciativa de Greenpeace que s'inscriu –val la pena recordar-ho– en un programa internacional –com vostè a anomenat– Coast Watch, però que aquest és un programa d'educació ambiental i no pas de control de qualitat de les platges. Per tant, crec, creiem que Greenpeace fa una excel·lent feina des del punt de vista educatiu i conscienciador, però creiem, francament, que està esbiaixat, que és un error intentar convertir aquest exercici d'educació i de conscienciació en un sistema alternatiu de vigilància de l'estat de les platges.

En conseqüència, doncs –ho torno a reiterar–, podem afirmar que la qualitat de les platges catalanes és molt bo. Ara bé, fem de fer un salt endavant, no volem deixar aquesta fita en aquest estadi. El nostre objectiu ara és doble: garantir que la qualitat sanitària al nostre litoral és el primer objectiu i, segona, que la percepció d'aquesta qualitat sigui encara millor.

És per això que per a l'any vinent ens hem marcat uns nous objectius –i vaig acabant, president– que suposaran un nou salt qualitatiu en l'estat de les platges.

En primer lloc, volem millorar l'aspecte visual de l'aigua i la sorra, amb uns nivells elevats de qualitat, però en ocasions amb problemes de percepció encara de visualització de sòlids flotants i d'altres accidents. Les actuacions en aquest aspecte se centraran en dos eixos: disminuir els sòlids flotants, i per abordar això l'Agència Catalana de l'Aigua té previst iniciar un estudi per avaluar les principals fonts d'entrada de sòlids al mar.

L'objectiu és dotar-nos d'uns instruments per actuar directament a l'origen, és a dir, reduir els sòlids que s'aboquen al mar, atès que la seva recollida és costosa i difícil. Paral·lelament a l'estudi de les fonts, de l'origen, es desenvoluparà un pla d'acció molt ambiciós per recollir de forma més efectiva que d'anys anteriors part dels residus que floten al mar i que no ha estat possible eliminar l'origen. Aquesta acció coordinada amb les activitats de neteja dels ajuntaments millorarà la qualitat visual de les nostres platges.

Dotarem, senyor diputat, d'un vaixell neteja-litorals a cadascun dels municipis costaners de Catalunya. Durant quatre mesos a l'any cadascun dels seixanta-set municipis disposarà d'un vaixell que permetrà permanentment, diàriament, netejar el seu litoral. Però més enllà encara, instal·larem un sistema de control aeri: tres avionetes instal·lades a les bases de Reus, de Sabadell i de Girona diàriament inspeccionaran el litoral català per senyalitzar aquelles taques encara de petroli o d'abocaments incontrolats a alta mar, que permetran que uns vaixells també centrats en les tres demarcacions, uns vaixells superiors, acudeixin per senyalització electrònica a netejar les taques, a recollir aquestes incidències. Reduirem amb això, també, espero, la presència de taques de quitrà, perquè avançarem, també, amb mesures de control d'ambientalització dels ports i de la navegació esportiva i de la navegació comercial; requerirem l'ajut, evidentment, de la Direcció General de Costes.

I, finalment, millorarem també la informació a l'usuari, incrementant la informació que es dona als ciutadans, implantant a cada platja, a cadascuna de les platges de Catalunya, a la mateixa platja, nous rètols d'informació ambiental actualitzada setmanalment i d'ús de la platja, alhora que promourem noves campanyes per aconseguir un més gran compromís dels usuaris i ciutadans en el manteniment del bon estat de les platges.

Aquest és un programa que posarem en marxa l'estiu de l'any vinent i que en les properes setmanes serà objecte de concurs públic.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Si m'ho permet, des de l'escó estant, molt ràpidament agrair-li la informació i plantejar-li dos dubtes més en relació amb el que vostè plantejava en aquest moment. La primera és, els ajuntaments han participat d'una manera molt activa a poder millorar la qualitat de les nostres platges. Són el primer agent que en coneix la situació, que juga un paper molt actiu a l'hora de garantir la qualitat de la sorra i, a l'hora també, de gestionar aquelles depuradores que han estat transferides. Com s'han d'incorporar els ajuntaments en aquesta nova etapa de revisió d'aquest programa de vigilància de les platges?

I en segona instància, vostè ja ha parlat que Coast Watch bàsicament té un caràcter educatiu, sensibilitzador, i des d'aquesta perspectiva és força interessant la tasca que es du a terme. És possible d'establir un estadi de col·laboració entre el Programa Coast Watch i el Programa de vigilància i informació sobre l'estat de les platges? Des del punt de vista del nostre grup parlamentari creiem que comptabilitzar ambdues iniciatives fóra bo i que el resultat, evidentment, aniria i repercutiria de manera favorable en el conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. L'honorable senyor conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Disculpi que el contesti des del faristol, però no porto la tarja a sobre per utilitzar el mateix procediment que vostè.

En primer lloc, tot aquest programa i tot aquest projecte serà comunicat, consultat i consensuat amb els diferents ajuntaments per tal de recollir les seves aportacions. Hem de pensar que fins ara disposaven, set ajuntaments, d'un vaixell neteja-platges, neteja-aigües del litoral; set municipis més, sis o set vaixells més que complementaven des de l'Agència Catalana de l'Aigua. Passarem a tenir-ne seixanta-set. Per tant, cadascun dels municipis disposarà també d'un conveni i d'una articulació amb l'Agència Catalana de l'Aigua per operar en aquest sentit.

El nivell d'informació també estarà conveniat amb els diferents ajuntaments i la instal·lació dels diferents suports informatius, així com també espero que podem obrir àmbits de col·laboració amb els diferents consorcis de promoció turística o patronats per tal de, també, implementar majors recursos en aquesta operació que creiem que pot atorgar un salt qualitatiu i també una oferta atractiva de qualitat al turisme de Catalunya.

M'he oblidat comentar que també ens proposem establir un conveni, fins i tot un conveni de contraprestació amb les confraries de pescadors, perquè també ens ajudin a eliminar, entre l'Agència Catalana de l'Aigua i la Junta de Residus, els volums i els sòlids que en les seves activitats pesqueres es troben diàriament al llarg..., dels sòlids que encara es troben en els nostres mars.

I, finalment, contestant a la seva pregunta, la nostra voluntat és establir també una col·laboració, no només amb Greenpeace —que també— en el marc del Programa Coast Watch, sinó també amb altres entitats voluntàries, com la Creu Roja, per establir programes de conscienciació, de sensibilització, de seguiment i també de dinamització i de compromís ciutadà amb l'estat de les nostres platges promovent campanyes i diades de neteja de les nostres platges, que incorporin no només els més joves, sinó també tots els ciutadans compromesos en vetllar per aquest objectiu de continuar tenint les millors platges de la Mediterrània, cosa que ja hem aconseguit avui dia.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la política mediambiental (tram. 300-00272/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la política mediambiental; la presenta el Grup Popular, i en nom seu té, per exposar-la, la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputades, il·lustres diputats, jo no sé, senyor conseller de Medi Ambient, si ha estat producte de la casualitat, però és el fet en certa mesura de la nocturnitat que té molt a veure amb l'hora tan avançada en què es produeix aquesta iniciativa, que ens porta a presentar una interpellació que té un interès doble, ja l'hi avanço d'antuvi. Existeix una problemàtica derivada de la font de contaminació que pot resultar d'un ús indiscriminat de la il·luminació nocturna, tant pública com privada, i també una altra que se'n deriva de la creixent contaminació acústica que podem registrar a casa nostra. M'imagino que vostè, amb aquesta diguem-ne primera aproximació del tema hi estarà absolutament d'acord. Però abans de dir-li res, permeti'm la petita expansió de manifestar la nostra satisfacció, sobretot tenint en compte que aquesta modesta iniciativa parlamentària hem de reconèixer que ha tingut una resposta fulminantment positiva per part de l'Executiu i m'imagino que vostè hi haurà tingut molt a veure, perquè nosaltres la vàrem presentar el dia 26 de setembre, i el dia 7 de novembre el Govern aprovava un projecte de llei relatiu al primer dels fets que voldria comentar.

És evident, senyor conseller, que un ús inadequat de les instal·lacions d'enllumenat no només té un impacte que en podríem dir negatiu sobre l'entorn nocturn o uns efectes negatius en la contemplació o l'estudi del firmament per part de les institucions especialitzades, sinó que pot tenir conseqüències perjudicials per a la biodiversitat i el medi ambient, en tant que aquest tipus de contaminació altera determinades condicions naturals de foscor. Aquest diputat, en les darreres setmanes ha fet una aproximació a aquest tema i li he de dir amb tota franquesa que m'he quedat astorat en conèixer determinades coses.

Per exemple, que hi ha un nombre gens insignificant d'aus i d'insectes que contribueixen a mantenir l'equilibri biològic i ecològic, que arriben, fins i tot, a trobar la mort a causa, precisament, d'una presència lumínica extraordinària i, si m'ho permet, fora de lloc a gran part de les ciutats del nostre país. Paral·lelament, és evident que un ús irracional de les lluminàries condueix a un malbaratament energètic i a un malbaratament econòmic que jo m'atreveria a qualificar d'important.

Per tant, suposem, el Grup Parlamentari Popular, a qui m'honoro a representar, suposa que coincidirà vostè amb nosaltres en el fet que cal regular aquesta circumstància i en aquest sentit l'avantprojecte aprovat pel Govern a iniciativa de molts col·lectius de la societat civil que s'han posicionat i que s'han pronunciat respecte a aquest tema, en tant que té com a finalitat corregir aquests problemes, hem de considerar-lo benvingut.

Ara bé, senyor conseller, hi ha qüestions, algunes qüestions d'aquest avantprojecte que vostè hauria d'aclarir. En primer lloc, el temps d'adaptació d'aquesta llei. La disposició transitòria de l'avantprojecte, al qual he tingut oportunitat d'accedir, especifica que el termini màxim d'adaptació no pot ultrapassar els catorze anys, comptats a partir de l'entrada en vigor del reglament que desenvoluparà en el seu dia aquesta llei.

Jo li pregunto: amb quins criteris s'han establert aquests terminis? És evident que no haurien de tenir el mateix tractament –i vostè em corregirà si m'equivoco–, jo crec que cal establir distincions, per exemple, entre l'enllumenat de caràcter únicament ornamental o d'alguns establiments nocturns, que haurien d'implementar la nova regulació, des del nostre modest de vista, amb més celeritat, i d'altra banda les obligacions dels ajuntaments. La renovació de les xarxes d'enllumenat públic, entenem nosaltres que és un procés més complex i costós, que necessitarà, com és natural, un marge de temps més important i una coordinació que presuposem necessària entre el Govern, els ajuntaments i les entitats municipalistes.

En aquest sentit –segon punt–, donat que intervenen aspectes de diversa consideració com poden ser els aspectes urbanístics i de tota mena, quins criteris de coordinació –això ens sembla també important– s'establiran entre els departaments del Govern de la Generalitat i aquests amb els ajuntaments?

Tercer aspecte, com s'han tingut en compte els ajuntaments en l'elaboració de l'avantprojecte? Li pregunto això, senyor conseller, perquè hi ha hagut iniciatives i, fins i tot, experiències molt interessants en aquest territori. Li podria parlar, per exemple, dels casos de Figueres o de Sort, que ja han implementat programes de correcció de la contaminació lumínica en els seus respectius municipis.

I, finalment, el Govern, en l'avantprojecte, té prevista la creació d'un fons per a la protecció del medi contra la contaminació lumínica –si no m'equivoco, és en l'article tretzè–, i especifica –llegeixo textualment– que «aquest fons es nodreix de l'import dels ingressos provinents de les sancions imposades per l'Administració de la Generalitat en aplicació d'aquesta llei, d'una banda, i de les aportacions i ajuts atorgats per particulars, empreses i institucions públiques o privades i administracions públiques, de l'altra». Quin serà el procediment a seguir per la constitució d'aquest fons? Quins seran, senyor conseller, els criteris que s'utilitzaran per a beneficiar-se d'aquests fons? Quin volum –m'imagino que deuen haver fet alguna aproximació, diguem-ne, encara que des de la teoria en aquesta circumstància–, quin volum pretenen obtenir? I en quina mesura se'n beneficiaran els municipis?

I ja passo full, senyor conseller, perquè no vull que se m'esgoti el temps sense parlar de la contaminació acústica, que també ens preocupa. Amb tota franquesa li he de dir, si més no una mica més encara, perquè no és objecte o no ha estat objecte d'una acció com la que ha tingut la lumínica per part del Govern en el sentit de preparar un projecte de llei. Espero que ho facin aviat, i ja li anuncio que la nostra Moció subsegüent a la interpellació anirà per aquest camí. Escolti, aquest és un tema, senyor conseller, sobre el qual cada dia s'incrementa més la preocupació i la sensibilitat social. Per exemple, hi ha a molts llocs de Catalunya problemàtiques similars, però a la ciutat de Barcelona aquest, aquest que li esmento, és un problema a l'alça. La sobredosi de decibels que pateixen algunes zones de la ciutat i la sensació, sobretot la sensació d'indefensió que denuncien els seus residents, és cada vegada més difícil de sostenir.

Sabem que en algun moment vostès parlen d'alguna normativa respecte a aquest tema, però jo li pregunto què falta perquè es pugui tirar endavant i aprovar definitivament una normativa que reguli aquesta situació, que tingui rang de llei i que sigui globalitzadora. I, en aquest sentit, també m'interessa molt, al nostre Grup Parlamentari li interessa molt saber quin grau d'impliació tindran els ajuntaments.

Nosaltres reclamem que els ajuntaments hi participin intensament. Escolti, ja està bé –ja està bé– que un vailet muntant damunt d'un soroll, ell solet, a quarts de sis de la matinada, decideixi despertar una urbanització de trenta mil persones, ja està bé. Ja està bé que a determinats indrets de les ciutats els camions de la brossa o de les escombraries es dediquin a obsequiar-nos amb un concert nocturn que fa impossible el descans a molts indrets de les grans ciutats. Ja està bé que la gent installi sistemes d'alarma, que em permetrà el president la llicència si les qualifico, entre cometes, d'«alarmes de la senyoreta Pepis», que es desapareixen quan els convé o quan els dona la gana i que estableixen un concert indesitjat que tampoc sembla que els ajuntaments... No rigui, senyor conseller, això passa molt freqüentment, passa molt sovint, i nosaltres estem preocupats per aquesta circumstància.

Aquest ja sé que no és un debat que es doni només en el nostre país; forma part dels temes que constitueixen la prioritat d'altres governs d'Europa i, en aquest sentit, la Comissió Europea ja ha proposat una directiva amb l'objectiu de limitar la contaminació lumínica i, en aquest cas, sonora o acústica de les ciutats.

Lògicament, el projecte que haurà de preparar el seu Departament hauria d'incorporar els criteris assenyalats per la futura directiva europea, però també és evident –com ja s'ha dit en alguna ocasió– que alguns dels criteris assenyalats per la Comissió Europea parteixen d'un esquema que en podríem qualificar d'específicament nòrdic i deixen de banda criteris i costums més específicament mediterranis. Suposo, senyor president, que quan vostè prepari aquesta iniciativa tindrà en compte aquestes circumstàncies –si és que la prepara, naturalment, cosa que desitjo–, tindrà en compte les circumstàncies a les quals he fet referència.

Moltes gràcies, honorable conseller; il·lustres senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fernández Deu. Per a la resposta té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, li haig de reconèixer que, parlant de contaminació lumínica i de contaminació acústica, la seva prosa m'enlluerna i la seva potència de veu m'ensordeix. Intentaré –intentaré, intentaré– donar resposta als seus interrogants.

En primer lloc, deixi'm dir-li que té tota la raó: la seva iniciativa parlamentària presentada el mes de setembre –li seré sincer– no va generar, però sí que va accelerar la presentació ja de l'avantprojecte de llei de contaminació lumínica que ha entrat ja al Parlament aprovat des del Govern de Catalunya. En aquest sentit, doncs, i sortosament, aquesta seva interpellació ha estat finalment tramitada en el Ple, perquè, si esperem potser unes setmanes més, hauríem vist també acomplert el segon repte, la segona part de la seva interpellació tramitada, atès –com és la nostra voluntat– que en les properes setmanes, si podem abans de final d'any, i si no, segur, el mes de gener, entrarà també un projecte de llei de contaminació acústica a tramitar-se al Parlament.

I si tot va com ha d'anar, jo espero que tant una com altra legislació les haurem aprovat una vegada més avançant-nos inclús a les actuacions definitives de les directives europees, com en altres àmbits ambientals el Govern i el Parlament de Catalunya han tingut l'estímul d'avançar, de legislar i de produir un marc normatiu modern i d'acord amb els reptes i les sensibilitats de les nostres societats.

La iniciativa legislativa que el Govern en matèria de lluita contra la contaminació lumínica i acústica ha preparat i està preparant, signifiquen un pas endavant en l'objectiu que ja vàrem plantejar a principis d'aquesta legislatura: donar un salt qualitatiu en la política ambiental que s'aplica al país. Establir un marc normatiu en aquests dos aspectes ambientals tan importants com vostè ha remarcat, i que hi coincidim, creiem que és reforçar els fonaments del treball que des de fa anys s'està fent –s'està fent– en sentit ampli a Catalunya per garantir que el nostre sigui un país ambientalment més sostenible i amb millor qualitat de vida.

Per tant, la necessitat d'aquestes dues lleis creiem que és prou evident, i les seves..., o les repercussions ambientals dels problemes que l'origina, del disseny i de l'ús irracional d'instal·lacions d'enllumenat, són claríssimes, mentre que en el cas del soroll no cal dir que aquest és un problema ambiental avui de primera magnitud que se situa entre les primeres preocupacions dels ciutadans de Catalunya. Dit això, deixin-me destacar que amb aquestes dues iniciatives –com he dit abans– tornarem a ser pioners, capdavanters a Europa i una de les primeres nacions, regions europees a abordar aquesta problemàtica amb un marc regulador propi.

Pel que fa a l'avantprojecte de llei contra la contaminació lumínica, vull fer uns comentaris breus abans de respondre les preguntes del senyor Fernández Deu –he dit «una de les primeres», senyor Fabregat, «una de les primeres», no he dit «la primera»; «una de les primeres». Aquest projecte de llei contra la contaminació lumínica pretén reduir l'impacte ambiental del disseny i de l'ús inadequat de les instal·lacions d'enllumenat. En segon lloc, aquesta iniciativa significarà un estalvi energètic, la minimització de l'impacte de la llum artificial en la vida d'algunes espècies d'animals nocturns, com ara la majoria d'insectes nocturns, especialment –si l'interessa–, lepidòpters com papallones, així com també alguns mamífers i les aus nocturnes i migratòries.

Preservarem, també, la visió del cel, tant des d'un punt de vista individual, ciutadà, social, paisatgístic, com també des d'un punt de vista científic –ahir mateix, sense anar més lluny, casualment vaig visitar l'Observatori Fabra i un dels problemes per a l'observació científica, avui, de la nostra volta celestial és precisament la reverberació lumínica que es produeix per una inadequada instal·lació de les nostres instal·lacions d'enllumenat exterior–; evitarem la intrusió també lumínica a les llars de les nostres cases; millorarem la seguretat dels vianants i dels conductors.

Deixin-me que faci les següents consideracions en relació amb els interrogants que vostè m'ha plantejat. Sobre el temps d'adaptació a la llei, vull destacar que el termini s'ha establert seguint dos criteris bàsics o dos nivells de capacitat d'adequació. En primer lloc una capacitat d'adaptació relativament fàcil, que es dona en aquelles instal·lacions d'enllumenat que es poden adaptar o renovar a curt termini, tant per les seves característiques tècniques com per la seva utilitat. Em refereixo, per exemple, a instal·lacions que tenen un ús secundari, circumstancial o complementari, no essencial; un exemple: els làsers de les discoteques. En aquests casos el termini haurà de ser evidentment molt més curt que els catorze anys de termini màxim que marcarà la llei per adaptar totes les instal·lacions que no s'adeqüin a les prescripcions que contemplarà el nou marc normatiu.

També hi haurà una capacitat d'adaptació llarga que es donarà a aquelles instal·lacions d'enllumenat que requeriran un procés d'adaptació més llarg, tant per la seva complexitat tècnica com pel seu cost i repercussió econòmica, així com també la seva utilitat. Per exemple, les xarxes d'enllumenat públic de les ciutats, que tenen una capacitat de renovació o adaptació tècnicament complexa i econòmicament elevada. A més, el seu ús estratègic fa necessari que qualsevol actuació es faci de forma gradual, ja que l'adaptació o renovació no pot provocar una pèrdua de qualitat ni de seguretat en aquest servei essencial.

L'adaptació a la llei d'aquestes instal·lacions, sobretot de les ja existents, requerirà, necessitarà, per sobre de tot, una bona coordinació entre el Govern de Catalunya, els ajuntaments, les entitats municipalistes i també les empreses explotadores dels serveis públics d'enllumenat i els fabricants dels aparells d'il·luminació. Ja estem contemplant la creació d'una comissió de seguiment

que integrarà aquestes institucions per tal de vetllar pel correcte desenvolupament d'aquest procés d'adaptació, i també el vincularem al desenvolupament del Pla únic d'obres i serveis.

En aquesta línia i responent a l'altra pregunta que vostè em plantejava, senyor Fernández Deu, val la pena remarcar que el Govern ja ha tingut en compte els criteris i les observacions que les entitats municipalistes ens han efectuat en l'elaboració d'aquest avantprojecte des d'un bon principi. Tant la Federació de Municipis de Catalunya com l'Associació Catalana de Municipis ens han fet arribar les seves aportacions, i hem tingut en compte –no veig ara cap dels dos alcaldes– les experiències pilots ja desenvolupades als municipis de Figueres, de Tàrraga i de Sort, que han desenvolupat projectes de reducció de la contaminació lumínica que ens han donat ja pautes, pistes importants per a l'elaboració d'aquest avantprojecte de llei.

Sobre la creació del fons econòmic. Aquest fons es basarà, d'una banda, en les aportacions de les administracions i en els recursos que s'obtinguin de les sancions per incompliment d'aquest marc normatiu, a part d'altres aportacions externes. Què estem fent per fer aquesta valoració que vostè ens demanava? Hem encarregat un estudi a la Universitat Politècnica de Catalunya que ens està elaborant una primera aproximació pilot d'un estudi econòmic sobre els costos que suposaria, per exemple, adaptar a la comarca, a una comarca, a la comarca d'Osona, totes les instal·lacions a les prescripcions d'aquest nou marc normatiu. Amb aquest estudi en tindrem una idea aproximada i la podrem extrapolar a tot el país, i un cop obtingudes aquestes dades, que es compassaran també al procés d'aprovació d'aquesta llei, que tardarem encara unes setmanes o uns mesos a aprovar-la –hi ha un termini de tres mesos per crear una comissió de seguiment i sis mesos més per aprovar els corresponents reglaments–, ens situarem ja a primers de l'any 2002, en què el Departament de Medi Ambient i el Govern efectuaran també ja una primera aportació de fons.

Sobre l'avantprojecte de contaminació lumínica –intentaré abreuja i si em deixo alguna cosa, senyor Fernández Deu, li demanaré al president que m'atorgui en el segon torn de rèplica la possibilitat de contestar-lo–, deixi'm que li digui que la contaminació acústica, l'excés de soroll, limita avui d'una forma molt important la qualitat de vida dels ciutadans. La sensibilitat ciutadana respecte al problema del soroll és cada dia més important. Ho és perquè és un problema ambiental que afecta la qualitat del nostre entorn, perquè afecta també la nostra salut, afecta la qualitat de vida dels nostres ciutadans. És per això que hem fet aquest nou marc regulador per poder lluitar decididament contra la contaminació acústica a les nostres ciutats, als nostres pobles.

El passat mes d'abril vàrem presentar un projecte de normativa que ja va en aquest sentit, i vostè em preguntava què ens falta per tirar endavant definitivament una normativa globalitzadora amb rang de llei. Tenim el text enllestit, però prèviament volem aconseguir el màxim consens també sobre aquest tema i per això es-

tem en aquests moments en negociació, en diàleg amb, sobretot, Federació de Municipis de Catalunya i Associació Catalana per obtenir les seves aportacions. No podem oblidar que el paper de les administracions locals en aquest problema és de primer ordre, ja que la competència en aquesta matèria recau en els ajuntaments i en els ens locals.

Els ajuntaments avui ja poden aprovar ordenances municipals que regulin la contaminació sonora. L'any 95, des del Govern, vàrem elaborar un prototipus d'ordenança municipal que ja ha estat adoptada per dos-cents ajuntaments de tot el país. Ara bé, d'altra banda, volem fer una zonificació de cada territori, zonificació ja iniciada l'any 99, per aconseguir els cadastres de soroll de tots els municipis de Catalunya. Amb un pla a tres anys, durant els quals des del Departament invertirem entre 80 i 100 milions de pessetes sens cap cost per als ajuntaments, efectuarem la zonificació i el cadastre i la qualificació, la zonificació acústica, perquè cada ajuntament pugui aprovar-ho paral·lelament a la seva ordenança i fixar els programes d'actuació en cadascuna de les zones de sensibilitat acústica del seu municipi.

Aquest treball es fa en col·laboració amb els consells comarcals i en col·laboració amb els ajuntaments. De moment ja hem acabat vint-i-cinc cadastres de sorolls comarcals, que estaran acabats abans de final d'any, i la resta l'efectuarem al llarg de l'any 2001. Aquest és el grau d'implicació de les corporacions municipals, aquest és el grau que tindran –el màxim, perquè en tenen les competències– i aquest és el que ja han tingut des del Govern quan hem fet els primers passos en aquest pas perquè aquest problema ambiental es comencés a abordar amb fermesa.

Aquest és un debat que no s'inscriu tan sols –com vostè ens ha recordat– al nostre país, és un debat que també està avui sent objecte de reflexió a nivell de la Unió Europea. S'està elaborant una directiva amb l'objectiu de limitar la contaminació acústica de les ciutats a tot Europa. Això és important i la veritat és que ens dona la raó respecte del corpus normatiu en el qual avui ja a Catalunya estem avançant. I, a grans trets, la llei que presentarem està d'acord amb aquestes directives que s'estan treballant a Europa, fixa valors d'emissió, obliga a zonificar el territori des del punt de vista de soroll i pren com a índex el nivell continu equivalent que marca també la Unió Europea.

Ara bé, havent analitzat les legislacions de diferents països de l'entorn europeu, també hem de tenir en compte les pròpies condicions i característiques del territori català i de les activitats que s'hi desenvolupen.

El vicepresident primer

Senyor conseller, tindrà vostè el torn de rèplica encara, millor que vagi acabant.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Continuaré després, senyor Fernández Deu.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, em preocuparia o m'hauria preocupat molt la contaminació acústica que se n'hagués pogut derivar, de l'excés de decibels emprat en la meua modesta intervenció, si no hagués estat perquè sincerament crec que s'ha vist compensat per la contaminació lumínica que es deriva de la llum que vostè ens ha portat sobre els temes que jo li he demanat que ens expliqués. (*Rialles.*)

En tot cas, senyor conseller –en tot cas, senyor conseller–, a nosaltres, tot i preocupar-nos –que ens preocupa, com li he dit– el fet de produir un text legal que vingui a regular amb realisme aquestes circumstàncies, i que esperem que vegi la llum ben aviat, el que ens preocupa també, i li diria potser que molt més encara, és que se'n faci el corresponent reglament de forma immediata. L'hi dic perquè no ens agradaria que passés el mateix que, per exemple, ha esdevingut amb la Llei de protecció de l'infantesa o amb la Llei de protecció dels animals, per citar dos textos diguem-ne diversos, però que després d'haver-se aprovat han hagut d'esperar anys i panys per disposar d'un instrument reglamentari que permetés la seva aplicació. I en aquest sentit, recordar-li que no només ens interessa el que digui el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* pel que fa a la llei, sinó que també ens importa molt i molt la seva aplicació.

Li voldria dir –com ja en alguna mesura li ha recordat un diputat del nostre Grup Parlamentari de l'escó estant, el senyor Fabregat– que tot i sent una iniciativa plausible, no podem considerar que el Govern de la Generalitat de Catalunya en aquest terreny hagi estat diguem-ne allò que se'n diu autènticament capdavant. És igual –és igual. En tot cas li agraeixo la gentilesa d'haver volgut reconèixer que la nostra iniciativa parlamentària d'alguna cosa ha servit en el sentit d'endegar i de tirar endavant tot aquest primer seguit de disposicions que informen la Llei de contaminació lumínica i esperem que ben aviat la que es correspongui amb la contaminació acústica.

Li anuncio per acabar, senyor conseller, que les nostres esmenes a la primera i la moció subsegüent a aquesta interpellació, com li he dit en la intervenció inicial, es produiran en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor conseller; gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fernández Deu. Per al torn de rèplica, l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Breument, agraint al senyor Fernández Deu les seves observacions, completar la informació que estava donant, en el sentit que, si bé és cert que la Unió Europea pel que fa a la contaminació acústica està desenvolupant també uns treballs previs a la concreció d'una directiva que regularà també a nivell comunitari aquesta problemàtica, la veritat és que la línia que està seguint la Unió Europea en determinats aspectes en l'elaboració d'aquesta normativa no té prou en compte ni respecta la realitat de les societats de cultura mediterrània, com la nostra, a l'hora de fixar determinats nivells o franges horàries de prescripció.

Per això nosaltres apostem perquè aquesta directiva no contempli tres franges horàries –matí, tarda i nit– sobre les quals s'estableixin els límits de sorolls permesos, ja que aquesta divisió no recull o no respon als esquemes de funcionament, de lleure i d'estratificació temporal de les nostres jornades en societats com les nostres, on els horaris d'activitats s'allarguen més i on la nit, a més, comença més tard.

Per tant, en aquest sentit, jo crec que serà fonamental que aconseguim, directament i indirectament, a través de l'Estat, que la futura directiva europea tingui uns marges de flexibilitat i que s'adapti millor a la pluralitat de la Unió Europea i dels diferents costums i hàbits culturals, i també geogràfics, de les diferents regions que poden afectar o veure's afectades per aquesta directiva. En aquest aspecte, doncs, vetllarem perquè el Govern central pressioni i mitjanci davant de la Unió Europea per tenir sensibilitat amb relació a aquest plantejament.

I finalment dir-li que estic absolutament d'acord que, un cop aprovada la llei, haurem de ser capaços i eficaços per aprovar al més ràpidament possible els corresponents reglaments. Em comprometo, senyor Fernández Deu, a vetllar perquè, abans de finalitzar l'any 2001 i si tenim les lleis aprovades dins del primer trimestre, primer semestre d'aquest any, tinguem també els corresponents reglaments aprovats, per estar, dins del termini de l'any 2002, en disposició de la seva aplicació, amb total marc normatiu i reglamentari desplegat.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyores i senyors diputats, amb aquest punt hem exhaurit totes les interpellacions.

Se suspèn aquí la sessió, que es reprendrà demà, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i onze minuts.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dimecres, 1

V legislatura
Primer període

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dimarts, 5 de desembre de 1995

V legislatura
Primer període

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any.

Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es farà **exclusivament**:

a) Per transferència bancària, a nom del PARLAMENT DE CATALUNYA, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, entitat 2100, agència 3018, del Pla de Palau, núm. 2, 08003 Barcelona.

b) En metàl·lic o xec registrat al **Servei de Caixa del Parlament**.

Nom
Carrer Núm.
NIF Telèfon Fax
Població Codi postal
desitja subscriure's al ☐ **Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**
☐ **Diari de Sessions del Parlament de Catalunya** } ☐ Impres
☐ **Butlletí Oficial i al Diari de Sessions** (subsc. conjunta) } ☐ Microfitxa
d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents, a partir del dia de de
fins al dia 31 de desembre de 2 ... Amb aquesta finalitat, i amb data de de de
envia per núm. la quantitat de pessetes.
..... de de 2

SIGNATURA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 93 304 65 00
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 6.000 PTA.
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial** 13.000 PTA. } IVA inclòs
Número solt (edició impresa o en microfitxa) 120 PTA.
Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Impres a Multitext, SL, Barcelona.

9 770213 798001